

இந்தியா மற்றும் அதன் அண்டை நாடுகள்

நூலாசிரியர்

முனைவர் . பொ . ரமேஷ்

உதவிப் பேராசிரியர், வரலாற்றுத் துறை
மனோன்மணியம் சுந்தரனார் பல்கலைக்கழகம்.

வரலாற்றுத் துறை

மனோன்மணியம் சுந்தரனார் பல்கலைக்கழகம்

(தொலைநெறி தொடர்கல்வி இயக்கம்)

திருநெல்வேலி – தமிழ்நாடு – 627 012.

டிசம்பர்-2025

I	வரலாற்று மற்றும் புவியியல் அமைப்பு - இந்தியாவின் புவியியல் இருப்பிடம் - தெற்காசியாவில் இந்தியாவின் நிலை - இந்தியாவின் அண்டை நாடு கொள்கை: பஞ்சசீல் முதல் குஜ்ரால் கோட்பாடு	1-9
II	பாகிஸ்தானுடனான இந்தியாவின் உறவுகள்: காலனித்துவக் கொள்கையின் மரபு - இந்தியப் பிரிவினை - காஷ்மீர் பிரச்சினை - இந்தோ - பாகிஸ்தான் போர்கள் - இந்திய - பாகிஸ்தான் உறவுகளில் பனிப்போரின் தாக்கம் - அணுசக்தி சோதனைகள் மற்றும் ஏவுகணைப் போட்டி - கார்கில் போர் - பாலகோட்டில் சர்ஜிக்கல் ஸ்டிரைக் - எல்லை தாண்டிய பயங்கரவாதம் - சிந்து நதி நீர் பகிர்வு - - இந்திய - பாகிஸ்தான் உறவுகளில் சீன காரணி - பொருளாதாரம் மற்றும் பிற பிரச்சினைகள்	10-84
III	இந்தியாவின் சீனாவுடனான உறவுகள் : - ஆரம்ப ஆண்டுகள் - 1962 இந்திய - சீனப் போர் - எல்லை தகராறு மற்றும் பேச்சுவார்த்தைகள் - திபெத்திய பிரச்சினை - சிக்கிமை இந்தியாவின் ஒருங்கிணைந்த பகுதியாக அங்கீகரிப்பது - இந்தியப் பெருங்கடல் பகுதியில் சீனாவின் ஆர்வம் - பொருளாதார உறவுகள்	85-130
IV	வங்காளதேசத்துடனான இந்திய உறவுகள் 1971 - ஃபராக்கா தடை - ரோஹிங்கியா அகதிகள் நெருக்கடி, இலங்கையுடனான இந்திய உறவுகள் : பாக் ஜலசந்தியில் தகராறு - கச்சத்தீவு பிரச்சினை - இலங்கை தமிழ் பிரச்சினை - ஐபிகேஎஃப் - குவாடர் துறைமுகம்	131-154
V	சிறிய அண்டை நாடுகளுடனான இந்தியாவின் உறவுகள் : நேபாளம் - ஆப்கானிஸ்தான் - பூட்டான் - மாலத்தீவுகள், சார்க்: தோற்றம் - தெற்காசியாவில் ஒத்துழைப்பு மற்றும் மேம்பாட்டிற்கான பங்களிப்பு.	155-197

அலகு - I

வரலாற்று மற்றும் புவியியல் அமைப்பு - இந்தியாவின் புவியியல் இருப்பிடம் - தெற்காசியாவில் இந்தியாவின் நிலை - இந்தியாவின் அண்டை நாடு கொள்கை: பஞ்சசீல் முதல் குஜ்ரால் கோட்பாடு

நோக்கங்கள்

- ❖ இந்தியாவின் வரலாற்று மற்றும் புவியியல் பின்னணியையும், அதன் புவிசார் மூலோபாய இருப்பிடம் பிராந்திய மற்றும் உலக அரசியலை எவ்வாறு பாதிக்கிறது என்பதையும் புரிந்துகொள்வது.
- ❖ பாதுகாப்பு, இராஜதந்திரம் மற்றும் பிராந்தியத் தலைமை ஆகியவற்றின் அடிப்படையில் தெற்காசியாவில் இந்தியாவின் பங்கு மற்றும் நிலையை ஆராய்வது.
- ❖ இந்தியாவின் அண்டை நாடுகளுக்கான கொள்கையை, பஞ்சசீலக் கோட்பாடுகளிலிருந்து குஜ்ரால் கோட்பாடு வரை அதன் பரிணாம வளர்வைக் கண்டறிந்து பகுப்பாய்வு செய்வது.

அறிமுகம்

சுதந்திரத்திற்குப் பிறகு, இந்தியா தனக்கென தனித்துவமான தன்மை கொண்ட வெளியுறவுக் கொள்கையை உருவாக்கியது. இந்தக் கொள்கையின் முக்கியக் கொள்கைகள் எப்போதும் சுதந்திரம் , அமைதி மற்றும் சர்வதேச ஒத்துழைப்பு ஆகும் . சுதந்திரத்திற்கு முன்பே, 1946 ஆம் ஆண்டு இடைக்கால அரசாங்கத்தின் பிரதமராக ஜவஹர்லால் நேரு, அமைதி மற்றும் சுதந்திரத்தை

மேம்படுத்துவதற்காக இந்தியா மற்ற நாடுகளுடன் இணைந்து செயல்படும் என்று அறிவித்தார்.

சுதந்திரத்திற்குப் பிறகு, நேருவின் தலைமையில் காங்கிரஸ் அரசாங்கத்தை அமைத்தபோது, அவர் அதே அணுகுமுறையைத் தொடர்ந்து பின்பற்றினார். இந்தியா அணிசேரா கொள்கையை ஏற்றுக்கொண்டது , உலகளாவிய பிரச்சினைகளை திறந்த மனதுடன் கையாண்டு, அச்சமோ சாதகமோ இல்லாமல் சுதந்திரமாக தனது கருத்துக்களை வெளிப்படுத்தியது . இது பனிப்போரின் போது இரண்டு வல்லரசு நாடுகளிலிருந்தும் இந்தியா விலகி இருக்க அனுமதித்தது.

இந்தியா ஏகாதிபத்தியம், காலனித்துவம் மற்றும் இன பாகுபாட்டை கடுமையாக எதிர்த்தது . இருப்பினும், பனிப்போர் முடிவடைந்தவுடன், அணிசேரா இயக்கத்தின் பொருத்தம் குறையத் தொடங்கியது. இதன் விளைவாக, பல்வேறு நாடுகளுடனான தனது இராஜதந்திர உறவுகளை வலுப்படுத்துவதில் இந்தியா கவனம் செலுத்தத் தொடங்கியது. பல ஆண்டுகளாக பல்வேறு அரசியல் கட்சிகள் ஆட்சிக்கு வந்தாலும், இந்தியாவின் வெளியுறவுக் கொள்கை பெரும்பாலும் நிலையானதாகவே உள்ளது. வேறு எந்த நாட்டையும் போலவே, இந்தியாவின் வெளியுறவுக் கொள்கையும் முதன்மையாக அதன் தேசிய நலன்களால் வழிநடத்தப்படுகிறது .

இந்தியாவின் புவியியல் மூலோபாய இருப்பிடம்

கிழக்கு மற்றும் மேற்கு ஆசியாவிற்கு இடையேயான மைய நிலை காரணமாக, தெற்காசியாவில் இந்தியாவின் புவிசார் மூலோபாய இருப்பிடம் முக்கியமானது, இது மேற்கு கடற்கரை (மேற்கு ஆசியா, ஆப்பிரிக்கா மற்றும் ஐரோப்பாவை இணைக்கிறது) மற்றும் கிழக்கு கடற்கரை (தென்கிழக்கு மற்றும் கிழக்கு ஆசியாவை இணைக்கிறது) இரண்டிலும் கால் பதிக்க உதவுகிறது. இந்தியப் பெருங்கடலில் உள்ள இந்த மைய இடம், முக்கியமான கடல்சார் வர்த்தகம் மற்றும் எரிசக்தி பாதைகள் மீது கட்டுப்பாட்டை வழங்குகிறது, பிராந்திய மற்றும் உலகளாவிய புவிசார் அரசியலில் அதன் செல்வாக்கை அதிகரிக்கிறது. நாட்டின் தெற்கு தீபகற்பம் இந்தியப் பெருங்கடலில் நீண்டுள்ளது, உலகளாவிய வர்த்தகத்திற்கான முக்கிய கடல்சார் மையமாக செயல்படுகிறது என்று shapernet.in இன் இந்தக் கட்டுரை குறிப்பிடுகிறது.

இந்தியாவின் புவிசார் மூலோபாய இருப்பிடத்தின் முக்கிய அம்சங்கள்

- ஆசியாவில் மைய நிலை: ஆசியாவின் நடுவில் இந்தியாவின் நிலை, இந்தியப் பெருங்கடல் அதன் தெற்கே இருப்பதால், மேற்கு ஆசியா, ஆப்பிரிக்கா மற்றும் ஐரோப்பாவில் உள்ள நாடுகளுடன் அதன் மேற்கு கடற்கரை வழியாகவும், தென்கிழக்கு மற்றும் கிழக்கு ஆசியாவுடன் அதன் கிழக்கு கடற்கரை வழியாகவும் வலுவான வணிகத் தொடர்பைப் பராமரிக்க அனுமதிக்கிறது.

- இந்தியப் பெருங்கடலின் ஆதிக்கம்: சர்வதேச வர்த்தகம் மற்றும் எரிசக்திக்கு இந்தியப் பெருங்கடல் ஒரு முக்கியமான மையமாகும், உலகளாவிய வர்த்தகத்தில் கணிசமான சதவீதம் அதன் வழியே செல்கிறது. இந்த பெருங்கடலுக்கான இந்தியாவின் மூலோபாய அணுகல் கடல் பாதைகளில் கணிசமான செல்வாக்கை அளிக்கிறது, அதனால்தான் இந்தியா ஒரு வலுவான கடற்படை இருப்பைக் கொண்டுள்ளது மற்றும் கடல்சார் பாதுகாப்பில் கவனம் செலுத்துகிறது.
- மூலோபாய விமான வழித்தடங்கள்: ஐரோப்பா மற்றும் மேற்கு ஆசியாவை கிழக்கு ஆசியா, தென்கிழக்கு ஆசியா, ஜப்பான் மற்றும் ஆஸ்திரேலியாவுடன் இணைக்கும் பல விமான வழித்தடங்கள் இந்தியா வழியாக செல்கின்றன.
- தீபகற்ப வடிவம்: இந்தியாவின் தெற்குப் பகுதியை உருவாக்கும் டெக்கான் தீபகற்பம், இந்தியப் பெருங்கடலில் நீண்டு, கடல்சார் சக்தியாகவும் வர்த்தக மையமாகவும் அதன் பங்கை வலுப்படுத்துகிறது.
- எரிசக்தி பாதுகாப்பு: இந்தியப் பெருங்கடல் உலகளாவிய எரிசக்தி வர்த்தகத்திற்கான முதன்மையான வழியாக இருப்பதால், அதன் இருப்பிடம் காரணமாக இந்தியா எரிசக்தி சந்தைகளில் ஒரு முக்கிய பங்களிப்பாளராக உள்ளது.

சவால்கள் மற்றும் வாய்ப்புகள்

- பிராந்திய செல்வாக்கு: இந்தியாவின் இருப்பிடம் மத்திய கிழக்கு மற்றும் தென்கிழக்கு ஆசியா போன்ற பிராந்தியங்களில் மூலோபாய செல்வாக்கை செலுத்த அனுமதிக்கிறது.
- கடல்சார் பாதுகாப்பு: இந்தியா தனது வர்த்தக நலன்களைப் பாதுகாக்க இந்தியப் பெருங்கடலில் கடல்சார் பாதுகாப்பையும், வழிசெலுத்தல் சுதந்திரத்தையும் உறுதி செய்வதில் ஆர்வமாக உள்ளது.

தெற்காசியாவில் இந்தியாவின் நிலை

1. புவியியல் மையம்

- தெற்காசியாவில் இந்தியா மையமாகவும் மேலாதிக்கமாகவும் உள்ளது.
- பாகிஸ்தான், சீனா, நேபாளம், பூட்டான், பங்களாதேஷ், மியான்மர் மற்றும் இலங்கை (கடல்சார் நேரம்) போன்ற கிட்டத்தட்ட அனைத்து தெற்காசிய நாடுகளுடனும் எல்லைகளைப் பகிர்ந்து கொள்கிறது .
- தெற்காசியாவின் நிலப்பரப்பு மற்றும் மக்கள் தொகையில் 75% ஆகும் .

2. அரசியல் மற்றும் பொருளாதார செல்வாக்கு

- இந்தியா இந்தப் பிராந்தியத்தில் மிகப்பெரிய ஜனநாயகம் மற்றும் மிகப்பெரிய பொருளாதாரம் கொண்ட நாடாகும்.
- பிராந்திய அமைதி, ஸ்திரத்தன்மை மற்றும் நெருக்கடி மேலாண்மை ஆகியவற்றில் முக்கிய பங்கு வகிக்கிறது .

3. கலாச்சார மற்றும் வரலாற்று இணைப்புகள்

- இந்தியா ஒவ்வொரு தெற்காசிய நாட்டுடனும் ஆழமான நாகரிக, மொழியியல், மத உறவுகளைப் பகிர்ந்து கொள்கிறது.
- இப்பகுதியின் கலாச்சார மையமாக செயல்படுகிறது .

4. மூலோபாய முக்கியத்துவம்

- இந்தியப் பெருங்கடலில் உள்ள முக்கிய கடல் வழிகளைக் கட்டுப்படுத்துகிறது .
- பாதுகாப்பு கூட்டாண்மைகள், மனிதாபிமான உதவி மற்றும் பேரிடர் நிவாரணம் மூலம் பிராந்திய பாதுகாப்பில் செல்வாக்கு செலுத்துகிறது .

5. பிராந்திய அமைப்புகளில் பங்கு

- சார்க் , பிம்ஸ்டெக் மற்றும் இந்தியப் பெருங்கடல் ரிம் சங்கத்தின் நிறுவனர் மற்றும் முன்னணி உறுப்பினர் .
- பிராந்திய ஒத்துழைப்பு மற்றும் வளர்ச்சியை ஊக்குவிக்கிறது .

இந்தியாவின் அண்டை நாடு கொள்கை: பஞ்சசீலத்திலிருந்து குஜ்ரால் கோட்பாடு வரை

இந்தியாவின் அண்டை நாடு கொள்கை , சுற்றியுள்ள நாடுகளுடன் அமைதி, ஸ்திரத்தன்மை மற்றும் ஒத்துழைப்பை உறுதி செய்வதை நோக்கமாகக் கொண்டுள்ளது .

1. பஞ்சசீல ஒப்பந்தம் (1954)

இந்தியாவின் வெளியுறவுக் கொள்கையின் அடித்தளம்.

பஞ்சசீலத்தின் ஐந்து கொள்கைகள்

1. பிராந்திய ஒருமைப்பாடு மற்றும் இறையாண்மைக்கு பரஸ்பர மரியாதை
2. பரஸ்பர ஆக்கிரமிப்பு இல்லாமை
3. உள் விவகாரங்களில் பரஸ்பரம் தலையிடாமை
4. சமத்துவம் மற்றும் பரஸ்பர நன்மை
5. அமைதியான சகவாழ்வு

முக்கியத்துவம்

- இந்தியாவிற்கும் சீனாவிற்கும் இடையில் கையெழுத்தானது .
- இந்தியாவின் ஒட்டுமொத்த அண்டை நாடுகளின் ராஜதந்திரத்திற்கான வழிகாட்டும் கொள்கையாக மாறியது.

- நம்பிக்கை, அகிம்சை மற்றும் சச்சரவுகளுக்கு அமைதியான தீர்வு ஆகியவற்றை வலியுறுத்தியது .

2. 1971க்குப் பிந்தைய சுற்றுப்புறக் கொள்கை

வங்காளதேசம் உருவாக்கப்பட்ட பிறகு, இந்தியா பின்வருவனவற்றை ஏற்றுக்கொண்டது:

- ஒப்பந்தங்கள் மூலம் நட்பு உறவுகள் (எ.கா., இந்திய-வங்காளதேச ஒப்பந்தம் 1972)
- நேபாளம், பூட்டான், இலங்கை மற்றும் மாலத்தீவுகளுக்கு பொருளாதார ஆதரவு
- பயங்கரவாதம் மற்றும் வெளிப்புற செல்வாக்கிற்கு எதிரான பாதுகாப்பு ஒத்துழைப்பு

3. சார்க் மற்றும் பிராந்தியவாதம் (1985 முதல்)

- சார்க் மூலம் பிராந்திய ஒத்துழைப்பை ஊக்குவித்தது .
- வர்த்தகம், இணைப்பு, சுகாதாரம் மற்றும் பேரிடர் மேலாண்மை ஆகியவற்றை மேம்படுத்துவதை நோக்கமாகக் கொண்டது .

4. கிழக்கே பார் / கிழக்கே செயல்படும் கொள்கை

- இந்தியாவின் அண்டை நாடுகளின் கருத்தை தெற்காசியாவிற்கு அப்பால் ஆசியான் மற்றும் இந்தோ-பசிபிக் நோக்கி விரிவுபடுத்தியது .

- பொருளாதார மற்றும் கடல்சார் தொடர்புகளை வலுப்படுத்துதல்.

5. குஜ்ரால் கோட்பாடு (1996-97)

பிரதமர் இந்தர் குமார் குஜ்ரால் அறிவித்தார் .

முக்கிய கொள்கைகள்

1. அண்டை நாடுகளுக்கு பரஸ்பரம் எதிர்பார்க்காமல் ஒருதலைப்பட்ச சலுகைகள் .
2. எந்தவொரு நாடும் தனது பிரதேசத்தை மற்றொரு நாட்டின் நலனுக்கு எதிராகப் பயன்படுத்த அனுமதிக்கக் கூடாது .
3. உள் விவகாரங்களில் தலையிடாமை .
4. பிராந்திய ஒருமைப்பாடு மற்றும் இறையாண்மைக்கு மரியாதை .
5. பேச்சுவார்த்தை மூலம் மோதல்களுக்கு அமைதியான தீர்வு .

முக்கியத்துவம்

- வங்கதேசம், நேபாளம், இலங்கை, மாலத்தீவு மற்றும் பூட்டான் ஆகிய நாடுகளுடனான உறவுகள் மேம்பட்டுள்ளன .
- இந்தியாவின் "பெரிய சகோதரர்" என்ற பிம்பத்தைக் குறைத்து, பரஸ்பர நம்பிக்கையை ஊக்குவித்தது .

அலகு II

பாகிஸ்தானுடனான இந்தியாவின் உறவுகள்: காலனித்துவக் கொள்கையின் மரபு – இந்தியப் பிரிவினை – காஷ்மீர் பிரச்சினை – இந்தோ – பாகிஸ்தான் போர்கள் – இந்திய – பாகிஸ்தான் உறவுகளில் பனிப்போரின் தாக்கம் – அணுசக்தி சோதனைகள் மற்றும் ஏவுகணைப் போட்டி – கார்கில் போர் – பாலகோட்டில் சர்ஜிக்கல் ஸ்டிரைக் – எல்லை தாண்டிய பயங்கரவாதம் – சிந்து நதி நீர் பகிர்வு – – இந்திய – பாகிஸ்தான் உறவுகளில் சீன காரணி – பொருளாதாரம் மற்றும் பிற பிரச்சினைகள்.

நோக்கங்கள்

- ❖ இந்தியா மற்றும் பாகிஸ்தானுக்கு இடையேயான பதட்டங்களுக்கான வரலாற்றுரீதியான காரணங்களைப் பற்றி ஆய்வு செய்தல்.
- ❖ போர்கள், காஷ்மீர் பிரச்சினை மற்றும் பயங்கரவாதம் போன்ற முக்கிய மோதல்களைப் புரிந்துகொள்ளுதல்.
- ❖ அணு ஆயுதப் போட்டி, நீர் பகிர்வு மற்றும் சீனாவின் பங்கு உள்ளிட்ட முக்கியப் பிரச்சினைகளை ஆராய்தல்.

பாகிஸ்தானுடனான இந்தியாவின் உறவுகள்

1946 ஆம் ஆண்டு இரு தேசக் கோட்பாட்டின் அடிப்படையில் இந்தியா பிரிக்கப்பட்டது. இந்துக்களும் முஸ்லிம்களும் இந்தியாவில் இருந்து பாகிஸ்தானுக்கும், பாகிஸ்தானிலிருந்து இந்தியாவிற்கும், சிலர் வலுக்கட்டாயமாகவும், சிலர் பயத்தாலும் குடிபெயர்ந்தனர்.

இந்தியாவும் பாகிஸ்தானும் இரண்டு நாடுகளாக மாறின. இந்தியா ஒரு மதச்சார்பற்ற நாடாக இருக்க முடிவு செய்தது, பாகிஸ்தான் ஒரு இஸ்லாமிய நாடாக மாறியது. சுதந்திரம் பெற்றதிலிருந்து இந்தியாவிற்கும் பாகிஸ்தானுக்கும் இடையே நல்லுறவு இல்லை. உறவுகள் மோசமடைவதற்கு பல காரணிகள் இருந்தபோதிலும், பயங்கரவாதம், வெறித்தனமான அணுகுமுறைகள் மற்றும் காஷ்மீர் பிரச்சினைகள் போன்ற சமீபத்திய முன்னேற்றங்கள் இந்தியாவிற்கு இன்னும் ஒரு பெரிய சவாலாக உள்ளன. காஷ்மீர் பிரச்சினையில் பாகிஸ்தான் சமரசத்திற்குத் தயாராக இல்லை. இருபத்தி நான்கு ஆண்டுகளுக்குள் (1947 –1971) பாகிஸ்தான் இந்தியா மீது மூன்று முறை படையெடுத்தது – 1947, 1965 மற்றும் 1971. அனைத்துப் போர்களிலும் பாகிஸ்தான் தோற்கடிக்கப்பட்ட போதிலும், பாகிஸ்தான் இன்னும் ஆயுதங்கள் மற்றும் வெடிமருந்துகளை ஏந்தி விரோதப் போக்கைக் காட்டுகிறது.

ஜுனாகர் விவகாரங்கள்

ஜுனாகர், முஸ்லிம் ஆட்சியாளரான நவாபால் ஆளப்பட்டது. ஆனால் அந்த நாட்டில் இந்துக்கள் பெரும்பான்மையாக இருந்தனர். நவாப் தனது நாட்டை பாகிஸ்தானுடன் இணைக்க விரும்பினார், அதே நேரத்தில் மக்கள் இந்தியாவுடன் இணைய விரும்பினர். ஜுனாகரில் ஒரு பொது வாக்கெடுப்பு நடத்தப்பட்டது, அதில் பெரும்பாலான மக்கள் இந்தியாவுடன் இணைவதற்கு ஆதரவாக வாக்களித்தனர் . இது பாகிஸ்தானுக்குப் பிடிக்கவில்லை.

ஹைதராபாத்தில் காவல்துறை நடவடிக்கை

ஹைதராபாத் நிஜாம் தனது மாநிலத்தை பாகிஸ்தானுடன் இணைக்க விரும்பினார். ஆனால் ஹைதராபாத்தில் இந்துக்கள் பெரும்பான்மையாக இருந்தனர். மேலும் அது இந்தியாவின் மையப்பகுதியில் அமைந்திருந்தது. எனவே இந்தியா அங்கு போலீஸ் நடவடிக்கை எடுத்து இந்தியாவுடன் இணைந்தது. பாகிஸ்தான் இந்த விஷயத்தை பாதுகாப்பு கவுன்சிலிடம் கொண்டு சென்றது, அது இந்தியாவின் உள் விவகாரம் என்பதால் அதை ஏற்றுக்கொள்ளத் தவறிவிட்டது.

காஷ்மீர் பிரச்சினை

முஸ்லிம் பெரும்பான்மை மக்களைக் கொண்ட இந்து ஆட்சியாளரைக் கொண்டிருந்த மற்றொரு மாகாணம் காஷ்மீர். காஷ்மீர் ஆட்சியாளர் இருபுறமும் சேர விரும்பாததால், பாகிஸ்தான் இந்த வாய்ப்பைப் பயன்படுத்திக் கொண்டு காஷ்மீர் பழங்குடியினரின் ஆதரவுடன் காஷ்மீரை ஆக்கிரமித்தது. காஷ்மீரின் ஆட்சியாளர் ஹரி சிங், தான் உதவியற்றவராக உணர்ந்து, இந்தியாவுடன் இணைய முடிவு செய்தார். பின்னர் பாகிஸ்தான் படைகளைத் தடுக்க இந்தியா தனது படைகளுடன் முன்வந்தது. இருப்பினும், பாகிஸ்தான் ஆக்கிரமிப்பு காஷ்மீர் என்று அழைக்கப்படும் காஷ்மீரின் ஒரு பகுதியை பாகிஸ்தான் ஆக்கிரமித்தது. காஷ்மீர் பிரச்சினை குறித்த சர்ச்சை இன்னும் உயிருடன் உள்ளது. இரு நாடுகளுக்கும் இது சர்ச்சைக்குரிய விஷயமாகவே உள்ளது. பாகிஸ்தானைப் பொறுத்தவரை காஷ்மீர் பிரச்சினை இன்னும் தீர்க்கப்படாமல்

உள்ளது. இந்தியாவைப் பொறுத்தவரை ஜம்மு-காஷ்மீர் இந்தியாவின் ஒருங்கிணைந்த பகுதியாகும், ஏனெனில் தேர்தல்கள் நடத்தப்பட்டு தீர்க்கப்படாத ஒரே விஷயம் பாகிஸ்தான் ஆக்கிரமிப்பு காஷ்மீருடன் மட்டுமே. பாகிஸ்தான் தாஷ்கண்ட் பிரகடனத்தில் கையெழுத்திட்டது, ஆனால் அது பின்பற்றப்படவில்லை. அதை அவர் விமர்சித்தார் மற்றும் அதன் முதல் ஆண்டு விழாவில் தாஷ்கண்ட் எதிர்ப்பு தினத்தைக் கடைப்பிடித்தார். அய்யூப் எதிர்ப்பு பிரச்சாரம் ஜெனரல் யஹ்யா கானிடம் அதிகாரத்தை விட்டுச் செல்ல வழிவகுத்தது . மக்களின் எதிர்ப்பின் காரணமாக அய்யூப் கான் தனது பதவியை ராஜினாமா செய்தார். ஜெனரல் யஹ்யா கான் ஆட்சிக்கு வந்து, தாஷ்கண்ட் பிரகடனத்தின் கொள்கைகளைப் பாகிஸ்தான் பின்பற்றுவதைத் தடுத்தார். அவர் இந்தியாவுடன் அமைதியாக வாழ விரும்புவதாகத் தெரிவித்தார். ஆனால் அதற்காக அவர் எந்த முயற்சியும் எடுக்கவில்லை.

இந்தியப் பிரிவினை

1947 ஆம் ஆண்டு இந்தியாவின் பிரிவினை பிரிட்டிஷ் இந்தியாவை ^[a] இரண்டு சுயாதீன ஆதிக்க நாடுகளாகப் பிரித்தது, அவை இந்திய ஒன்றியம் மற்றும் பாகிஸ்தான் ஆதிக்கம் . இந்திய ஒன்றியம் இன்று இந்தியக் குடியரசு , மற்றும் பாகிஸ்தானின் ஆதிக்கம் பாகிஸ்தான் இஸ்லாமிய குடியரசு மற்றும் பங்களாதேஷ் மக்கள் குடியரசு ஆகும் . இந்தப் பிரிவினை , மாவட்ட வாரியாக முஸ்லிம் அல்லாதவர்கள் (பெரும்பாலும் இந்து மற்றும் சீக்கியர்) அல்லது முஸ்லிம் பெரும்பான்மை அடிப்படையில் வங்காளம் மற்றும்

பஞ்சாப் ஆகிய இரண்டு மாகாணங்களைப் பிரிப்பதை உள்ளடக்கியது . இது பிரிட்டிஷ் இந்திய இராணுவம் , ராயல் இந்திய கடற்படை , இந்திய சிவில் சர்வீஸ் , ரயில்வே மற்றும் மத்திய கருவூலம் ஆகியவற்றை இரண்டு புதிய ஆதிக்க நாடுகளுக்கு இடையே பிரிப்பதையும் உள்ளடக்கியது. இந்தப் பிரிவினை 1947 ஆம் ஆண்டு இந்திய சுதந்திரச் சட்டத்தில் வகுக்கப்பட்டு , பிரிட்டிஷ் ராஜ் அல்லது இந்தியாவில் கிரீட் ஆட்சி கலைக்கப்பட்டது . இந்தியா மற்றும் பாகிஸ்தான் ஆகிய இரண்டு சுயராஜ்ய நாடுகள் 1947 ஆகஸ்ட் 14-15 நள்ளிரவில் சட்டப்பூர்வமாக நடைமுறைக்கு வந்தன.

இந்தப் பிரிவினை 12 முதல் 20 மில்லியன் மக்களை மத ரீதியாக இடம்பெயர்ந்தது, புதிதாக அமைக்கப்பட்ட டொமினியன்களில் ஏற்பட்ட பெருமளவிலான இடம்பெயர்வு மற்றும் மக்கள்தொகை பரிமாற்றத்துடன் தொடர்புடைய மிகப்பெரிய அகதிகள் நெருக்கடிகளை உருவாக்கியது ; பெரிய அளவிலான வன்முறை ஏற்பட்டது, பிரிவினையுடன் அல்லது அதற்கு முந்தைய உயிர் இழப்புகளின் மதிப்பீடுகள் சர்ச்சைக்குரியவை மற்றும் பல லட்சம் முதல் இரண்டு மில்லியன் வரை வேறுபடுகின்றன. பிரிவினையின் வன்முறை தன்மை இந்தியாவிற்கும் பாகிஸ்தானுக்கும் இடையே விரோதம் மற்றும் சந்தேகத்தின் சூழலை உருவாக்கியது, இது அவர்களின் தற்போதைய உறவைப் பாதிக்கிறது. *இந்தியப் பிரிவினை* என்ற சொல் 1971 இல் பாகிஸ்தானிலிருந்து வங்காளதேசம் பிரிந்ததையோ , அல்லது பிரிட்டிஷ் இந்தியாவின் நிர்வாகத்திலிருந்து பர்மா (இப்போது

மியான்மர்) மற்றும் இலங்கை (இப்போது இலங்கை) பிரிந்ததையோ உள்ளடக்கவில்லை . இந்த சொல் இரண்டு புதிய டொமினியன்களில் சுதேச அரசுகளின் அரசியல் ஒருங்கிணைப்பையோ , ஹைதராபாத் , ஜனகத் மற்றும் ஜம்மு-காஷ்மீர் ஆகிய சுதேச அரசுகளில் எழுந்த இணைப்பு அல்லது பிரிவினை தொடர்பான சர்ச்சைகளையோ உள்ளடக்கவில்லை , இருப்பினும் பிரிவினையின் போது சில சுதேச அரசுகளில் மத ரீதியாக வன்முறை வெடித்தது. இது 1947-1954 காலகட்டத்தில் பிரெஞ்சு இந்தியாவின் நிலப்பகுதிகளை இந்தியாவுடன் இணைத்ததையோ அல்லது 1961 இல் கோவா மற்றும் போர்த்துகீசிய இந்தியாவின் பிற மாவட்டங்களை இந்தியா இணைத்ததையோ உள்ளடக்கவில்லை. 1947 இல் இப்பகுதியில் இருந்த பிற சமகால அரசியல் நிறுவனங்களான சிக்கிம் , பூட்டான் , நேபாளம் மற்றும் மாலத்தீவுகள் பிரிவினையால் பாதிக்கப்படவில்லை.

இரண்டாம் உலகப் போருக்கு முந்தைய காலம் (1905-1938)

வங்கப் பிரிவினை: 1905

இந்தியாவின் வைஸ்ராயாக தனது இரண்டாவது பதவிக் காலத்தில் , பிரிட்டிஷ் இந்தியாவின் மிகப்பெரிய நிர்வாக துணைப்பிரிவான வங்காள மாகாணத்தை , கிழக்கு வங்காளம் மற்றும் அசாம் ஆகிய முஸ்லிம் பெரும்பான்மை மாகாணங்களாகவும் , இந்து பெரும்பான்மை மாகாணமான வங்காளமாகவும் (இன்றைய இந்திய மாநிலங்களான மேற்கு வங்கம் , பீகார் , ஜார்கண்ட் மற்றும் ஒடிசா)

பிரித்தார் . வில்லியம் பெண்டிங் பிரபுவின் காலத்திலிருந்து பல்வேறு காலனித்துவ நிர்வாகங்களால் பரிசீலிக்கப்பட்ட கர்சனின் செயல், வங்காளப் பிரிவினை - ஒருபோதும் செயல்படுத்தப்படவில்லை என்றாலும் - தேசியவாத அரசியலை அதற்கு முன் வேறு எதுவும் இல்லாத வகையில் மாற்றுவதாகும் .

கிழக்கு வங்காளத்தில் முஸ்லிம் விவசாயிகளுக்கு குத்தகைக்கு விடப்பட்ட நிலங்களை வைத்திருந்த வங்காளத்தின் இந்து உயரடுக்கு கடுமையாக எதிர்ப்பு தெரிவித்தது. புதிய வங்காள மாகாணத்தில் பீகாரிகள் மற்றும் ஒரியர்களால் வங்காளிகள் அதிகமாக இருப்பார்கள் என்ற எதிர்பார்ப்பைக் கண்டு வருத்தமடைந்த நடுத்தர வர்க்கத்தினர் (*பத்ரலோக்*), கர்சனின் செயல் அவர்களின் அரசியல் உறுதிப்பாட்டிற்கான தண்டனை என்று கருதினர். கர்சனின் முடிவுக்கு எதிரான பரவலான போராட்டங்கள் முக்கியமாக *சுதேசி* ('இந்தியனை வாங்கு') பிரச்சாரத்தின் வடிவத்தை எடுத்தன, இதில் பிரிட்டிஷ் பொருட்களைப் புறக்கணிப்பது அடங்கும். அவ்வப்போது, ஆனால் வெளிப்படையாக, போராட்டக்காரர்கள் அரசியல் வன்முறையிலும் ஈடுபட்டனர், இதில் பொதுமக்கள் மீதான தாக்குதல்களும் அடங்கும். திட்டமிடப்பட்ட பெரும்பாலான தாக்குதல்கள் ஆங்கிலேயர்களால் தடுக்கப்பட்டன அல்லது தோல்வியடைந்ததால் வன்முறை பயனற்றது. இரண்டு வகையான போராட்டங்களுக்கும் பேரணி நடத்தியது பந்தே *மாதரம்* (வங்காளி , லிட்.) என்ற முழுக்கம் . 'தாய்க்கு வணக்கம்'), இது பங்கிம் சந்திர சாட்டர்ஜி எழுதிய ஒரு பாடலின் தலைப்பு , இது வங்காளம், இந்தியா

மற்றும் இந்து தெய்வமான காளியை பலவிதமாகக் குறிக்கும் ஒரு தாய் தெய்வத்தை அழைக்கிறது. கல்கத்தாவின் ஆங்கிலம் படித்த மாணவர்கள் தங்கள் கிராமங்கள் மற்றும் நகரங்களுக்குத் திரும்பியபோது, கொல்கத்தாவிலிருந்து வங்காளத்தின் சுற்றியுள்ள பகுதிகளுக்கு அமைதியின்மை பரவியது . பிரிவினை குறித்த மதக் கிளர்ச்சிகளும் அரசியல் சீற்றமும் இணைந்ததால், இளைஞர்கள், ஜுகந்தர் போன்ற குழுக்களில் , பொதுக் கட்டிடங்களுக்கு குண்டுவீச்சு நடத்துதல் , ஆயுதமேந்திய கொள்ளைகளை நடத்துதல் மற்றும் பிரிட்டிஷ் அதிகாரிகளைக் கொலை செய்தல் போன்றவற்றில் ஈடுபட்டனர். கல்கத்தா ஏகாதிபத்திய தலைநகராக இருந்ததால், சீற்றமும் முழுக்கமும் விரைவில் தேசிய அளவில் அறியப்பட்டன.

இந்து பெரும்பான்மையினருக்கு சாதகமான சீர்திருத்தங்கள் குறித்த அச்சத்துடன் , 1906 ஆம் ஆண்டில் இந்தியாவின் முஸ்லிம் உயரடுக்கை புதிய வைஸ்ராய் லார்ட் மின்டோவிடம் இட்டுச் சென்றது , முஸ்லிம்களுக்கு தனித் தொகுதிகளைக் கேட்டது. இதனுடன் சேர்ந்து, அவர்கள் மொத்த மக்கள்தொகையில் தங்கள் பங்கிற்கு ஏற்ப பிரதிநிதித்துவத்தைக் கோரினர், இது முன்னாள் ஆட்சியாளர்களாக அவர்களின் நிலைப்பாடு மற்றும் ஆங்கிலேயர்களுடன் ஒத்துழைத்ததில் அவர்கள் பெற்ற சாதனை இரண்டையும் பிரதிபலிக்கிறது. இதன் விளைவாக [மேற்கோள் தேவை] 1906 டிசம்பரில் டாக்காவில் அகில இந்திய முஸ்லிம் லீக் நிறுவப்பட்டது. கர்சன் தனது இராணுவத் தலைவர் லார்ட் கிச்சனருடனான

தகராறில் ராஜினாமா செய்ததைத் தொடர்ந்து இங்கிலாந்து திரும்பியிருந்தாலும் , லீக் அவரது பிரிவினைத் திட்டத்தை ஆதரித்தது. லீக்கின் நிலைப்பாட்டில் பிரதிபலித்த முஸ்லிம் உயரடுக்கின் நிலைப்பாடு, முந்தைய மூன்று தசாப்தங்களில் படிப்படியாக படிகமாக்கப்பட்டது, 1871 பிரிட்டிஷ் இந்தியாவின் மக்கள் தொகை கணக்கெடுப்பில் தொடங்கி , இது முதலில் முஸ்லிம் பெரும்பான்மை பகுதிகளில் மக்கள்தொகையை மதிப்பிட்டது. கர்சனைப் பொறுத்தவரை, கிழக்கு வங்காள முஸ்லிம்களை நேசிக்க வேண்டும் என்ற ஆசை, 1871 மக்கள் தொகை கணக்கெடுப்பிலிருந்து பிரிட்டிஷ் பதட்டங்களிலிருந்தும், 1857 கிளர்ச்சி மற்றும் இரண்டாம் ஆங்கிலோ-ஆப்கான் போரில் முஸ்லிம்கள் அவர்களுடன் போராடிய வரலாற்றின் வெளிச்சத்திலும் எழுந்தது .

1871 மக்கள் தொகை கணக்கெடுப்புக்குப் பிறகு மூன்று தசாப்தங்களில், வட இந்தியா முழுவதும் உள்ள முஸ்லிம் தலைவர்கள் அவ்வப்போது புதிய இந்து அரசியல் மற்றும் சமூகக் குழுக்களிடமிருந்து பொது வெறுப்பை அனுபவித்தனர். உதாரணமாக, ஆர்ய சமাজ் தங்கள் போராட்டத்தில் பசு பாதுகாப்பு இயக்கத்தை ஆதரித்ததோடு மட்டுமல்லாமல், மக்கள் தொகை கணக்கெடுப்பின் முஸ்லிம் எண்ணிக்கையால் கலக்கமடைந்து, முஸ்லிம்களை மீண்டும் இந்து மதத்திற்கு வரவேற்கும் நோக்கத்திற்காக "மறு மதமாற்ற" நிகழ்வுகளையும் ஏற்பாடு செய்தது.

^[12] ஐக்கிய மாகாணங்களில் , 19 ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில்

இந்து அரசியல் பிரதிநிதித்துவம் அதிகரித்ததால் முஸ்லிம்கள் பதட்டமடைந்தனர், மேலும் இந்தி-உருது சர்ச்சை மற்றும் 1893 ஆம் ஆண்டு பசுவதை எதிர்ப்பு கலவரங்களில் இந்துக்கள் அரசியல் ரீதியாக அணிதிரட்டப்பட்டனர். 1905 ஆம் ஆண்டில், திலகர் மற்றும் லஜ்பத் ராய் காங்கிரசில் தலைமைப் பதவிகளுக்கு உயர முயன்றபோது முஸ்லிம் அச்சங்கள் அதிகரித்தன, மேலும் காங்கிரஸே காளியின் அடையாளத்தைச் சுற்றி அணிதிரண்டது. பல முஸ்லிம்கள், எடுத்துக்காட்டாக, *பந்தேவை* மறந்துவிடவில்லை. *மாதரம் பேரணி முழக்கம் முதன்முதலில் ஆனந்தமத் என்ற* நாவலில் தோன்றியது, அதில் இந்துக்கள் தங்கள் முஸ்லிம் ஒடுக்குமுறையாளர்களை எதிர்த்துப் போராடினர். இறுதியாக, ஷாபாக்கில் உள்ள தனது மாளிகையில் லீக்கின் முதல் கூட்டத்தை நடத்திய டாக்காவின் நவாப் குவாஜா சலிமுல்லா உட்பட முஸ்லிம் உயரடுக்கினருக்கு, முஸ்லிம் பெரும்பான்மை கொண்ட ஒரு புதிய மாகாணம் அரசியல் அதிகாரத்தை விரும்பும் முஸ்லிம்களுக்கு நேரடியாக பயனளிக்கும் என்பதை அறிந்திருந்தனர்.

மொண்டேகு-செல்ம்ஸ்ஃபோர்டு சீர்திருத்தங்கள்: 1919

இந்திய வெளியுறவுச் செயலாளர் மொண்டேகு மற்றும் வைஸ்ராய் முந்தைய குளிர்காலத்தில் இந்தியா முழுவதும் ஒரு நீண்ட உண்மை கண்டறியும் பயணத்திற்குப் பிறகு, ஜூலை 1918 இல் லார்ட் செல்ம்ஸ்ஃபோர்ட் ஒரு அறிக்கையை சமர்ப்பித்தார். பிரிட்டனில் அரசாங்கம் மற்றும் பாராளுமன்றம் நடத்திய கூடுதல்

விவாதத்திற்கும், எதிர்காலத் தேர்தல்களில் இந்திய மக்களில் யார் வாக்களிக்க முடியும் என்பதை அடையாளம் காண உரிமை மற்றும் செயல்பாடுகள் குழுவின் மற்றொரு சுற்றுப்பயணத்திற்கும் பிறகு, 1919 ஆம் ஆண்டு இந்திய அரசுச் சட்டம் (மொண்டேகு-செல்ம்ஸ்ஃபோர்டு சீர்திருத்தங்கள் என்றும் அழைக்கப்படுகிறது) டிசம்பர் 1919 இல் நிறைவேற்றப்பட்டது. ^[19] புதிய சட்டம் மாகாண மற்றும் இம்பீரியல் சட்டமன்ற கவுன்சில்களை விரிவுபடுத்தியது மற்றும் பாதகமான வாக்குகளில் "அதிகாரப்பூர்வ பெரும்பான்மையை" இந்திய அரசாங்கம் பெறும் வாய்ப்பை ரத்து செய்தது . ^[19] பாதுகாப்பு , வெளியுறவு, குற்றவியல் சட்டம், தகவல் தொடர்பு மற்றும் வருமான வரி போன்ற துறைகள் புது தில்லியில் வைஸ்ராய் மற்றும் மத்திய அரசாங்கத்தால் தக்கவைக்கப்பட்டிருந்தாலும் , பொது சுகாதாரம், கல்வி, நில வருவாய், உள்ளூர் சுயராஜ்யம் போன்ற பிற துறைகள் மாகாணங்களுக்கு மாற்றப்பட்டன. மாகாணங்கள் இப்போது ஒரு புதிய இரட்டை ஆட்சி முறையின் கீழ் நிர்வகிக்கப்படவிருந்தன [HYPERLINK "https://en.wikipedia.org/wiki/Diarchy"](https://en.wikipedia.org/wiki/Diarchy) \o "Diarchy" , இதன் மூலம் கல்வி, விவசாயம், உள்கட்டமைப்பு மேம்பாடு மற்றும் உள்ளூர் சுயராஜ்யம் போன்ற சில பகுதிகள் இந்திய அமைச்சர்கள் மற்றும் சட்டமன்றங்களின் கட்டுப்பாட்டில் இருந்தன, இறுதியில் இந்திய வாக்காளர்களின் கட்டுப்பாட்டில் இருந்தன, அதே நேரத்தில் நீர்ப்பாசனம், நில வருவாய், காவல்துறை, சிறைச்சாலைகள் மற்றும் ஊடகக் கட்டுப்பாடு போன்றவை பிரிட்டிஷ் ஆளுநர் மற்றும் அவரது நிர்வாகக் குழுவின் வரம்பிற்குள் இருந்தன. புதிய சட்டம்

இந்தியர்கள் சிவில் சர்வீஸ் மற்றும் ராணுவ அதிகாரி படையில் சேருவதை எளிதாக்கியது.

தேசிய அளவில் வாக்களிக்கும் உரிமையை இந்தியர்கள் பெற்றிருந்தாலும், மொத்த வயது வந்த ஆண் மக்கள்தொகையில் 10% மட்டுமே இந்தியர்கள் பெற்றிருந்தனர். அவர்களில் பலர் இன்னும் கல்வியறிவற்றவர்களாக இருந்தனர். மாகாண சட்டமன்றங்களில், பிரிட்டிஷ்காரர்கள் கூட்டுறவு அல்லது பயனுள்ளதாகக் கருதும் சிறப்பு நலன்களுக்காக இடங்களை ஒதுக்கி சில கட்டுப்பாட்டைத் தொடர்ந்து பயன்படுத்தினர். குறிப்பாக, பொதுவாக பிரிட்டிஷ் ஆட்சிக்கு அனுதாபம் கொண்ட மற்றும் குறைவான மோதல் கொண்ட கிராமப்புற வேட்பாளர்களுக்கு நகர்ப்புற சகாக்களை விட அதிக இடங்கள் ஒதுக்கப்பட்டன. பிராமணரல்லாதவர்கள் , நில உரிமையாளர்கள், வணிகர்கள் மற்றும் கல்லூரி பட்டதாரிகளுக்கும் இடங்கள் ஒதுக்கப்பட்டன. மின்டோ-மோர்லி சீர்திருத்தங்களின் ஒருங்கிணைந்த பகுதியாகவும், சமீபத்தில் காங்கிரஸ்-முஸ்லிம் லீக் லக்னோ ஒப்பந்தத்தின் ஒருங்கிணைந்த பகுதியாகவும் இருந்த "வகுப்பு பிரதிநிதித்துவம்" என்ற கொள்கை மீண்டும் உறுதிப்படுத்தப்பட்டது, மாகாண மற்றும் ஏகாதிபத்திய சட்டமன்றங்களில் முஸ்லிம்கள் , சீக்கியர்கள் , இந்திய கிறிஸ்தவர்கள் , ஆங்கிலோ-இந்தியர்கள் மற்றும் குடியேறிய ஐரோப்பியர்களுக்கு இடங்கள் ஒதுக்கப்பட்டன . மொண்டேகு-செல்ம்ஸ்ஃபோர்டு சீர்திருத்தங்கள் இந்தியர்களுக்கு சட்டமன்ற அதிகாரத்தைப் பயன்படுத்துவதற்கான மிக முக்கியமான வாய்ப்பை

வழங்கின, குறிப்பாக மாகாண மட்டத்தில், இன்னும் குறைந்த எண்ணிக்கையிலான தகுதியுள்ள வாக்காளர்களால், மாகாண சட்டமன்றங்களுக்குக் கிடைக்கும் சிறிய பட்ஜெட்டுகளால், பிரிட்டிஷ் கட்டுப்பாட்டின் கருவிகளாகக் கருதப்பட்ட கிராமப்புற மற்றும் சிறப்பு நலன் இடங்கள் இருப்பதன் மூலம் கட்டுப்படுத்தப்பட்டிருந்தாலும்.

இரு தேசக் கோட்பாட்டின் அறிமுகம்: 1920கள்

முதன்மைக் கட்டுரை: இரு தேசக் கோட்பாடு

இரு தேசக் கோட்பாடு என்பது, முன்னாள் இந்திய முஸ்லிம் ஆளும் வர்க்கத்தின் கலாச்சார ரீதியாகவும் வரலாற்று ரீதியாகவும் வேறுபட்டவர்கள் என்ற உணர்வின் அடிப்படையில் , இந்திய இந்துக்களும் முஸ்லிம்களும் இரண்டு தனித்துவமான நாடுகள் என்ற கூற்றாகும். மதம் முஸ்லிம்களுக்கும் இந்துக்களுக்கும் இடையே கலாச்சார மற்றும் சமூக வேறுபாடுகளை ஏற்படுத்தியது என்று அது வாதிட்டது. சில தொழில்முறை முஸ்லிம் இந்திய அரசியல்வாதிகள் பிரிட்டிஷ் ஆட்சி திரும்பப் பெற்றவுடன் இந்திய முஸ்லிம்களுக்கான அரசியல் கொள்ளைகளில் பெரும் பங்கைப் பெற அல்லது பாதுகாக்க இதைப் பயன்படுத்தினாலும், மற்றவர்கள் முஸ்லிம் இந்தியாவின் கலாச்சார அமைப்பைப் பாதுகாப்பதே முக்கிய அரசியல் நோக்கம் என்று நம்பினர். இரு தேசக் கோட்பாடு பாகிஸ்தான் இயக்கத்தின் (அதாவது, தெற்காசியாவில் ஒரு முஸ்லிம் தேசிய அரசாக பாகிஸ்தானின் சித்தாந்தம்) மற்றும்

1947 இல் இந்தியாவின் பிரிவினையின் ஸ்தாபகக் கொள்கையாகும். 1906 இல் அகில இந்திய முஸ்லிம் லீக்கை நிறுவுவதில் முக்கிய பங்கு வகித்த தியோடர் பெக் , இரு தேசக் கோட்பாட்டை ஆதரித்தார். இந்தக் கோட்பாட்டை ஆதரிக்கும் மற்றொரு பிரிட்டிஷ் அதிகாரி தியோடர் மோரிசனும் அடங்குவார் . பெரும்பான்மை ஆட்சியின் நாடாளுமன்ற முறை முஸ்லிம்களுக்கு பாதகமாக இருக்கும் என்று பெக் மற்றும் மோரிசன் இருவரும் நம்பினர்.

"முஸ்லிம் இந்தியா மற்றும் முஸ்லிம் அல்லாத இந்தியா என இந்தியாவை தெளிவாகப் பிரிப்பதற்கான" நோக்கத்துடன், 1924 ஆம் ஆண்டு ஆர்ய சமாஜ் தலைவர் லாலா லஜபதி ராய் இரு தேசக் கோட்பாட்டின் சொந்த பதிப்பை வகுத்தார். வடமேற்கு எல்லைப்புற மாகாணமான கோஹாட்டில் இந்துக்களுக்கு எதிரான கலவரங்களுக்கு பதிலளிக்கும் விதமாக லாலா பிரிவினையை நம்பினார் , இது இந்து-முஸ்லிம் ஒற்றுமையின் மீதான அவரது நம்பிக்கையைக் குறைத்தது.

விநாயக் தாமோதர் சாவர்க்கர் 1923 ஆம் ஆண்டு தனது "இந்துத்துவாவின் அத்தியாவசியங்கள்" என்ற சித்தாந்த துண்டுப்பிரசுரத்தில் இரு தேசக் கோட்பாட்டின் கரு வடிவத்தை ஆரம்பத்தில் முன்மொழிந்தார் . இந்த துண்டுப்பிரசுரம் இந்து தேசியவாத சித்தாந்தமான இந்துத்துவாவின் ஸ்தாபக உரையாக செயல்பட்டது . 1937 ஆம் ஆண்டு, அகமதாபாத்தில் நடந்த இந்து மகாசபாவின் 19வது அமர்வின் போது , சாவர்க்கர், "இன்று இந்தியா

ஒரு ஒற்றுமையான மற்றும் ஒரே மாதிரியான தேசமாக கருதப்பட முடியாது. மாறாக, இந்தியாவில் இரண்டு நாடுகள் உள்ளன: இந்துக்கள் மற்றும் முஸ்லிம்கள் " என்று அறிவித்தார். இந்தக் கோட்பாடு பல இந்துத்துவாக்களுக்கு உத்வேகத்தை அளிக்கிறது. இந்திய முஸ்லிம்களை இந்தியரல்லாத வெளிநாட்டினர் மற்றும் இந்தியாவில் இரண்டாம் தர குடிமக்கள் என்று மறுவரையறை செய்தல், அனைத்து முஸ்லிம்களையும் இந்தியாவிலிருந்து வெளியேற்றுதல், இந்தியாவில் சட்டப்பூர்வமாக ஒரு இந்து அரசை நிறுவுதல், இஸ்லாத்திற்கு மதமாற்றம் செய்வதைத் தடை செய்தல் மற்றும் இந்திய முஸ்லிம்களை இந்து மதத்திற்கு மதமாற்றம் செய்தல் அல்லது மீண்டும் மதமாற்றம் செய்தல் போன்ற பல்வேறு காரணங்களைக் கொண்ட அமைப்புகள் .

1940 ஆம் ஆண்டில், முகமது அலி ஜின்னா இந்திய முஸ்லிம்களின் தேசியத்தை வரையறுப்பதில் மதம்தான் தீர்மானிக்கும் காரணி என்ற சித்தாந்தத்தை ஏற்றுக்கொண்டார். பாகிஸ்தான் உருவாக்கத்திற்கான முஸ்லிம்களின் விழிப்புணர்வு என்று அவர் அதைக் குறிப்பிட்டார். இருப்பினும், ஜின்னா பஞ்சாப் மற்றும் வங்காளப் பிரிவினையை எதிர்த்தார், மேலும் சீக்கியர்களாக இருந்தாலும் சரி, இந்துக்களாக இருந்தாலும் சரி, அதன் குடிமக்கள் எவரையும் இடம்பெயர்க்காமல் பஞ்சாப் மற்றும் வங்காளத்தை பாகிஸ்தானுடன் ஒருங்கிணைக்க வேண்டும் என்று வாதிட்டார். 1943 ஆம் ஆண்டில், சாவர்க்கர் ஜின்னாவுக்கு தனது ஆதரவை பகிரங்கமாக வெளிப்படுத்தினார், " திரு. ஜின்னாவின் இரு தேசக்

கோட்பாட்டில் எனக்கு எந்தப் பிரச்சினையும் இல்லை. இந்துக்களாகிய நாம், நாமே ஒரு தேசம், இந்துக்களும் முஸ்லிம்களும் இரு தேசங்கள் என்பது ஒரு வரலாற்று உண்மை" என்று கூறினார்.

இரு தேசக் கோட்பாட்டின் மாறுபட்ட விளக்கங்கள், இரண்டு முன்மொழியப்பட்ட தேசிய இனங்களும் ஒரே பிரதேசத்தில் இணைந்து வாழ முடியுமா இல்லையா என்பதை அடிப்படையாகக் கொண்டு, முற்றிலும் மாறுபட்ட தாக்கங்களுடன் உள்ளன. இந்திய துணைக் கண்டத்தின் முஸ்லிம் பெரும்பான்மை பகுதிகளுக்கு, பிரிந்து செல்லும் உரிமை உட்பட இறையாண்மை சுயாட்சிக்காக ஒரு விளக்கம் வாதிட்டது, ஆனால் மக்கள்தொகை பரிமாற்றம் இல்லாமல் (அதாவது, இந்துக்களும் முஸ்லிம்களும் தொடர்ந்து ஒன்றாக வாழ்வார்கள்). இந்துக்களும் முஸ்லிம்களும் "இரண்டு தனித்துவமான மற்றும் அடிக்கடி முரண்பாடான வாழ்க்கை முறைகளை உருவாக்குகிறார்கள், எனவே அவர்கள் ஒரு தேசத்தில் இணைந்து வாழ முடியாது" என்று ஒரு வேறுபட்ட விளக்கம் வாதிடுகிறது. இந்த பதிப்பில், மக்கள்தொகை பரிமாற்றம் (அதாவது, முஸ்லிம் பெரும்பான்மை பகுதிகளிலிருந்து இந்துக்களை முற்றிலுமாக அகற்றுவது மற்றும் இந்து பெரும்பான்மை பகுதிகளிலிருந்து முஸ்லிம்களை முற்றிலுமாக அகற்றுவது) "இணக்கமான உறவில் இணைந்து வாழ முடியாத" இரண்டு பொருந்தாத நாடுகளை முழுமையாகப் பிரிப்பதற்கான ஒரு விரும்பத்தக்க படியாகும்.

1938 ஆம் ஆண்டு பெஷாவரில் நடந்த சுதந்திரத்திற்கு ஆதரவான பேரணியில் காந்தியும் அப்துல் கபார் கானும்

ஒரே இந்திய தேசம் என்ற கருத்து , இதில் இந்துக்களும் முஸ்லிம்களும் இரண்டு பின்னிப்பிணைந்த சமூகங்கள். இது நவீன, அதிகாரப்பூர்வமாக மதச்சார்பற்ற கொள்கையின் அடிப்படைக் கொள்கையாகும். இந்திய குடியரசு . பாகிஸ்தான் உருவான பிறகும், முஸ்லிம்களும் இந்துக்களும் தனித்துவமான தேசிய இனத்தாரா இல்லையா என்பது குறித்த விவாதங்கள் அந்த நாட்டிலும் தொடர்ந்தன. இந்தியர்கள் ஒரே தேசமல்ல என்றாலும், துணைக்கண்டத்தின் முஸ்லிம்களோ அல்லது இந்துக்களோ இல்லை என்ற கருத்து, எதிர்ப்பின் இரண்டாவது ஆதாரம், துணைக்கண்டத்தின் ஒப்பீட்டளவில் ஒரே மாதிரியான மாகாண அலகுகள்தான் உண்மையான நாடுகள் மற்றும் இறையாண்மைக்கு தகுதியானவை ; பலூசுக்கள் இந்தக் கருத்தை பாகிஸ்தானின் சிந்தி ^[43] மற்றும் பஷ்டூன் துணைத் தேசிய இனங்களுடனும், இந்தியாவின் அசாமி ^[45] மற்றும் பஞ்சாபி துணைத் தேசிய இனங்களுடனும் இணைந்து முன்வைத்துள்ளனர் .

காஷ்மீர் பிரச்சினை

பாகிஸ்தானைப் பொறுத்தவரை காஷ்மீர் பிரச்சினை இன்னும் தீர்க்கப்படாமல் உள்ளது. இந்தியாவைப் பொறுத்தவரை, தேர்தல்கள் நடத்தப்பட்டதால் ஜம்மு-காஷ்மீர் இந்தியாவின் ஒருங்கிணைந்த பகுதியாகும், தீர்க்கப்படாத ஒரே விஷயம் பாகிஸ்தான் ஆக்கிரமிப்பு

காஷ்மீர் தொடர்பானது. பாகிஸ்தான் தாஷ்கண்ட் பிரகடனத்தில் கையெழுத்திட்டது, ஆனால் அது பின்பற்றப்படவில்லை. அதை அவர் விமர்சித்து , அதன் முதலாமாண்டு நினைவு நாளில் தாஷ்கண்ட் எதிர்ப்பு தினத்தைக் கடைப்பிடித்தார். அயூப் எதிர்ப்பு பிரச்சாரம் ஜெனரல் யஹ்யா கானிடம் அதிகாரத்தை விட்டுச் செல்ல வழிவகுத்தது. மக்களின் எதிர்ப்பின் காரணமாக அயூப் கான் தனது பதவியை ராஜினாமா செய்தார். ஜெனரல் யஹ்யா கான் ஆட்சிக்கு வந்து பாகிஸ்தான் தாஷ்கண்ட் பிரகடனத்தின் கொள்கைகளைப் பின்பற்றுவதைத் தடுத்தார். இந்தியாவுடன் அமைதியாக வாழ வேண்டும் என்ற தனது விருப்பத்தை அவர் வெளிப்படுத்தினார். ஆனால் அதற்காக அவர் எந்த முயற்சியும் எடுக்கவில்லை.

வங்காளதேச விடுதலை (இந்தோ-பாகிஸ்தான் போர் 1971)

பாகிஸ்தானில் 1970 டிசம்பரில் தேர்தல்கள் நடத்தப்பட்டன. தேர்தல் நடத்துவதன் நோக்கமே இராணுவ ஆட்சியை ஜனநாயக ஆட்சிக்கு மாற்றுவதாகும், அதில் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட மக்கள் பிரதிநிதிகள் அதிகாரம் பெறுவார்கள். மேற்கு பாகிஸ்தானில் புட்டோவின் கட்சி பாகிஸ்தான் மக்கள் கட்சியும், கிழக்கு பாகிஸ்தானில் முஜிப்பின் கட்சி அவாமி லீக்கும் வெற்றி பெற்றன. தேசிய சட்டமன்றம் கூட்டப்படவில்லை. அது ஒத்திவைக்கப்பட்டது. மார்ச் 3, 1971 அன்று அவாமி லீக் ஒரு வேலைநிறுத்தத்தை நடத்தியது . மார்ச் 15 அன்று, முஜிப் மார்ச் 15, 1971 அன்று வங்காளதேசத்தின் சுதந்திரத்தை அறிவித்து நிர்வாகத்தைக்

கைப்பற்றினார். பின்னர் முஜிப் கைது செய்யப்பட்டு மேற்கு பாகிஸ்தானுக்கு அனுப்பப்பட்டார். பாகிஸ்தானின் இராணுவம் வங்காளதேசத்தில் பலரைக் கொன்றது. இதன் விளைவாக வங்காளதேசத்திலிருந்து இந்திய மாகாணங்களுக்கு அகதிகளாக மக்கள் இடம்பெயர்ந்தனர். இடம்பெயர்வு பெரிய அளவில் இருந்ததால், அகதிகளின் பிரச்சினையை இந்தியா சமாளிக்க வேண்டியிருந்தது. வங்காளதேச மக்கள் ஒழுங்கமைக்கப்பட்டனர். முக்திவாஹினி ஒரு கெரில்லாப் படையாக இருந்து வங்கதேசத்தில் நிலைகொண்டிருந்த பாகிஸ்தான் படைகளைத் தாக்கியது. இந்தியாவும் முக்திவாஹினி படைகளுக்கு மறைமுகமாக உதவியது. டிசம்பர் 3, 1971 அன்று பாகிஸ்தான் விமானப்படையின் விமானங்கள் பல இந்திய விமானநிலையங்களைத் தாக்கின. இந்திய விமானப்படை பாகிஸ்தான் விமானநிலையங்கள் மீது பதில் தாக்குதல் நடத்தியது. போர் பதினான்கு நாட்கள் நீடித்தது. பாகிஸ்தான் படைகள் தோற்கடிக்கப்பட்டன, வங்கதேசத்தின் டாக்காவில் 95,000க்கும் மேற்பட்ட பாகிஸ்தான் வீரர்கள் ஜெனரல் நாஜியின் தலைமையில் லெப்டினன்ட் ஜெனரலிடம் சரணடைந்தனர். இந்தியாவின் ஜே.எஸ்.அரோரா . இரு நாடுகளும் தங்கள் பிரச்சினைகளை இருதரப்பு ரீதியாக தீர்த்துக் கொள்ள முடிவு செய்தன. சிம்லா ஒப்பந்தம் வரைவு செய்யப்பட்டு ஜூலை 3, 1972 அன்று கையெழுத்தானது. இந்திரா காந்தியும் பூட்டோவும் இந்த ஒப்பந்தத்தில் கையெழுத்திட்டனர். இது வரலாற்றில் ஒரு மைல்கல் ஒப்பந்தமாகும்.

சிம்லா ஒப்பந்தம்

அதன் உரை பின்வருமாறு: இரு நாடுகளும் மோதலுக்கு முற்றுப்புள்ளி வைத்து நட்புறவை மேம்படுத்துவதற்கு பாடுபடுவது என்று இந்திய அரசாங்கமும் பாகிஸ்தான் அரசாங்கமும் தீர்மானித்துள்ளன. நல்லுறவைப் பாதிக்கும் எந்தவொரு ஒருதலைப்பட்ச முடிவையும் எடுக்க வேண்டாம் என்று இரு நாடுகளும் கொள்கையளவில் ஒப்புக்கொண்டன. இரு நாடுகளும் ஒருவருக்கொருவர் பிரதேசத்தையும் அமைதியான சகவாழ்வையும் மதிக்க ஒப்புக்கொண்டன. ஒருவருக்கொருவர் எதிரான தவறான பிரச்சாரத்தை கைவிட இருவரும் ஒப்புக்கொண்டனர். ஜம்மு காஷ்மீரில், டிசம்பர் 17, 1971 போர் நிறுத்தத்தின் விளைவாக ஏற்பட்ட கட்டுப்பாட்டுக் கோடு இரு தரப்பினராலும் மதிக்கப்படும், இரு தரப்பிலும் அங்கீகரிக்கப்பட்ட நிலைப்பாட்டிற்கு எந்தவித பாரபட்சமும் இல்லாமல். படைகள் திரும்பப் பெறுதல் முப்பது நாட்களுக்குள் நிறைவடைந்தது.

சிம்லா ஒப்பந்தத்தின் முக்கியத்துவம் இந்தியா மற்றும் பாகிஸ்தானின் வரலாற்றில் சிம்லா ஒப்பந்தம் ஒரு மைல்கல். 'உண்மையில், சிம்லா ஒப்பந்தம் இந்தியா மற்றும் பாகிஸ்தானின் சுதந்திர விருப்பத்தின் விளைவாகும், மேலும் இது இந்திரா காந்தி மற்றும் பூட்டோ இருவரின் அரசியல் முதிர்ச்சியையும் பிரதிபலித்தது. பத்திரிகைகளும் மக்களும், இந்தியாவின் கிட்டத்தட்ட அனைத்து அரசியல் கட்சிகளும் சிம்லா ஒப்பந்தம் அமைதியை நோக்கிய ஒரு

நேர்மறையான படி என்பதை ஏற்றுக்கொண்டன. துணைக் கண்டத்தில் அமைதிக்கான நீண்ட மற்றும் அவசியமான கடினமான பாதையில் இது முதல் படி என்று ஐ.நா. பொதுச் செயலாளர் கர்ட் வால்ட்ஹெய்ம் கூறினார். சிம்லா ஒப்பந்தத்தின் முக்கியத்துவத்தைப் பொறுத்தவரை , 'பழைய போர் நிறுத்தக் கோட்டிற்கு (1948-49) பதிலாக ஒரு புதிய போர் நிறுத்தக் கோட்டை (1971 போரால் கொண்டு வரப்பட்டது) மாற்றுகிறது என்பதில் இது உள்ளது. புதிய கோடு இந்தியாவிற்கு 400 சதுர மைல்களுக்கு கூடுதல் நிலப்பரப்பை வழங்குகிறது.' இந்த ஒப்பந்தம் இந்தியாவிற்கு போர் நிறுத்தக் கோட்டிற்கு பதிலாக ஒரு சர்வதேச எல்லையை வழங்குகிறது. ஆனால் சிம்லா ஒப்பந்தம் காஷ்மீர் பிரச்சினையை தீர்க்கத் தவறிவிட்டது. இருப்பினும், கடந்த 22 ஆண்டுகளாக துணைக் கண்டத்தில் போர் இல்லாதது சிம்லா ஒப்பந்தம் மற்றும் அதன் அடிப்படைக் கொள்கைகளுக்கு மிகவும் கடமைப்பட்டுள்ளது.

காஷ்மீர் ஒப்பந்தம் மற்றும் டெல்லி ஒப்பந்தம்

வங்கதேசம் பிறந்த பிறகு, காஷ்மீர் தலைவர் ஷேக் அப்துல்லா, பாகிஸ்தான் காரணியைப் பயன்படுத்தி இந்தியாவிடமிருந்து அதிக சலுகைகளைப் பெற முடியாது என்பதை உணர்ந்தார் . இந்த சூழ்நிலையில் ஷேக் அப்துல்லா காஷ்மீரில் பொது வாக்கெடுப்பு கோரிக்கையை வாபஸ் பெற்றார். இந்திய அரசியலமைப்பின் 370வது பிரிவின்படி காஷ்மீர் தொடர்ந்து நிர்வகிக்கப்படும் என்று இந்திய அரசு மீண்டும் வலியுறுத்தியது. "ஷேக்குடன் இந்திய அரசாங்கத்தின்

சமரசம் காஷ்மீர் பிரச்சினையின் பெரும்பகுதியைக் குறைத்துவிட்டது." பிப்ரவரி 1975 இல் இந்திரா ஷேக் ஒப்பந்தம் 20 ஆண்டுகால முட்டுக்கட்டைக்கு முற்றுப்புள்ளி வைத்தது. பாகிஸ்தானின் எதிர்வினை வெளிப்புறமாக விரோதமாக இருந்தபோதிலும், அவர் உள்நாட்டில் POK உடன் ஒருங்கிணைக்க விரும்பினார்.

டெல்லி ஒப்பந்தம்

போர்க் கைதிகளை நாடு கடத்தும் பிரச்சினையை இரு நாடுகளும் தீர்த்துக் கொண்டன. போர்க்குற்றங்கள் மற்றும் இனப்படுகொலை குற்றச்சாட்டுகளின் பேரில் 195 பாகிஸ்தானிய போர்க் கைதிகள் மீதான விசாரணையும் சுமுகமாக தீர்க்கப்பட்டது. பூட்டோ 1974 பிப்ரவரி 22 அன்று வங்காளதேசத்தை அங்கீகரித்தார் . அதைத் தொடர்ந்து புதுதில்லியில் முத்தரப்பு பேச்சுவார்த்தை நடைபெற்றது, அதில் பாகிஸ்தான், இந்தியா மற்றும் வங்காளதேசம் ஆகியவை ஏப்ரல் 1974 இல் ஒப்பந்தத்தில் கையெழுத்திட்டன. ஒப்பந்தத்தின்படி 195 போர்க் கைதிகள் இந்தியாவுக்குத் திருப்பி அனுப்பப்பட்டனர்.

இந்தியாவின் அணுகுண்டும் பாகிஸ்தானின் எதிர்வினையும்

1974 மே 18 ஆம் தேதி ராஜஸ்தானின் பரந்த பாலைவனத்தில் உள்ள போக்ரானில் இந்தியா ஒரு அணுகுண்டை வெடிக்கச் செய்தது. அவர் தனது அணுசக்தி திறனை நிரூபித்தார். இது ஒரு

பெரிய வெற்றியாக இருந்தது மற்றும் ஆசியா மற்றும் ஆப்பிரிக்காவில் வளரும் நாடுகளால் வரவேற்கப்பட்டது. இது வல்லரசுகளின் ஏகபோகத்தை உடைக்கும் ஒரு நிகழ்வாகும். மேற்கத்திய நாடுகள் இந்தியாவை அதன் பொருளாதார நிலையை சுட்டிக்காட்டி விமர்சித்தன . ஆனால் அது முற்றிலும் இந்தியாவின் பாதுகாப்பிற்காக என்ற கொள்கையில் இந்தியா உறுதியாக உள்ளது. அணு வெடிப்பு "முற்றிலும் அமைதியான நோக்கங்களுக்காக" என்று இந்திரா காந்தி உறுதியளித்தார். மே 11, 1998 அன்று புதுதில்லியில் இந்தியாவின் அணுசக்தி சோதனைகளை பிரதமர் ஏ.பி. வாஜ்பாய் அறிவித்தார். மே 11, 1998 அன்று அணுசக்தி சோதனை தொடங்கியது, மே 13, 1998 அன்று மதியம் 12.21 மணிக்கு போக்ரான் வரம்பில் மேலும் 37 துணை கிலோடன் அணுசக்தி சோதனைகள் மேற்கொள்ளப்பட்டன. சோதனைகள் முழுமையாக கட்டுப்படுத்தப்பட்டன, வளிமண்டலத்தில் கதிரியக்கத்தன்மை வெளியிடப்படவில்லை.

ஜனதா ஆட்சியின் போது இந்திய-பாகிஸ்தான் உறவுகள் (1977 - 1979)

1977 ஆம் ஆண்டு ஜனதா கட்சி ஆட்சிக்கு வந்தது, மொரார்ஜி தேசாய் இந்தியாவின் பிரதமரானார், வாஜ்பாய் வெளியுறவு அமைச்சரானார். வாஜ்பாய் பாகிஸ்தானுக்கு விஜயம் செய்து, இந்தியா மூத்த சகோதரரின் பங்கை ஏற்காது என்று கூறினார். இந்தியாவிற்கும் பாகிஸ்தானுக்கும் இடையிலான பொருளாதார

உறவுகள் அதிகரித்தன. 1978 ஆம் ஆண்டு ஏப்ரல் 12 ஆம் தேதி இந்தியாவும் பாகிஸ்தானும் சலால் அணைத் திட்டம் குறித்து ஒரு ஒப்பந்தத்தை எட்டின. இந்த ஒப்பந்தத்தின் மூலம் ஜம்மு காஷ்மீரில் செனாப் நதியில் சலால் அணை மற்றும் மின் திட்டத்தை கட்டும் உரிமையை இந்தியா பெற்றது . முன்மொழியப்பட்டபடி, சலால் அணையின் உயரத்தை 40 அடியில் இருந்து 32 அடியாகக் குறைக்க இந்தியா ஒப்புக்கொண்டது. காஷ்மீர் பிரச்சினை உட்பட பாகிஸ்தானுடனான அனைத்து நிலுவையில் உள்ள பிரச்சினைகளையும் தீர்க்க இந்தியா தயாராக இருப்பதாக மொரார்ஜி தேசாய் ஒரு பாகிஸ்தான் பத்திரிகையாளருக்கு அளித்த பேட்டியில் கூறினார். 1977 முதல் 1979 வரையிலான காலம் இந்திய-பாகிஸ்தான் உறவுகளின் 'பொற்காலம்' என்று நினைவுகூரப்படுகிறது என்று கூறலாம்.

1980 முதல் இந்திய-பாகிஸ்தான் உறவுகள்

1980 ஜனவரியில் ஜனதா சகாப்தம் முன்கூட்டியே முடிவுக்கு வந்ததும், ஆப்கானிஸ்தானில் ஏற்பட்ட நெருக்கடி தொடர்பாக இந்திய-பாகிஸ்தான் வேறுபாடுகள் வளர்ந்ததும் 1980 இல் இந்திய-பாகிஸ்தான் உறவுகளில் ஒரு புதிய திருப்பத்தை ஏற்படுத்தியது. சிம்லா ஒப்பந்தத்தின்படி, மூன்றாம் தரப்பினரின் தலையீடு இல்லாமல் பரஸ்பர வேறுபாடுகள் தீர்க்கப்படும் என்று ஒப்புக் கொள்ளப்பட்டது. ஆனால் அவர்களுக்கிடையேயான உறவுகள் மேம்படவில்லை. 1980 ஆம் ஆண்டில், ஆப்கானிஸ்தானில் சோவியத் ஒன்றியத்தின்

தலையீட்டிற்கு எதிரான பிற்போக்கு நடவடிக்கையாக அமெரிக்கா F.16 விமானங்களை பாகிஸ்தானுக்கு வழங்கியது. இந்த வளர்ச்சியைப் பற்றி இந்தியா கவலைப்பட்டது. மேலும், பாகிஸ்தான் ஜம்மு காஷ்மீரில் பயங்கரவாதத்தைத் தொடங்கியது ஒரு உத்தியாக. பாகிஸ்தான் பிரதமர் நவாஸ் ஷெரீப், தனது முன்னோடிகளைப் போலவே, காஷ்மீர் சர்ச்சைக்குரிய பிரச்சினை தீர்க்கப்படாவிட்டால், வேறு எந்தப் பிரச்சினையையும் தீர்க்க முடியாது என்று கூறினார். சுதந்திரப் போராளிகள் கட்டுப்பாட்டுக் கோட்டைக் கடந்து செல்வதைத் தடுத்தது பாகிஸ்தான்தான் என்றும் அவர் வலியுறுத்தினார். "தற்போது இந்தியா காஷ்மீரிகளுக்கு சுயநிர்ணய உரிமை வழங்கப்படுவதைப் பார்க்க வேண்டும்" என்றும் அவர் கூறினார். 1980 ஆம் ஆண்டின் தொடக்கத்தில் சியாச்சின் பனிப்பாறைப் பிரச்சினை முதன்மையாக இந்தியா பனிப்பாறையின் ஆக்கிரமிக்கப்படாத பகுதிகளை ஆக்கிரமிக்க முயற்சித்ததால் எழுந்தது. காஷ்மீர் பிரச்சனையின் ஒரு பகுதியாக இருப்பதால், இந்தியாவிற்கும் பாகிஸ்தானுக்கும் இடையில் எந்த உடன்பாடும் ஏற்படுவதாகத் தெரியவில்லை. சியாச்சின் பனிப்பாறை போர்நிறுத்தக் கோடுகள் சரியாக வரையறுக்கப்படாத பகுதியில் அமைந்துள்ளது. பல ஆண்டுகளாக, பனிப்பாறை இரு நாடுகளுக்கும் இடையிலான மோதலின் பிரச்சினையாக இருக்கவில்லை. 1980களின் முற்பகுதியில் அங்கு பிராந்திய உரிமைகளை நிறுவ இந்தியா மேற்கொண்ட முயற்சிகள் காணப்பட்டன. இது கடல் மட்டத்திலிருந்து 10,000 முதல் 20000 அடி வரை மிக உயரத்தில்

அமைந்துள்ளது. இந்தப் பகுதியைக் கட்டுப்படுத்த இரு நாடுகளும் பெரும் தொகையைச் செலவிடுகின்றன. இந்தியா பாகிஸ்தான் பேச்சுவார்த்தைகள் புதுதில்லியில் நவம்பர் 5 முதல் 13, 1998 வரை நடைபெற்றன. துல்புல் தடுப்பணை, சியாச்சின் பனிப்பாறை, சர் க்ரீக் , பொருளாதார மற்றும் வணிக ஒத்துழைப்பு, பயங்கரவாதம் மற்றும் போதைப்பொருள் கடத்தல் மற்றும் கலாச்சார பரிமாற்றம் தொடர்பான பிரச்சினைகள் விவாதங்களில் இடம்பெற்றன. ஏ.பி.வாஜ்பாய் ஒரு வரலாற்றுச் சிறப்புமிக்க முன்முயற்சியை எடுத்து பிப்ரவரி 20-21, 1999 அன்று லாகூருக்கு விஜயம் செய்தார். பாகிஸ்தானுடன் அமைதியான, கூட்டுறவு மற்றும் நட்பு உறவுகளை ஏற்படுத்துவதற்கான இந்தியாவின் ஆழ்ந்த விருப்பத்தை வெளிப்படுத்துவதே இதன் முக்கிய நோக்கமாகும். வரலாற்றுச் சிறப்புமிக்க பிரகடனமான லாகூர் பிரகடனத்தில், இந்தியப் பிரதமர் ஏ.பி. வாஜ்பாய் மற்றும் பாகிஸ்தான் பிரதமர் நவாஸ் ஷெரீப் ஆகியோர் பிப்ரவரி 21, 1999 அன்று லாகூரில் கையெழுத்திட்டனர். இரு நாடுகளும் நம்பிக்கையையும் நம்பிக்கையையும் வளர்த்து, ஜம்மு காஷ்மீர் உள்ளிட்ட நிலுவையில் உள்ள பிரச்சினைகளை இருதரப்பு பேச்சுவார்த்தைகள் மூலம் தீர்க்க பரஸ்பர நன்மை பயக்கும் ஒத்துழைப்பை வளர்த்துக் கொள்ள உறுதியளித்த லாகூர் பிரகடனம், 21 ஆம் நூற்றாண்டில் இந்திய-பாகிஸ்தான் உறவுகளுக்கு ஒரு வரைபடத்தை வழங்கியது.

கார்கில் மோதல் 1999

1999 மே மாதம் எல்லைக் கட்டுப்பாட்டுக் கோடு முழுவதும் பாகிஸ்தான் இராணுவத் தாக்குதலை நடத்தியதாக லாசுலர் பிரகடனத்தில் மை காய்ந்திருக்கவில்லை . ஸ்ரீநகர்-லே நெடுஞ்சாலையின் 140 கி.மீ நீளமுள்ள மலைப்பகுதிகளை அது ஆக்கிரமித்தது. மூலோபாய ரீதியாக முக்கியமான கார்கில் மலைகளில் பாகிஸ்தான் ஆதிக்கம் செலுத்தும் சூழ்நிலையை உருவாக்குவதே இதன் நோக்கமாக இருந்தது. இந்தியா பாகிஸ்தான் துருப்புக்களை எல்லைக் கட்டுப்பாட்டுக் கோடுக்கு (LOC) பின்னால் பின்வாங்க கட்டாயப்படுத்தியது . இந்தியா முழு உலகத்திலிருந்தும் பாராட்டுகளைப் பெற்றது, மோதலை ஒரு முழு அளவிலான போராக அதிகரிக்க பாகிஸ்தான் அதைத் தூண்டத் தவறிவிட்டது.

இந்திய-பாக் போர்கள் (1948, 1965, 1971, 1999)

கிரிமியன் போருக்குப் பிறகு, அனைத்து பெரிய போர்களிலும் மோதல்களிலும் ஊடகங்களின் பங்கு கடுமையான கல்வி பகுப்பாய்விற்கு உட்படுத்தப்பட்டுள்ளது (நைட்லி, 2004; கார்ருதர்ஸ், 2011; லாஸ்வெல், 1927; ஆலன் & ஜெலிசர் , 2004; டன்ஸ்டால், 2007; காடார்ட் & ராபின்சன், 2008; பார்னெட் & ரோசெல்; 2010; அடே மற்றும் பலர், 2005; லூயிஸ் மற்றும் பலர், 2006; கோடார்ட், மற்றும் பலர், 2008). விமர்சன ஊடக அறிஞர்கள் போர்-ஊடக உறவின் பல முக்கிய தீர்மானங்களை அடையாளம் கண்டுள்ளனர் - ஊடகங்கள் தேசபக்தி அட்டையை விளையாட விருப்பம், சுய தணிக்கை, அரசாங்க தணிக்கை, லாபிகளின் பங்கு மற்றும் ஊடகத்

தொழில்களின் வணிக நலன்கள் (ராபின்சன், 2000; என்ட்மேன் , 2004). தெற்காசியாவில், இந்தியாவிற்கும் பாகிஸ்தானுக்கும் இடையிலான போர்களின் போது ஊடகங்களின் அதிகரித்த பங்கை பல ஆராய்ச்சியாளர்கள் பகுப்பாய்வு செய்துள்ளனர் (சேத், 2016; துசு , 2002; ஜோஷி, 2004; காலித், 2014). இந்திய-பாகிஸ்தான் போர்களில் ஊடகங்களின் பங்கைப் புரிந்துகொள்வதில் மதிப்புமிக்க பங்களிப்பைச் செய்த போதிலும், இந்த ஆய்வுகள் முக்கியமாக இரண்டு காரணங்களுக்காக ஒரு விரிவான பகுப்பாய்வை வழங்கவில்லை. முதலாவதாக, கிடைக்கக்கூடிய இலக்கியங்கள் முக்கியமாக 1999 ஆம் ஆண்டு இந்தியாவிற்கும் பாகிஸ்தானுக்கும் இடையிலான போரில் கவனம் செலுத்துகின்றன, மேலும் 1947, 1965 மற்றும் 1971 ஆம் ஆண்டுகளில் இரு அண்டை நாடுகளுக்கும் இடையே நடந்த மற்ற மூன்று போர்களைப் பற்றிய குறிப்புகளைக் குறைவாகவே செய்கின்றன. இரண்டாவதாக, இந்த விஷயத்தில் கிடைக்கக்கூடிய பெரும்பாலான பணிகள் தன்னார்வ தொண்டு நிறுவனங்கள் மற்றும் பட்டதாரி மாணவர்களால் தயாரிக்கப்பட்ட தனித்தனி அறிக்கைகளின் வடிவத்தில் உள்ளன. தேசிய போர்கள் மற்றும் மோதல்களில் ஊடகங்களின் பங்கைப் புரிந்துகொள்வதற்கு, ஒரு தனிப்பட்ட போரில் அவற்றின் பங்கை ஆராய்வதை விட ஒரு முழுமையான அணுகுமுறை தேவை என்று தற்போதைய ஆய்வின் ஆராய்ச்சியாளர்கள் நம்புகின்றனர். ஒரு போரில் தேசிய வெகுஜன ஊடகங்களை பகுப்பாய்வு செய்வதற்கான அணுவியல் அணுகுமுறைக்கு மாறாக, முழுமையான அணுகுமுறை ஊடகப்

பங்கை எளிதாக ஒப்பிட்டுப் பார்க்கவும், கேள்விக்குரிய நிகழ்வின் தெளிவான மற்றும் வரையறுக்கப்பட்ட படத்தை சிறந்த புரிதலுக்காக வழங்கவும் உதவுகிறது என்று நாங்கள் நம்புகிறோம், இது மிகவும் பொருத்தமான மற்றும் பகுத்தறிவு அனுமானங்களை வரைய உதவுகிறது. எனவே, இந்தியாவும் பாகிஸ்தானும் இதுவரை ஒருவருக்கொருவர் எதிராகப் போராடிய அனைத்துப் போர்களிலும் தேசிய ஊடகங்களின் பங்கை ஆராய ஆராய்ச்சியாளர்கள் தற்போதைய ஆய்வை வடிவமைத்துள்ளனர். இந்த ஆய்வு தற்போதுள்ள இலக்கியத்திற்கு இரண்டு வழிகளில் பங்களிக்கும்: முதலாவதாக, மூன்றாம் உலக நாட்டில் ஊடக அமைப்பு ஒரு போர்க்குணமிக்க சூழலில் எவ்வாறு நடந்துகொள்கிறது என்பதை அறிய இது உதவும். இரண்டாவதாக, இரண்டு அணுசக்தி நாடுகளுக்கு இடையிலான நீண்டகால மோதலை ஊடக வடிவமைப்பதில் என்ன காரணிகள் முக்கியத்துவம் பெற்றுள்ளன என்பதை அறிய இது உதவும். மடிராட்டா (2014) படி, இந்தியா மற்றும் பாகிஸ்தான் இரண்டிலும் உள்ள வலுவான ஊடகங்கள் அவற்றுக்கிடையேயான தசாப்த கால போட்டிக்கு புதிய பரிமாணங்களைச் சேர்த்துள்ளன, அதே நேரத்தில் மற்றவர்கள் இரு நாடுகளிலும் உள்ள ஊடகங்கள் மோதல் அதிகரிப்பிற்கு காரணம் என்று புலம்பியுள்ளனர் (காலித், 2014; பாஸ், 2016). மேற்கூறிய இரண்டு நோக்கங்களையும் மனதில் கொண்டு, ஆராய்ச்சியாளர்கள் முதலில் பாகிஸ்தானின் முன்னணி பத்திரிகைகளில் வரும் முக்கிய விவாதக் கருப்பொருள்களை அடையாளம் காண்பார்கள்.

இரண்டாவதாக, வெவ்வேறு போர்களில் இந்த விவாதக் கருப்பொருள்கள் ஒரு குறிப்பிட்ட காலத்திற்கு எவ்வாறு மாறுபடுகின்றன என்பதை ஆராய்ச்சியாளர்கள் பதிவு செய்வார்கள்.

இந்தியாவிற்கும் பாகிஸ்தானுக்கும் இடையிலான போர்கள்

1947 ஆம் ஆண்டு இரு சுதந்திர நாடுகளாகப் பிரிந்ததிலிருந்து, தீர்க்கப்படாத பல பிரச்சினைகள், குறிப்பாக சர்ச்சைக்குரிய காஷ்மீர் பிரதேசம் காரணமாக இந்தியாவும் பாகிஸ்தானும் மோதலில் ஈடுபட்டுள்ளன. இரு நாடுகளும் 1947-8, 1965, 1971 மற்றும் 1999 ஆம் ஆண்டுகளில் நான்கு போர்களை நடத்தியும், இன்னும் அவை ஒன்றுக்கொன்று சமாதானமாக இல்லை . இந்த நான்கு போர்களிலும் ஆயிரக்கணக்கான அப்பாவி உயிர்கள் பலியாகியுள்ளன, மேலும் இருதரப்பு மற்றும் சர்வதேச மட்டங்களில் தலையீடுகள் மற்றும் உறுதிமொழிகள் இருந்தபோதிலும், சர்ச்சைக்குரிய பிரச்சினை தீர்க்கப்படாமல் உள்ளது. இந்த ஆய்வு போர்களின் போது ஊடக நடத்தை பற்றிய பகுப்பாய்வில் கவனம் செலுத்துவதால், இந்த நான்கு போர்களிலும் முக்கிய நிகழ்வுகளை சுருக்கமாக முன்வைக்க ஆராய்ச்சியாளர்கள் முயற்சிப்பார்கள், இருப்பினும் இந்தியா மற்றும் பாகிஸ்தானில் மிகவும் சார்புடைய கல்விச் சூழல் காரணமாக பாரபட்சமற்ற கணக்குகளைக் கண்டுபிடிப்பது எளிதல்ல.

முதல் போர் (அக்டோபர் 1947 – ஜனவரி 1948)

மகாராஜா ஹரி சிங்கின் இந்தியாவுடன் இணைவதற்கான முடிவை எதிர்த்து கலகம் செய்த காஷ்மீர் முஸ்லிம்களுக்கு ஆதரவாக பாகிஸ்தானைச் சேர்ந்த பழங்குடியினர் 1947 அக்டோபரில் வந்தபோது முதல் போர் வெடித்தது. இந்திய துணைக்கண்டம் பிரிக்கப்பட்ட நேரத்தில், ஜம்மு காஷ்மீர் மாநிலம், புவியியல் தொடர்ச்சி மற்றும் சுயநிர்ணய உரிமை என்ற இரட்டைக் கொள்கைகளின்படி இந்தியாவுடன் இணைவதையோ அல்லது பாகிஸ்தானுடன் இணைவதையோ தேர்வு செய்ய வேண்டிய 564 சுதேச அரசுகளில் ஒன்றாகும். காஷ்மீரில் முஸ்லிம்கள் பெரும்பான்மையாக இருந்தபோதிலும் (1941 மக்கள் தொகை கணக்கெடுப்பில் 77%), பாகிஸ்தானுடன் நீண்ட எல்லையைப் பகிர்ந்து கொண்டாலும், மகாராஜா பாகிஸ்தானைத் தேர்வு செய்ய மறுத்துவிட்டார் (ஹுசைன் 2009). காஷ்மீர் கலகக்காரர்களிடமிருந்து தனது ஆட்சியைக் காப்பாற்ற, மகாராஜா இந்தியாவுடன் இணைவதற்கு ஈடாக இந்திய ஆயுதப் படைகளின் உதவியைக் கோரினார். இருப்பினும், ஜம்மு காஷ்மீர் மகாராஜா எப்போது இணைவதற்கான ஆவணத்தில் கையெழுத்திட்டார் என்பதற்கும் இந்திய இராணுவம் எப்போது மாநிலத்திற்குள் நுழைந்தது என்பதற்கும் இடையிலான துல்லியமான நேரம் குறித்து வரலாற்றாசிரியர்களிடையே கணிசமான விவாதம் உள்ளது. பாகிஸ்தானைச் சேர்ந்த வரலாற்றாசிரியர்கள், மகாராஜா வற்புறுத்தலின் பேரில் இந்த ஒப்பந்தத்தில் கையெழுத்திட்டதாக நம்பினாலும், இந்திய வரலாற்றாசிரியர்கள் இந்த முடிவு தானாக

முன்வந்து எடுக்கப்பட்டதாக நம்புகிறார்கள் (ஹுசைன், 2009). இந்தியப் பிரதமர் ஜவஹர்லால் நேரு, 1948 ஆம் ஆண்டு பாகிஸ்தானுடனான போர் நிறுத்த ஒப்பந்தத்தின் ஒரு பகுதியாக காஷ்மீரின் இறுதி நிலையைத் தீர்மானிப்பதற்காக ஐ.நா.வால் நிர்வகிக்கப்படும் பொது வாக்கெடுப்பை நடத்த முன்வந்தார் (ஸ்கோஃபீல்ட், 2000). "ஜம்மு மற்றும் காஷ்மீரை இந்தியா அல்லது பாகிஸ்தானுடன் இணைப்பது குறித்த கேள்வியை சுதந்திரமான மற்றும் பாரபட்சமற்ற பொது வாக்கெடுப்பு என்ற ஜனநாயக முறையின் மூலம் தீர்மானிக்க வேண்டும் என்று இந்தியாவும் பாகிஸ்தானும் விரும்புகின்றன" என்று ஐக்கிய நாடுகள் சபை ஒரு தீர்மானத்தை நிறைவேற்றியது (UNSC 21 ஏப்ரல் 1948). ஆகஸ்ட் 13, 1948 அன்று, ஜம்மு மற்றும் காஷ்மீர் மாநிலத்தின் எதிர்கால நிலை மாநில மக்களின் விருப்பத்திற்கு ஏற்ப தீர்மானிக்கப்படும் என்றும் கூறும் மற்றொரு தீர்மானத்தை UNSC நிறைவேற்றியது (UNSC 13 ஆகஸ்ட் 1948). இருப்பினும், இந்தத் தீர்மானங்களும் உறுதிமொழிகளும் ஒருபோதும் செயல்படுத்தப்படவில்லை, மேலும் ஏழு தசாப்தங்களுக்குப் பிறகும், முட்டுக்கட்டை தொடர்கிறது.

இரண்டாம் போர் (ஏப்ரல்-செப்டம்பர் 1965)

இந்தியாவும் பாகிஸ்தானும் 1965 ஆம் ஆண்டு இரண்டாவது போரை நடத்தின. இந்தப் போர் இரண்டு காரணிகளால் ஏற்பட்டது: முதலாவதாக, ஏப்ரல் 1965 இல் இந்தியப் படைகள் பாகிஸ்தான் பகுதிக்குள் ஊடுருவியபோது ஏற்பட்ட எல்லை மோதல்கள் மற்றும்

இரண்டாவதாக, ஆகஸ்ட் 1965 இல் இந்தியக் கட்டுப்பாட்டில் உள்ள காஷ்மீரில் 'சுதந்திரப் போராட்டத்தை' ஆதரிக்க பாகிஸ்தான் இராணுவம் தொடங்கிய ஆபரேஷன் ஜிப்ரால்டர். ஒரு இந்திய எழுத்தாளரின் கூற்றுப்படி, பாகிஸ்தான் இராணுவம் காஷ்மீரை இந்தியக் கட்டுப்பாட்டில் இருந்து கைப்பற்ற விரும்பியதால் போரில் ஈடுபட்டது (கங்குலி 1990). இருப்பினும், போரை காஷ்மீருக்கு மட்டுப்படுத்துவதற்குப் பதிலாக, இந்தியா லாகூர் மற்றும் சியால்கோட் அருகே சர்வதேச எல்லையைத் திறந்தது, இதன் விளைவாக இரு நாடுகளுக்கும் இடையே முழு அளவிலான போர் ஏற்பட்டது. செப்டம்பர் 22, 1965 அன்று, இரு தரப்பினரும் ஐ.நா. கட்டளையிட்ட போர் நிறுத்தத்திற்கு ஒப்புக்கொண்டனர். ஐக்கிய நாடுகள் பாதுகாப்பு கவுன்சில் செப்டம்பர் 20 அன்று ஒருமனதாக ஒரு தீர்மானத்தை நிறைவேற்றியது, இது ஜனவரி 10, 1966 அன்று, இந்தியப் பிரதமர் லால் பகதூர் சாஸ்திரியும் பாகிஸ்தான் ஜனாதிபதி அயூப் கானும் தாஷ்கண்டில் (உஸ்பெகிஸ்தான்) ஆகஸ்ட் மாதத்திற்கு முந்தைய எல்லைகளுக்குத் திரும்பப் பெறுவதாக ஒப்புக்கொண்டு ஒரு ஒப்பந்தத்தில் கையெழுத்திட்டனர் .

மூன்றாம் போர் (டிசம்பர் 1971)

இந்தப் போர் மார்ச் 1971 இல் கிழக்கு பாகிஸ்தானில் (இப்போது வங்காளதேசம்) மேற்கு பாகிஸ்தானின் ஆட்சியாளர்களுக்கு எதிராக அவர்களின் அடாவடித்தனத்திற்காக உள்நாட்டுப் போராட்டம் வெடித்தபோது தொடங்கியது. பாகிஸ்தானின் இராணுவ ஆட்சியாளர்

ஜெனரல் யஹ்யா கான், சந்தேகிக்கப்படும் 'வங்காள பிரிவினைவாதி' மீது நடவடிக்கை எடுக்க உத்தரவிட்டார். இந்தியா உள்நாட்டுப் போரில் தலையிட்டு, மேற்கு பாகிஸ்தானிலிருந்து பிரிந்து செல்ல விரும்பிய வங்காள பிரிவினைவாதிகளை தீவிரமாக ஆதரித்தது. அவர்களின் வேண்டுகோளின் பேரில், இந்தியா கிழக்கு பாகிஸ்தானின் மீது நிலம், வான் மற்றும் கடல் வழித் தாக்குதலைத் தொடங்கியது, வெறும் 13 நாட்களில் டாக்காவில் பாகிஸ்தான் இராணுவத்தை சரணடைய கட்டாயப்படுத்தியது, மேலும் 90,000 வீரர்களை போர்க் கைதிகளாகக் கைது செய்தது. டிசம்பர் 16, 1971 அன்று கிழக்கு பாகிஸ்தான் வங்காளதேசம் என்ற சுதந்திர நாடாக மாறியது. இந்தியாவிற்கும் பாகிஸ்தானுக்கும் இடையிலான பகைமைகள் ஜூலை 1972 வரை தொடர்ந்தன, இரு நாடுகளும் சிம்லா ஒப்பந்தத்தில் கையெழுத்திட்டு, அமைதியான வழிகளில் தங்கள் வேறுபாடுகளைத் தீர்த்துக் கொள்வதாக உறுதியளித்தன.

நான்காவது போர் (மே-ஜூலை 1999)

மே 1999 இல், பாகிஸ்தான் படைகளும் காஷ்மீர் போராளிகளும் இந்திய எல்லைக் கட்டுப்பாட்டுக் கோட்டின் பக்கத்தில் மூலோபாய நிலைகளை ஆக்கிரமித்தனர், இது இந்திய எதிர் தாக்குதலுக்கு வழிவகுத்தது. காஷ்மீர் சுதந்திர இயக்கத்திற்கு ஊக்கமளிக்க பாகிஸ்தான் இராணுவம் டிராஸ்-கார்கில் பகுதியில் நிலப்பரப்பை ஆக்கிரமிக்க விரும்பியது (காதிர் 2002). இது இரண்டு புதிதாக அணு ஆயுதம் ஏந்திய நாடுகளுக்கு இடையே ஒரு சிறிய

அளவிலான மற்றும் வரையறுக்கப்பட்ட போரை ஏற்படுத்தியது (லாவோய் 2009). சர்வதேச சமூகம், குறிப்பாக அமெரிக்கா இந்த முறை கவலைப்பட்டு, ஜூலை, 1999 இல் இரு நாடுகளுக்கும் இடையிலான விரோதங்களை முடிவுக்குக் கொண்டுவர தீவிரமாக தலையிட்டது.

ஊடகங்கள், போர்கள் மற்றும் மோதல்கள் தாராளவாத பத்திரிகைக் கோட்பாட்டின் படி, போர்களின் போது, ஊடகங்கள் புறநிலையாகவும் பாரபட்சமற்றதாகவும் இருக்க வேண்டும் மற்றும் பொய்கள் மற்றும் பிரச்சாரங்களை அம்பலப்படுத்த வேண்டும் (லின்ச் & மெக்கோல்ட்ரிக், 2005). போர் அறிவிப்பு என்பது ஒரு அரசாங்கம் எடுக்கும் மிக முக்கியமான முடிவு என்பதால், அத்தகைய நிகழ்வை ஊடகங்கள் விமர்சன ரீதியாக மதிப்பிடுவது அவசியம். துரதிர்ஷ்டவசமாக, உண்மையான அரசியலின் துறையில் இது நடக்காது (கார்ருதர்ஸ், 2011) இருப்பினும், போர் வெறியர்களின் பிரச்சாரம் மற்றும் தேசபக்தியை எதிர்கொள்ள இதுபோன்ற சந்தர்ப்பங்களில் சரியான தகவலுக்கான தேவை பன்மடங்கு அதிகரிக்கிறது (பார்டன் மற்றும் கேம்பல், 2001). போர்களின் போது பத்திரிகையாளர்கள் தீவிரமான தேசபக்தி மற்றும் தேசியவாதத்தை வெளிப்படுத்துகிறார்கள் மற்றும் தொழில்முறையின் பரிசீலனைகளை விட்டுவிடுகிறார்கள் என்பதை தற்போதைய புலமை வெளிப்படுத்துகிறது (நைட்லி, 2004; ஆலன் & ஜெலிசர் , 2004; துசு & ஃப்ரீட்மேன், 2003; ஸ்னோ & கமிஸ்பூர் , 2004; ஓட்டோசன் & நோஹ்ரெஸ்டெட் , 2010). கிரிமியன் போரிலிருந்து

கியூபாடோ மீதான ஸ்பானிஷ் படையெடுப்பு வரை சமீபத்திய ஈராக் போர் வரை , ஊடகங்கள் கொள்கை வகுப்பாளர்களின் போர் முயற்சிகளையே பிரதானமாக ஆதரித்தன. ருவாண்டா மற்றும் ஹிட்லரின் ஜெர்மனியில், ஊடகங்கள் 'எதிரியை' தேசிய பாதுகாப்புக்கு அச்சுறுத்தலாக அறிவித்து கொல்ல வேண்டும் என்று வெளிப்படையாக அழைப்பு விடுத்தன (டெஸ் ஃபோர்ஜ், 2007; ஹெர்ஃப், 2006). நவீன காலத்தில் ஈராக் மற்றும் ஆப்கானிஸ்தான் படையெடுப்புகளின் போது அமெரிக்க ஊடகங்கள் பெரும்பாலும் உயரடுக்கினருக்குக் கீழ்ப்படிந்ததாக இருக்கலாம்.

இந்திய-பாகிஸ்தான் உறவுகளில் பனிப்போரின் தாக்கம்

இந்தியாவிற்கும் பாகிஸ்தானுக்கும் இடையிலான உறவுகளில் பனிப்போர் ஆழமான தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியது. சுதந்திரத்திற்குப் பிறகு, இரு நாடுகளும் வெவ்வேறு வெளியுறவுக் கொள்கை நோக்குநிலைகளை ஏற்றுக்கொண்டன, இது அரசியல் மற்றும் இராணுவப் போட்டியை ஆழப்படுத்தியது.

1. சீரமைப்பு மற்றும் இராணுவ கூட்டணிகள்

அமெரிக்காவின் ஆதரவுடன் பாகிஸ்தான் SEATO (1954) மற்றும் CENTO (1955) போன்ற மேற்கத்திய இராணுவக் கூட்டணிகளில் இணைந்தது . இது பாகிஸ்தானுக்கு இராணுவ மற்றும் நிதி உதவியைப் பெற அனுமதித்தது. மறுபுறம், இந்தியா அணிசேரா கொள்கையை ஏற்றுக்கொண்டது . இந்த வேறுபாடு இரு

நாடுகளுக்கும் இடையே சந்தேகத்தையும் அவநம்பிக்கையையும் அதிகரித்தது.

2. பாகிஸ்தானின் இராணுவமயமாக்கல்

அமெரிக்காவின் இராணுவ மற்றும் பொருளாதார உதவி பாகிஸ்தானின் ஆயுதப் படைகளை வலுப்படுத்தியது. அதிகரித்த பாதுகாப்புத் திறனுடன், இந்தியாவை சவால் செய்ய பாகிஸ்தான் தன்னம்பிக்கை கொண்டது, 1965 இந்திய-பாகிஸ்தான் போர் போன்ற மோதல்களுக்கு பங்களித்தது . இதனால் பனிப்பேர் மறைமுகமாக பாகிஸ்தானின் ஆக்கிரமிப்பு நிலைப்பாட்டைத் தூண்டியது.

3. இந்தோ-சோவியத் நட்புறவு

இந்தியாவும் சோவியத் யூனியனும் இடையேயான நெருக்கமான உறவுகள், குறிப்பாக இந்திய-சோவியத் அமைதி, நட்பு மற்றும் ஒத்துழைப்பு ஒப்பந்தத்தில் (1971) கையெழுத்திட்ட பிறகு , பிராந்திய அதிகார சமநிலையை வடிவமைத்தன. இந்த சோவியத் ஆதரவு 1971 வங்காளதேசப் போரின் போது இந்தியாவுக்கு உதவியது , இது இந்திய-பாகிஸ்தான் உறவுகளை மேலும் இறுக்கமாக்கியது.

4. மோதல்களில் வல்லரசுகளின் ஈடுபாடு

இந்தியா-பாகிஸ்தான் மோதல்களின் போது அமெரிக்காவும் சோவியத் யூனியனும் பெரும்பாலும் ராஜதந்திர ரீதியாக

தலையிட்டன. அமெரிக்கா பாகிஸ்தான் பக்கம் சாய்ந்ததும், சோவியத் இந்தியாவுக்கு அளித்த ஆதரவும், இரு தரப்பினரும் ஒருவரையொருவர் போட்டி வல்லரசுகளின் பிரதிநிதியாகக் கருத வைத்தது, இதனால் அவர்களுக்கு இடையேயான இடைவெளி அதிகரித்தது.

5. காஷ்மீர் பிரச்சினை மற்றும் உலக அரசியல்

காஷ்மீர் பிரச்சினையை பணிப்போர் அரசியல் சர்வதேசமயமாக்கியது . பாகிஸ்தான் அமெரிக்கா மற்றும் ஐ.நா.வின் ஆதரவை நாடியது, அதே நேரத்தில் இந்தியா ஐ.நா. பாதுகாப்பு கவுன்சிலில் சோவியத் வீட்டோக்களை நம்பியிருந்தது. இந்த வெளிப்புற ஈடுபாடு அமைதியான தீர்வு முயற்சிகளை சிக்கலாக்கியது.

இந்தியாவின் அணு ஆயுத சோதனைகள் மற்றும் ஏவுகணைப் போட்டி

இந்தியாவில் அணு சோதனைகள் மற்றும் ஏவுகணைப் பந்தயம் – சிறு குறிப்புகள்

1. இந்தியாவின் அணுசக்தி திட்டம் – பின்னணி

- இந்தியாவின் அணுசக்தி கொள்கை அணுசக்தியின் அமைதியான பயன்பாடுகள் மற்றும் மூலோபாய பாதுகாப்பு தேவைகளை அடிப்படையாகக் கொண்டது .

- நம்பகமான குறைந்தபட்ச தடுப்புக்கான தேவை ஆகியவற்றால் உந்தப்படுகிறது .

2. போக்ரான்-I (1974)

- குறியீட்டுப் பெயர்: "சிரிக்கும் புத்தர்"
- ராஜஸ்தானின் பொக்ரானில் 1974 மே 18 அன்று நடத்தப்பட்டது .
- P-5 (அமெரிக்கா, USSR, UK, பிரான்ஸ், சீனா) நாடுகளுக்கு வெளியே அணு ஆயுத சோதனை நடத்திய முதல் நாடு இந்தியாவாக மாறியது .
- அமைதியான அணு வெடிப்பாக அறிவிக்கப்பட்டது , ஆனால் இந்தியா அணுசக்தி கிளப்பில் நுழைவதைக் குறித்தது.

3. போக்ரான்-II (1998)

- பிரதமர் அடல் பிஹாரி வாஜ்பாய் தலைமையில் 1998 மே 11 & 13 தேதிகளில் நடத்தப்பட்டது .
- ஐந்து அணு ஆயுத சோதனைகளின் தொடர் .
- நிரூபிக்கப்பட்டது:
 - பிளவு குண்டுகள்
 - இணைவு (வெப்ப அணுக்கரு) சாதனம்
 - சப்-கிலோட்டன் சோதனைகள்
- இந்தியா தன்னை அணு ஆயுத நாடாக அறிவித்துக் கொண்டது .

- உலகளாவிய தடைகளுக்கு வழிவகுத்தது, ஆனால் இந்தியாவின் மூலோபாய நிலையை வலுப்படுத்தியது.

4. ஏவுகணை மேம்பாட்டுத் திட்டம்

1983 ஆம் ஆண்டு டாக்டர் ஏபிஜே அப்துல் கலாம் தலைமையில் தொடங்கப்பட்ட ஒருங்கிணைந்த வழிகாட்டப்பட்ட ஏவுகணை மேம்பாட்டுத் திட்டத்துடன் (ஐஜிஎம்டிபி) இந்தியாவின் ஏவுகணைப் போட்டி துரிதப்படுத்தப்பட்டது .

உருவாக்கப்பட்ட முக்கிய ஏவுகணைகள்

பிருத்வி தொடர்

- குறுகிய தூர பாலிஸ்டிக் ஏவுகணைகள்.
- மிகவும் துல்லியமானது, இராணுவம், விமானப்படை மற்றும் கடற்படையால் பயன்படுத்தப்படுகிறது.

அக்னி தொடர்

- இந்தியாவின் அணு ஆயுதத் தடுப்புக்கு முதுகெலும்பு.
- வரம்புகள்:
 - அக்னி-I : 700-900 கி.மீ.
 - அக்னி-II : 2,000-3,000 கி.மீ.
 - அக்னி-III : 3,500 கி.மீ.
 - அக்னி-IV : 4,000 கி.மீ.

- அக்னி-V : 5,000+ கிமீ (சீனாவை அடைய முடியும்)

ஆகாஷ்

- நடுத்தர தூர தரையிலிருந்து வான் இலக்கைத் தாக்கும் ஏவுகணை.

நாக்

- டாங்கி எதிர்ப்பு வழிகாட்டப்பட்ட ஏவுகணை.

பிரம்மோஸ்

- சூப்பர்சோனிக் குரூஸ் ஏவுகணை (இந்தியா-ரஷ்யா கூட்டுத் திட்டம்).
- உலகின் அதிவேக கப்பல் ஏவுகணைகளில் ஒன்று.

5. மூலோபாய தாக்கம்

- இரண்டாவது தாக்குதல் திறனையும் , தடுப்பு நிலைப்பாட்டையும் வலுப்படுத்தியது .
- ஏவுகணை முன்னேற்றம் உறுதி செய்யப்பட்டது:
 - நம்பகமான குறைந்தபட்ச தடுப்பு (CMD)
 - முதல் பயன்பாடு இல்லை (NFU) கொள்கை
- தெற்காசியாவில் , குறிப்பாக பாகிஸ்தானுடன் அணு மற்றும் ஏவுகணைப் போட்டியைத் தூண்டியது .

- இந்தியாவின் உலகளாவிய மூலோபாய நிலைப்பாட்டை மேம்படுத்தியது.

கார்கில் மோதல் - 1999

கார்கில் போர் லடாக்கின் உயரமான மலைகளில் நடந்தது. இந்த பகுதி மக்கள் தொகை குறைவாக உள்ளது மற்றும் உலகின் மிக உயர்ந்த மலைகளில் ஒன்றான இங்கு பல்வேறு மத, மொழி மற்றும் இனக்குழுக்கள் உள்ளனர். இந்தியாவும் பாகிஸ்தானும் 1947-1948 இல் ஜம்மு-காஷ்மீருக்காகப் போராடின, மேலும் போர் பால்டிஸ்தான் மாவட்டத்தைப் பிரிக்கும் போர் நிறுத்தக் கோட்டுடன் முடிந்தது. ஜம்மு -காஷ்மீரின் லடாக் துணைப்பிரிவில் கார்கில் இந்தியப் பிரதேசத்தில் இருந்தது. இந்தியாவும் பாகிஸ்தானும் 1965 மற்றும் 1971 இல் போருக்குச் சென்றன. சுதந்திரத்திற்குப் பிறகு இது நான்காவது மோதலாகும். இதற்கு முன்பு இந்த முறை பாகிஸ்தான் மலைகளில் முக்கியமான உயரங்களை ஆக்கிரமித்திருந்த அமைதியான பகுதிகளுக்கு ஊடுருவல்காரர்களை அனுப்பியிருந்தது. அவர்களை உயரங்களிலிருந்து வெளியேற்றுவது அவசியமாகிறது . மேலே உள்ள வரைபடத்தைப் பார்த்து குறிக்கப்பட்ட இடங்களை அடையாளம் காணவும். இது 'மோதல் மண்டலம்' என்று அழைக்கப்பட்டது, மேலும் முஸ்கோ பள்ளத்தாக்கு, டிராஸ், படாலிக் துறை, கக்சர் , டோலோலிங் உயரங்கள், டைகர் ஹில், கார்கிலின் தென்மேற்கு மற்றும் வடகிழக்கு ஆகியவை அடங்கும் . மூலோபாய ரீதியாக இந்தப் பகுதி ஒரு உயரமான நிலத்தை

அனுபவிக்கிறது, இது தற்காப்புப் படைக்கு நன்மைகளைத் தரும் மற்றும் தாக்குபவர்களுக்கு சிரமங்களை அதிகரிக்கும். இந்த உயரங்களில் அமர்ந்தால் கீழே உள்ள டிராஸ் மற்றும் கார்கில் நகரங்களைக் காணலாம் . கார்கில் பாகிஸ்தான் கட்டுப்பாட்டில் உள்ள ஸ்கர்டு நகரத்திலிருந்து 788 கி.மீ தொலைவில் உள்ளது . கார்கிலில் உள்ள மலைகளின் சராசரி உயரம் 16000 அடி மற்றும் குளிர்கால வெப்பநிலை -48 டிகிரி செல்சியஸ் வரை உயரும். கார்கில் பகுதியில் உள்ள கட்டுப்பாட்டுக் கோட்டில் (எல்ஓசி) முஜாஹிதீன் என்ற போர்வையில் பாகிஸ்தான் துருப்புக்களையும் துணை ராணுவப் படைகளையும் பாகிஸ்தான் பயிற்சி அளித்து ரகசியமாக அனுப்பி, எல்லைக் கட்டுப்பாட்டுக் கோட்டில் இந்திய நடமாட்டத்தைக் கண்காணிக்கவும் தகவல்களைச் சேகரிக்கவும் உதவியது . இத்தகைய ஊடுருவலுக்கு "ஆபரேஷன் பத்ர்" என்று பெயரிடப்பட்டது. சியாச்சின் பனிப்பாறையில் இருந்து இந்தியப் படைகளை வெளியேற கட்டாயப்படுத்துவதும், லடாக் பகுதியை துண்டிப்பதும், காவ்மீர் பிரச்சினையை சர்வதேசமயமாக்குவதும் அவர்களின் முக்கிய நோக்கமாகும் . இதன் மூலம் விரைவான தீர்வு கிடைக்கும்.

பின்னணி

முஷ்கோன் பள்ளத்தாக்கு , டிராஸ் அருகே உள்ள மாற்போ லா, கார்கிலுக்கு அருகிலுள்ள கக்சர் , சோர்பட்லா செக்டார் மற்றும் சியாச்சின் பகுதிக்கு தெற்கே உள்ள டர்டோக் செக்டார் ஆகிய

இடங்களில் பாகிஸ்தான் தரப்பினரால் பல ஊடுருவல்கள் மேற்கொள்ளப்பட்டன . கார்கில் மற்றும் டிராஸ் நகரங்களை ஆதிக்கம் செலுத்தவும் , சியாச்சின் பணிப்பாற்றையை சர்வதேசமயமாக்கவும் , காஷ்மீர் பிரச்சினையை ஏற்படுத்தவும், எல்லைக் கட்டுப்பாட்டுக் கோட்டில் உள்ள இந்திய நிலைகளை பாகிஸ்தான் மீண்டும் ஆக்கிரமித்ததற்கான காரணம். படாலிக் செக்டாரில், கேப்டன் சவுரப் கலியா தலைமையிலான குழுவின் கீழ் வழக்கமான ரோந்துப் பணியில் ஈடுபட்டிருந்த இந்திய ராணுவத்தின் மீது எதிரி துருப்புக்கள் தாக்குதல் நடத்தினர்.

கார்கில் போருக்கு மூன்று முக்கிய கட்டங்கள் இருந்தன .

•முதலாவதாக, பாகிஸ்தான் இந்தியக் கட்டுப்பாட்டில் உள்ள காஷ்மீரின் பகுதிக்குள் படைகளை ஊடுருவி, மூலோபாய இடங்களை ஆக்கிரமித்தது. இது டிராஸ் மற்றும் கார்கிலை இணைக்கும் சாலையை அதன் பிரங்கித் தாக்குதலின் எல்லைக்குள் கொண்டு வர உதவியது. படம் 20.1 ஐப் பார்க்கவும். பாகிஸ்தான் இராணுவம் கார்கிலின் உயரங்களை ஊடுருவி ஆக்கிரமித்தது இப்படித்தான் . பாகிஸ்தான் அதன் நடவடிக்கையை அல் பதர் என்று அழைத்தது.

•அடுத்த கட்டமாக இந்தியா ஊடுருவலைக் கண்டுபிடித்து அதற்கு பதிலளிக்க படைகளைத் திரட்டுவது இருந்தது.

•இறுதிக் கட்டத்தில் இந்திய மற்றும் பாகிஸ்தான் படைகளுக்கு இடையே பெரும் போர்கள் நடந்தன, இதன் விளைவாக பாகிஸ்தான் படைகள் வசமிருந்த பகுதிகளை இந்தியா மீண்டும் கைப்பற்றியது , அதைத் தொடர்ந்து பாகிஸ்தான் படைகள் கட்டுப்பாட்டுக் கோட்டைத் தாண்டி பின்வாங்கின.

1) இராணுவ ரீதியாக 'ஆபரேஷன் விஜய்' என்பது இரு தரப்பிலும் 2 முதல் 3 பிரிவுகள் சம்பந்தப்பட்ட ஒரு வரையறுக்கப்பட்ட மோதலாகும். திட்டத்தை மிக ரகசியமாக வைத்திருப்பதைத் தவிர, ஆச்சரியத்தையும் ஏமாற்றுதலையும் பராமரிக்க பாகிஸ்தான் இராணுவம் சில நடவடிக்கைகளையும் மேற்கொண்டது.

2) இதேபோன்ற மற்ற உயரமான பகுதிகளைப் போலல்லாமல், கார்கில் மலைகள் கோடை காலம் முன்னேறும்போது பனி மூடியை விரைவாக இழக்கின்றன. சிகரங்கள் மற்றும் முகடுகளுக்குக் கீழே தளர்வான பாறைகள் உள்ளன, இது ஏறுவதை மிகவும் கடினமாக்குகிறது. துருப்புக்களின் இயக்கம் மெதுவாகவும், கடினமாகவும் , நேரத்தை எடுத்துக்கொள்ளும் விதமாகவும் உள்ளது.

3) உயரத்தில் ஊடுருவியவர்கள் தொழில்முறை வீரர்கள் மற்றும் கூலிப்படையினரின் கலவையாக இருந்தனர். அவர்களில் பாகிஸ்தான் இராணுவத்தின் வடக்கு லைட் காலாட்படை (NLI) சிலவற்றின் 3வது, 4வது, 5வது, 6வது மற்றும் 12வது பட்டாலியன்களும் அடங்குவர். அவர்களில் சில முஜாஹிதீன்கள் மற்றும் பாகிஸ்தானின் சிறப்பு சேவைகள் குழு (SSG) உறுப்பினர்கள்

இருந்தனர். ஆரம்பத்தில் சுமார் 500 முதல் 1,000 ஊடுருவியவர்கள் உயரத்தில் இருப்பதாக மதிப்பிடப்பட்டது, ஆனால் பின்னர் ஊடுருவியவர்களின் உண்மையான பலம் சுமார் 5,000 ஆக இருக்கலாம் என்று மதிப்பிடப்பட்டது.

4) ஊடுருவல்காரர்கள், சிறிய ஆயுதங்கள் (துப்பாக்கிகள் மற்றும் இயந்திர துப்பாக்கிகள்) மற்றும் கையெறி குண்டுகளை ஏந்தியிருப்பதைத் தவிர, மோட்டார், பீரங்கிகள் மற்றும் விமான எதிர்ப்பு துப்பாக்கிகளையும் வைத்திருந்தனர். பல நிலைகள் அதிக அளவில் கண்ணிவெடிகளால் தோண்டப்பட்டன.

இந்திய இராணுவ நடவடிக்கைகள்

(அ) இந்திய இராணுவம் மே 3 முதல் மே 12, 1999 வரை ஊடுருவல்களைக் கண்டறிந்தது. நடவடிக்கைகளுக்கான மூலோபாயத் திட்டமிடல் இந்திய இராணுவத்தால் மே 15 முதல் மே 25, 1999 வரை மேற்கொள்ளப்பட்டது. இத்தகைய நடவடிக்கைகளில் இராணுவ நடவடிக்கைகள், துருப்புக்களின் இயக்கம், பீரங்கிகள் மற்றும் பிற உபகரணங்கள் கொண்டு வரப்பட்டன, மேலும் தேவையான உபகரணங்களும் நட்பு நாடுகளிடமிருந்து வாங்கப்பட்டன. மே 26, 1999 அன்று, பாகிஸ்தான் ஊடுருவல்காரர்களை வெளியேற்ற இந்திய இராணுவம் ஆபரேஷன் விஜய் என்ற தாக்குதல் நடவடிக்கையை மேற்கொண்டது.

(ஆ) இந்திய துருப்புக்கள் விமானங்கள் மற்றும் ஹெலிகாப்டர்கள் மூலம் வழங்கப்பட்ட வான் பாதுகாப்புடன் பாகிஸ்தான் ஆக்கிரமித்த நிலைகளை நோக்கி நகர்ந்தன. இருப்பினும், போரின் நோக்கத்தை அதிகரிக்க இந்தியா விரும்பாததால், 1AF LOC ஐ கடக்க வேண்டாம் என்று உத்தரவிடப்பட்டது. உயரமான மலை சிகரங்கள் மற்றும் முகடுகளை ஆக்கிரமித்துள்ள வடக்கு லைட் காலாட்படை (NLI) இன் வழக்கமான பாகிஸ்தான் வீரர்கள் மீது வான் பாதுகாப்புடன் ஒரு கூட்டு காலாட்படை பிரங்கி சண்டை தொடங்கப்பட்டது. ஊடுருவல்காரர்களை அழிக்கக்கூடிய துப்பாக்கிச் சக்தியை இந்திய துருப்புக்கள் பயன்படுத்தின.

(இ) ஊடுருவல்காரர்களை அழிக்க எதிரி நிலைகள் மீது சுமார் 250 பிரங்கித் துப்பாக்கிகள் சுடப்பட்டன. இந்த நடவடிக்கையில் போஃபோர்ஸ் FH-77B ஃபீல்ட் ஹோவிட்சர் முக்கிய பங்கு வகித்தது. போரில் பிரங்கித் துப்பாக்கிச் சூட்டைப் பயன்படுத்துவது ஒரு புதுமையான தந்திரோபாயமாகும். இரு குழுக்களுக்கும் இடையே ஒரு பெரிய துப்பாக்கிச் சண்டை நடந்தது. முன்னூறு பிரங்கித் துப்பாக்கிகள், மோட்டார்கள் மற்றும் ராக்கெட் லாஞ்சர்கள் எதிரி மீது தினமும் சுமார் 5000 குண்டுகள், ராக்கெட்டுகள் மற்றும் குண்டுகளை வீசின.

(ஈ) இந்திய இராணுவம் 155 மிமீ போஃபர்ஸ் நடுத்தர துப்பாக்கிகள் மற்றும் 105 மிமீ துப்பாக்கிகளைப் பயன்படுத்தி எதிரிகள்

தாக்குதலில் தலையிடுவதைத் தடுத்தது. அரில்லரி துப்பாக்கிச் சூடு மிகவும் பேரழிவை ஏற்படுத்தியதால், இராணுவம் ஜூலை 5 ஆம் தேதி டைகர் ஹில் மற்றும் பாயிண்ட் 4875 ஐயும், ஜூலை 7, 1999 அன்று மாஷ்கோ பள்ளத்தாக்கையும் கைப்பற்றியது. டிராஸ் மற்றும் மாஷ்கோ துணைப் பிரிவுகளில் கன்னர்ஸின் அற்புதமான செயல்திறனைக் கௌரவிக்கும் வகையில் இந்திய இராணுவம் பாயிண்ட் 4875 ஐ "கன் ஹில்" என்று மறுபெயரிட்டது .

(இ) டைகர் ஹில்லில் அதிக அளவிலான வெடிபொருட்கள் கொண்டு குண்டு வீசப்பட்டன, இதனால் பெரிய அளவிலான உயிரிழப்புகளும் பேரழிவும் ஏற்பட்டது, இந்திய பீரங்கிகள் தங்கள் 122 மிமீ கிராட் மல்டி-பேரல் ராக்கெட் லாஞ்சர்களை (MBRLs) சுட்டன. இவை தனிப்பட்ட பாதுகாப்பைக் கருத்தில் கொள்ளாமல் துணிச்சலுடன் நேரடி துப்பாக்கிச் சூட்டில் பயன்படுத்தப்பட்டன. துப்பாக்கிச் சூடு சம்பவங்கள் கூட தொலைக்காட்சி கேமராக்களின் முழு பார்வையில் ஒளிபரப்பப்பட்டன, சுதந்திர இந்தியாவின் வரலாற்றில் முதல் முறையாக நாடு மிகுந்த கவனத்துடன் பார்த்தது.

(f) பட்டாலிக் பகுதியில் பெரும் உயிரிழப்புகள் இருந்தபோதிலும், பீரங்கி படைகள் ஆதிக்கம் செலுத்தும் உயரங்களில் நிலைநிறுத்தப்பட்டன. ஜூன் 21 மற்றும் ஜூலை 6 ஆகிய தேதிகளில் முறையே இந்தியப் படைகள் பாயிண்ட் 5203 மற்றும் கலுபார் ஆகியவற்றை மீண்டும் கைப்பற்றியபோது மற்றொரு வெற்றி சேர்க்கப்பட்டது . இந்தியா பீரங்கித் துப்பாக்கிகளை திறம்படப்

பயன்படுத்தியதால், பாகிஸ்தான் படைகள் உயிரிழப்புகளைச் சந்திக்கத் தொடங்கின, அவர்களின் மன உறுதியும் குறைந்தது.

(9) பாகிஸ்தானின் பாதுகாப்புகளை பலவீனப்படுத்துவதில் , அதன் படைப்பிரிவு மற்றும் தலைமையகம் மற்றும் முக்கியமாக தளவாடப் பொருட்களை அழிப்பதில் ஃபயர்பவர் குறிப்பிடத்தக்க பங்கைக் கொண்டிருந்தது. கார்கில் போரில் இந்திய துருப்புக்கள் தினமும் 250,000 க்கும் மேற்பட்ட குண்டுகள், குண்டுகள் மற்றும் ராக்கெட்டுகளை வீசினர், அதாவது 5,000 குண்டுகள், மோட்டார் குண்டுகள் மற்றும் ராக்கெட்டுகள்.

இந்திய விமானப்படையின் பங்கு

போரின் போது தரைப்படைகளுக்கு ஆதரவளிக்க இந்திய விமானப்படை 'ஆப்ரேஷன் சஃபேத் சாகர்' என்ற நடவடிக்கையைத் தொடங்கியது. வானிலை, அதிக உயரம், குறைந்த குண்டு சுமைகள் மற்றும் குறைந்த எண்ணிக்கையிலான விமான ஓடுபாதைகள் காரணமாக இத்தகைய பங்கு குறைவாகவே இருந்தது. கார்கில் பகுதியில் நிலப்பரப்பு கடல் மட்டத்திலிருந்து 16,000 முதல் 18,000 அடி உயரத்தில் இருப்பதால், அதற்கு நன்கு பயிற்சி பெற்ற தனிப்பட்ட மற்றும் சிறப்பு விமானங்கள் தேவை. மே 27 அன்று, படாலிக் துறையில் ஒரு இலக்கைத் தாக்கும் போது, விமானப்படை லெப்டினன்ட் நச்சிகேதா பறக்கவிட்ட மிக்-27 இன்ஜின் கோளாறு ஏற்பட்டது, இதனால் அவர் பிணை எடுக்க வேண்டியிருந்தது. மிக்-21 இல் இருந்த ஸ்குவாட்ரன் லீடர் அஜய் அஹுஜா, சுட்டு

வீழ்த்தப்பட்ட விமானியைக் கண்டுபிடிக்க வழியிலிருந்து விலகிச் சென்றார், அந்தச் செயல்பாட்டில் பாகிஸ்தானிய தரையிலிருந்து வான் ஏவுகணை (SAM) தாக்கியது. அவர் பாதுகாப்பாக வெளியேற்றப்பட்டார், ஆனால் துப்பாக்கி காயங்களுடன் அவரது உடல் பின்னர் பாகிஸ்தானால் திருப்பி அனுப்பப்பட்டது. மிக் -29 உடன் கூடிய அதிநவீன மிராஜ்-2000 விமானங்கள் மின்னணு போர், உளவு மற்றும் சுதந்திரமாக விழும் குண்டுகளை சுமந்து செல்லும் தரைத் தாக்குதலுக்குப் பயன்படுத்தப்பட்டன. இது லேசர் வழிகாட்டப்பட்ட குண்டை ஏவி, டைகர் ஹில் மற்றும் முன்தோவில் உள்ள முகடுகளில் உள்ள பாகிஸ்தான் பதுங்கு குழிகளுக்கு கணிசமான அழிவை ஏற்படுத்தியது. தாலோ . முன்தோதாலோ மீதான மிராஜ் தாக்குதலில் , 180 பாகிஸ்தான் துருப்புக்கள் கொல்லப்பட்டனர்.

இந்திய கடற்படையின் பங்கு

கராச்சிக்கு அருகிலுள்ள பாகிஸ்தான் துறைமுகங்களை இந்திய கடற்படை தடுத்து நிறுத்தியது, விநியோக வழிகளைத் துண்டித்தது. பாகிஸ்தானின் இந்த சாகசத்திற்கு இரு முனைகளில் பதில் அளிக்க வேண்டும் என்பதில் கடற்படை தெளிவாக இருந்தது. மோதலை முழு அளவில் பாகிஸ்தான் தீவிரப்படுத்துவதைத் தடுக்க அனைத்து முயற்சிகளும் எடுக்கப்பட வேண்டும் என்று கடற்படை தலைமையகம் முடிவு செய்தது. மே 20 முதல் இந்திய கடற்படை கடற்படை பதிலடித் தாக்குதலைத் தொடங்க முழு விழிப்புடன் இருந்தது. இதனால், கடற்படை மற்றும் கடலோர காவல்படை

விமானங்கள் தொடர்ச்சியான கண்காணிப்பில் வைக்கப்பட்டு, பிரிவுகள் தயாராக இருந்தன. ஏவுகணைத் தாக்குதல், நீர்மூழ்கி எதிர்ப்பு மற்றும் மின்னணுப் போர் ஆகியவற்றை மேற்கொள்வதற்காக கடற்படையின் விரைவான எதிர்வினை ஏவுகணை படகுகள் மற்றும் கப்பல்கள் வட அரேபியக் கடலில் நிறுத்தப்பட்டன. சீ ஹாரியர் விமானங்கள் செங்குத்தாக புறப்படும், மேலும் ஒடுபாதை தேவையில்லை. 'ஆப்ரேஷன் தல்வார்' நிகழ்ச்சியில், 'கிழக்கு கடற்படை' 'மேற்கு கடற்படை கடற்படையில்' இணைந்து பாகிஸ்தானின் அரேபிய கடல் வழிகளைத் தடுத்தது. பின்னர், ஒரு முழுமையான போர் வெடித்தால், பாகிஸ்தான் தன்னைத் தக்க வைத்துக் கொள்ள ஆறு நாட்கள் எரிபொருள் மட்டுமே உள்ளது என்று பாகிஸ்தான் பிரதமர் நவாஸ் ஷெரீப் தெரிவித்தார். இதன் பொருள் கராச்சி துறைமுகத்தைத் தடுக்கும் எங்கள் உத்தி பலனளித்தது.

கார்கில் போரின் போது அமெரிக்க தலையீடு

போர் வெடித்தபோது, மோதலைத் தணிக்க பாகிஸ்தான் அமெரிக்காவின் உதவியைக் கேட்டது. ஜூன் 18 அன்று, உலகின் முன்னணி தொழில்துறை நாடுகளின் G-8 குழு ஜெர்மனியின் கொலோனில் கூடி, கட்டுப்பாட்டுக் கோட்டின் மீதான ஆக்கிரமிப்பை நிறுத்திவிட்டு இந்தியாவுடன் பேச்சுவார்த்தைகளை மீண்டும் தொடங்குமாறு பாகிஸ்தானைக் கேட்டுக் கொண்டது. அமெரிக்க ஜனாதிபதி பில் கிளிண்டன், இந்தியக் கட்டுப்பாட்டுக் கோட்டின்

பக்கத்திலிருந்து பாகிஸ்தான் துருப்புக்கள் முழுமையாக திரும்பப் பெறப்படும் வரை தலையிட மறுத்துவிட்டார். ஜூலை 4 அன்று, பாகிஸ்தான் பிரதமர் நவாஸ் ஷெரீப் தனது அனைத்துப் படைகளையும் திரும்பப் பெற ஒப்புக்கொண்டார், பெரும்பாலான சண்டை படிப்படியாக நிறுத்தப்பட்டது, அதே நேரத்தில் சில துருப்புக்கள் கட்டுப்பாட்டுக் கோட்டில் இருந்தன. ஐக்கிய ஜிஹாத் கவுன்சில் பாகிஸ்தான் திரும்பப் பெறும் திட்டத்தை நிராகரித்து, அதற்கு பதிலாக சுதந்திரமாகப் போராட முடிவு செய்தது. இந்த வெற்றி இந்தியாவில் ஒவ்வொரு ஆண்டும் ஜூலை 26 அன்று (கார்கில் வெற்றி நாள்) கார்கில் விஜய் திவாஸ் என்று கொண்டாடப்படுகிறது. சிம்லா ஒப்பந்தத்தின்படி ஜூலை 1972 இல் நிறுவப்பட்ட அனைத்துப் பகுதிகளிலும் இந்தியா தனது கட்டுப்பாட்டை மீண்டும் கோரியது. பாகிஸ்தான் துணை ராணுவப் படைகள் மற்றும் கிளர்ச்சியாளர்கள் இருவரும் கட்டுப்பாட்டுக் கோட்டைக் கடந்ததால், போரை தூண்டியதற்காக பாகிஸ்தானை உலக சமூகம் விமர்சித்தது . பாகிஸ்தான் உலக சமூகத்தை நியாயப்படுத்த முயற்சிக்கிறது, ஆனால் அதன் ராஜதந்திர நிலைப்பாட்டிற்கு உலக அரங்கில் சில ஆதரவாளர்களே கிடைத்தனர்.

கார்கில் போரின் போது இந்திய ஊடகங்களின் பங்கு

கார்கில் போரின் போது , போர்க் கதைகள் மற்றும் போர் காட்சிகள் பெரும்பாலும் தொலைக்காட்சிகளில் ஒளிபரப்பப்பட்டன,

மேலும் பல வலைத்தளங்கள் பொதுமக்களுக்குப் போரின் ஆழமான பகுப்பாய்வை வழங்கின. இந்த மோதல் தெற்காசியாவில் விரிவான ஊடகக் கவரேஜுடன் நடந்த முதல் "நேரடி" போராகும். செய்தித்தாள்கள் மற்றும் தொலைக்காட்சி சேனல்கள் கார்கிலில் ஒளிபரப்ப அனுமதிக்கப்பட்டன , மேலும் போரை நேரடியாக ஒளிபரப்ப அனுமதிக்கப்பட்டன. இந்திய அரசாங்கம் கையகப்படுத்திய ஊடகங்கள் தொடர்பான வேறு சில நடவடிக்கைகள் கீழே பட்டியலிடப்பட்டுள்ளன:

அ) இந்திய அரசாங்கம் பாகிஸ்தானுக்கு தற்காலிக செய்தித் தடை விதித்தது, பாகிஸ்தான் அரசு நடத்தும் பாகிஸ்தான் சேனல் பிடிவி ஒளிபரப்பைத் தடை செய்தது மற்றும் டான் செய்தித்தாளின் ஆன்லைன் பதிப்புகளுக்கான அணுகலைத் தடுத்தது. இதையொட்டி, இந்தியாவில் பத்திரிகை சுதந்திரத்தை கட்டுப்படுத்துவதாக பாகிஸ்தான் இந்தியாவை விமர்சித்தது. தேசிய பாதுகாப்பின் நலனுக்காக அரசாங்க நடவடிக்கை எடுக்கப்பட்டதாக இந்திய ஊடகங்கள் கூறின.

b) காஷ்மீரில் தீவிரவாதிகளை ஆதரிப்பதில் பாகிஸ்தானின் பங்கு பற்றிய நம்பகமான விவரங்களுடன், தி டைம்ஸ் மற்றும் தி வாஷிங்டன் போஸ்ட் உள்ளிட்ட வெளிநாட்டு வெளியீடுகளில் இந்திய ஊடகங்கள் செய்திகளை வெளியிட்டன. போர் முன்னேறும்போது பாகிஸ்தானை விட இந்தியாவில் மோதல் குறித்த ஊடக செய்திகள் மிகவும் தீவிரமாக இருந்தன. சிஎன்என்

(அமெரிக்க செய்தி சேனல்) வளைகுடாப் போரின் செய்திகளைப் போன்ற பாணியில் இந்திய சேனல்கள் போர் மண்டலத்திலிருந்து படங்களைக் காட்டின. போரை நேரடியாக செய்தி வெளியிட இந்திய அரசு ஊடகங்களுக்கு வாய்ப்பளித்ததே இதற்குக் காரணம். பாகிஸ்தானை விட இந்தியாவில் அதிக எண்ணிக்கையிலான தனியார் மின்னணு ஊடகங்கள் செய்தி வெளியிட சுதந்திரம் கொண்டவை. கராச்சியில் நடந்த ஒரு கருத்தரங்கில், இந்திய அரசாங்கம் பத்திரிகைகளையும் மக்களையும் நம்பிக்கையில் ஈர்த்துள்ளதாக பாகிஸ்தான் பத்திரிகையாளர்கள் ஒப்புக்கொண்டனர். சில ஆய்வாளர்களின் கூற்றுப்படி, இந்திய ஊடகங்கள் எண்ணிக்கையில் அதிகமாகவும் நம்பகத்தன்மையுடனும் இருந்தன, அவை கார்கிலில் இந்திய இராணுவ நடவடிக்கைகளுக்கு ஒரு பலத்தைப் பெருக்கி , மன உறுதியை அதிகரிக்கும் விதமாக செயல்பட்டிருக்கலாம்.

கார்கில் மறுஆய்வுக் குழு (KRC) போர் முடிந்த பிறகு , இந்தியப் பிரதமர் அடல் பிஹாரி வாஜ்பாய், இந்திய உளவுத்துறை தோல்விகளுக்கான காரணங்கள் குறித்து விசாரணை நடத்த ஒரு குழுவை அமைத்தார். ஆயுதப்படைகளின் அமைப்பில் உள்ள பலவீனங்களைக் கண்டறிந்து அதற்கான தீர்வு நடவடிக்கைகளை பரிந்துரைப்பதே இந்தக் குழுவாகும். இந்தக் குழுவில், கே. சுப்பிரமணியம் (தலைவர்), லெப்டினன்ட் ஜெனரல் (ஓய்வு) கே.கே. ஹசாரி, பி.ஜி. வர்கீஸ் மற்றும் தேசிய பாதுகாப்பு கவுன்சில் செயலகத்தின் (NSCS) செயலாளர் சதீஷ் சந்திரா ஆகியோர்

உறுப்பினர்-செயலாளராகவும் நியமிக்கப்பட்டனர். குழுவின் கண்டுபிடிப்புகள் முதன்மையாக அதிகாரப்பூர்வ ஆவணங்கள், அங்கீகரிக்கப்பட்ட பதிவுகள் மற்றும் ஆவணங்களின் நகல்களை அடிப்படையாகக் கொண்டவை. இந்த அறிக்கை கார்கிலில் என்ன நடந்தது என்பது குறித்த விசாரணை அல்ல , ஆனால் எதிர்காலத்தில் இதுபோன்ற நிகழ்வுகளைத் தடுக்க எடுக்க வேண்டிய நடவடிக்கைகள் குறித்த முன்னேற்றங்கள் மற்றும் பரிந்துரைகளின் மதிப்பாய்வு ஆகும். நமது பாதுகாப்பு அமைப்பை மறுசீரமைக்க பரிந்துரைகளை எட்டுவதற்கும் அறிக்கை உதவியது. சுதந்திரத்திற்குப் பிறகு இந்தியா எத்தனை போர்களை நடத்தியது என்பது பற்றி நீங்கள் ஆய்வு செய்துள்ளீர்கள். நீங்கள் படித்த இந்தப் போர்களைத் தவிர, இந்திய இராணுவம் பல இடங்களில் துணிச்சலுடன் போராடியுள்ளது. சியாச்சின் பனிப்பாறையில், பாகிஸ்தானியர்கள் சட்டவிரோதமாக அந்தப் பகுதியை ஆக்கிரமிக்க முயன்றதால், மிகக் குளிரான வெப்பநிலையில், மிக உயரமான இடங்களில் சில நிலைகளை இராணுவம் ஆக்கிரமிக்க வேண்டியிருந்தது. அதேபோல், 1987 ஆம் ஆண்டு இலங்கை அரசுக்கு விடுதலைப் புலிகளை எதிர்த்துப் போராட உதவுவதற்காக எங்கள் இராணுவம் இலங்கைக்கு அனுப்பப்பட்டது. இந்த இரண்டு பகுதிகளிலும் எங்கள் வீரர்கள் மிகுந்த வீரத்துடன் போராடினர் மற்றும் மிக உயர்ந்த வீர விருதான பரம் வீர் சக்ரா விருது வழங்கப்பட்டது . இந்தப் போரில் பிவிசி விருது பெற்ற வீரர்களின் பெயர்களைக் கண்டறியவும்.

இந்தியாவில் எல்லை தாண்டிய பயங்கரவாதம்

அறிமுகம்

எல்லை தாண்டிய பயங்கரவாதம் என்பது ஒரு நாட்டின் எல்லைக்கு வெளியே இருந்து திட்டமிடப்பட்ட, ஆதரிக்கப்பட்ட அல்லது செயல்படுத்தப்பட்ட பயங்கரவாத நடவடிக்கைகளைக் குறிக்கிறது. இந்தியாவைப் பொறுத்தவரை, இது முதன்மையாக பாகிஸ்தான் மற்றும் பாகிஸ்தான் ஆக்கிரமிப்பு காஷ்மீரில் (PoK) இருந்து உருவாகிறது. இதில் ஊடுருவல், போராளிகளுக்கு பயிற்சி அளித்தல், ஆயுதங்களை வழங்குதல், தீவிரவாத குழுக்களுக்கு நிதியளித்தல் மற்றும் இந்திய மண்ணில் தாக்குதல்களைத் தொடங்குதல் ஆகியவை அடங்கும். மூன்று தசாப்தங்களுக்கும் மேலாக, எல்லை தாண்டிய பயங்கரவாதம் இந்தியாவின் மிகவும் கடுமையான தேசிய பாதுகாப்பு சவால்களில் ஒன்றை முன்வைத்துள்ளது.

வரலாற்று பின்னணி

எல்லை தாண்டிய பயங்கரவாதத்தின் வேர்கள் 1980களின் பிற்பகுதியில் ஜம்மு காஷ்மீரில் கிளர்ச்சி வேகம் பெற்றபோது தொடங்கின. இந்தியாவிற்கு எதிரான "பினாமி போர்" என்ற உத்தியின் ஒரு பகுதியாக பாகிஸ்தான் தீவிரவாத குழுக்களை ஆதரிக்கத் தொடங்கியது. பல ஆண்டுகளாக, பயங்கரவாதம் காஷ்மீருக்கு அப்பால் விரிவடைந்து, இந்தியா முழுவதும் உள்ள முக்கிய நகரங்கள் மற்றும் பாதுகாப்பு நிறுவனங்களை குறிவைத்தது.

முக்கிய பயங்கரவாத அமைப்புகள் சம்பந்தப்பட்டவை

எல்லை தாண்டிய பயங்கரவாதத்தை ஊக்குவிப்பதில் பாகிஸ்தானை தளமாகக் கொண்ட பல குழுக்கள் முக்கிய பங்கு வகித்துள்ளன:

- லஷ்கர்-இ-தொய்பா (LeT) – 26/11 மும்பை தாக்குதலுக்குப் பொறுப்பேற்றது.
 - ஜெய்ஷ்-இ-முகமது (JeM) – நாடாளுமன்றத் தாக்குதல் (2001) மற்றும் புல்வாமா தாக்குதல் (2019) ஆகியவற்றின் பின்னணியில்.
 - ஹிஸ்புல் முஜாஹிதீன் – காஷ்மீர் பள்ளத்தாக்கில் தீவிரமாக செயல்பட்டு வருகிறது.
- இந்த குழுக்கள் பாகிஸ்தானுக்குள் உள்ள கூறுகளிடமிருந்து பாதுகாப்பான புகலிடங்கள், பயிற்சி முகாம்கள், ஆயுதங்கள் மற்றும் தளவாட ஆதரவைப் பெற்றுள்ளன.

எல்லை தாண்டிய பயங்கரவாதத்தின் முறைகள் மற்றும் முறைகள்

1. கரடுமுரடான நிலப்பரப்பைப் பயன்படுத்தி கட்டுப்பாட்டுக் கோடு (LoC) வழியாக ஊடுருவல் .
2. பாகிஸ்தான் ஆக்கிரமிப்பு காஷ்மீர் மற்றும் பாகிஸ்தானில் அமைந்துள்ள பயிற்சி முகாம்கள் .
3. எல்லைகள் வழியாகவும், ட்ரோன்கள் மூலமாகவும் ஆயுதங்கள் மற்றும் வெடிபொருட்களைக் கடத்துதல் .

4. ஹவாலா சேனல்கள் மற்றும் போலி நாணயத்தைப் பயன்படுத்தி நெட்வொர்க்குகளுக்கு நிதியளித்தல் .
5. இளைஞர்களைச் சேர்க்க ஆன்லைன் தீவிரமயமாக்கல் .
6. பாதுகாப்புப் படையினர் மற்றும் பொதுமக்கள் மீது பிடாயின் (தற்கொலை) தாக்குதல்களை நடத்துதல் .

இந்தியாவில் நடந்த முக்கிய எல்லை தாண்டிய பயங்கரவாதத் தாக்குதல்கள்

- 1999 – ஐசி 814 விமானக் கடத்தல்
 - 2001 – இந்திய நாடாளுமன்றத் தாக்குதல்
 - 2008 – மும்பை 26/11 தாக்குதல்
 - 2016 – பதான்கோட் மற்றும் உரி தாக்குதல்கள்
 - 2019 – புல்வாமா தற்கொலை குண்டுவெடிப்பு
- இந்த தாக்குதல்கள் பெரும் உயிரிழப்புகளை ஏற்படுத்தி இந்தியாவிற்கும் பாகிஸ்தானுக்கும் இடையில் பதற்றத்தை ஏற்படுத்தின.

எல்லை தாண்டிய பயங்கரவாதத்திற்கான காரணங்கள்

1. இந்தியாவை பலவீனப்படுத்த பாகிஸ்தான் பயங்கரவாதத்தை அரசுக் கொள்கையாகப் பயன்படுத்துகிறது .
2. பாகிஸ்தான் ஆதரவு குழுக்களால் சுரண்டப்படும் தீர்க்கப்படாத காஷ்மீர் மோதல் .
3. தீவிரவாத அமைப்புகளால் மத தீவிரமயமாக்கல் .

4. இந்தியாவிற்கும் பாகிஸ்தானுக்கும் இடையிலான இராணுவப் போட்டி மற்றும் வரலாற்று விரோதம்.
5. காஷ்மீரின் புவியியல் அமைப்பு , எல்லை உட்புறவலை எளிதாக்குகிறது.

இந்தியா மீதான தாக்கம்

- ஆயிரக்கணக்கான வீரர்கள் மற்றும் பொதுமக்களின் இழப்பு.
- ஜம்மு காஷ்மீரில் அமைதி மற்றும் வளர்ச்சிக்கு இடையூறு.
- வகுப்புவாத பதட்டங்கள் மற்றும் அரசியல் ஸ்திரமின்மையின் எழுச்சி.
- தேசிய பாதுகாப்பு மற்றும் கண்காணிப்பில் பெரும் பொருளாதாரச் சுமை.
- இந்தியாவிற்கும் பாகிஸ்தானுக்கும் இடையில் மீண்டும் மீண்டும் ராஜதந்திர பதற்றம்.
- இந்தியாவின் ராணுவம் மற்றும் உளவுத்துறை அமைப்புகளை நவீனமயமாக்கும் உறுதியை வலுப்படுத்துதல்.

எல்லை தாண்டிய பயங்கரவாதத்திற்கு இந்தியாவின் பதில் நடவடிக்கை

1. இராணுவ நடவடிக்கைகள்

- பாகிஸ்தான் ஆக்கிரமிப்பு காஷ்மீர் பகுதியில் பயங்கரவாத ஏவுதலங்கள் மீது சர்ஜிக்கல் ஸ்டிரைக் (2016) .
- பாலகோட் வான்வழித் தாக்குதல் (2019) பாகிஸ்தானுக்குள் ஆழமாக ஜெ.இ.எம் பயிற்சி முகாமை அழித்தது .
- எல்லை வேலியை வலுப்படுத்துதல் மற்றும் மேம்பட்ட கண்காணிப்பு தொழில்நுட்பத்தைப் பயன்படுத்துதல்.

2. இராஜதந்திர முயற்சிகள்

- ஐக்கிய நாடுகள் சபை , FATF மற்றும் சார்க் போன்ற உலகளாவிய தளங்களில் பாகிஸ்தானை தனிமைப்படுத்துதல் .
- பாகிஸ்தானை தளமாகக் கொண்ட பயங்கரவாதத்தைக் கண்டித்து சர்வதேச ஆதரவைப் பெறுதல்.

3. சட்ட மற்றும் பாதுகாப்பு நடவடிக்கைகள்

- UAPA போன்ற சட்டங்களை வலுப்படுத்துதல் மற்றும் தேசிய புலனாய்வு முகமைக்கு (NIA) அதிகாரம் அளித்தல் .
- பயங்கரவாதத்திற்கு நிதியளிக்கும் நிதி வலைப்பின்னல்களை சீர்குலைத்தல்.
- NSA தலைமையிலான பயங்கரவாத எதிர்ப்பு ஒருங்கிணைப்பு குழுக்கள்.

4. காஷ்மீரில் மேம்பாட்டு முயற்சிகள்

- அரசியல் சீர்திருத்தங்கள், உள்கட்டமைப்பு மேம்பாடு, வேலைவாய்ப்புத் திட்டங்கள் மற்றும் உள்ளூர் ஆட்சேர்ப்பைக் குறைப்பதற்கான சமூக நலன்.

சிந்து நதி நீர் பகிர்வு

சிந்து நதி நீர் ஒப்பந்தம் என்பது இந்தியாவிற்கும் பாகிஸ்தானுக்கும் இடையில் 1960 ஆம் ஆண்டு கையெழுத்தான நீர் பகிர்வு ஒப்பந்தமாகும். இது உலக வங்கியின் மத்தியஸ்தத்தில் உருவானது. இது ஒரு முக்கியமான ஒப்பந்தமாகும், மேலும் இன்றுவரை மிகவும் வெற்றிகரமான நீர் பகிர்வு ஒப்பந்தங்களில் ஒன்றாகும். இந்திய-பாகிஸ்தான் உறவுகள் விவாதிக்கப்படும் போதெல்லாம் செய்திகளில் இடம்பெறுவதால், இது உலகிற்கு ஒரு முக்கியமான தலைப்பு.

சிந்து நதி நீர் ஒப்பந்தத்தின் சமீபத்திய புதுப்பிப்பு

- இந்தியாவிற்கும் பாகிஸ்தானுக்கும் இடையிலான சிந்து நதி நீர் ஒப்பந்தம் (IWT) செப்டம்பர் 19, 2020 அன்று அதன் 60^{வது} ஆண்டு நிறைவைக் குறிக்கிறது.
- மார்ச் மாதத்தில் இந்தியா ஒரு மெய்நிகர் மாநாட்டை பரிந்துரைத்தது, ஆனால் பாகிஸ்தான் நேரடி சந்திப்பை வலியுறுத்தியது. ஆனால், கோவிட்-19 தொற்றுநோயின் வெளிச்சத்தில் இயக்கத்திற்கு கட்டுப்பாடுகள் இருப்பதால், கூட்டத்திற்காக எல்லைக்கு பயணம் செய்வது நல்லதல்ல என்று இந்தியா கூறியது.

- செனாப் நதியின் மீது 624 மெகாவாட் மின் உற்பத்தித் திட்டத்திற்கு பாகிஸ்தான் ஆட்சேபனைகளை எழுப்பியது, அந்த அணை சிந்து நீர் ஒப்பந்தத்தை மீறுவதாகக் காரணம் காட்டியது. ஆனால் இந்திய அரசாங்கம் அணை கட்டுவது ஒப்பந்தத்தின் நிறுவப்பட்ட விதிமுறைகளுக்கு உட்பட்டது என்று உறுதியாகக் கூறியது.

சிந்து நதி நீர் ஒப்பந்தம் (IWT)

இந்த ஒப்பந்தத்தில் அப்போதைய இந்தியப் பிரதமர் ஜவஹர்லால் நேருவும், அப்போதைய பாகிஸ்தான் அதிபர் அயூப் கானும் கையெழுத்திட்டனர். உலக வங்கியின் (அப்போது சர்வதேச மறுகட்டமைப்பு மற்றும் மேம்பாட்டு வங்கி என்று அழைக்கப்பட்டது) தரகுடன், இந்த ஒப்பந்தத்திற்கான பேச்சுவார்த்தைகள் ஒன்பது ஆண்டுகள் நீடித்தன.

இந்தியா பிரிக்கப்பட்டதிலிருந்து, சிந்து நதி அது பாயும் நான்கு நாடுகளான இந்தியா, பாகிஸ்தான், சீனா மற்றும் ஆப்கானிஸ்தான் இடையே ஒரு சர்ச்சைக்குரிய இடமாக இருந்து வருகிறது. இந்த நதி திபெத்திலிருந்து உருவாகிறது.

1948 ஆம் ஆண்டு இந்தியா சிறிது காலம் பாகிஸ்தானுக்கு தண்ணீர் செல்வதைத் தடுத்து நிறுத்தியது, ஆனால் பின்னர் போர் நிறுத்தத்திற்குப் பிறகு அதை மீண்டும் நிலைநாட்டியது. 1951 ஆம் ஆண்டு, பாகிஸ்தான் இந்த விஷயத்தை ஐக்கிய நாடுகள் சபைக்கு

(ஐ.நா) எடுத்துச் சென்று, பல பாகிஸ்தான் கிராமங்களுக்கு தண்ணீர் விநியோகத்தை இந்தியா துண்டித்ததாக குற்றம் சாட்டியது.

ஐ.நா.வின் பரிந்துரைகளின் பேரில், உலக வங்கி 1954 இல் இந்த ஒப்பந்தத்தை கொண்டு வந்தது. இறுதியில் இது செப்டம்பர் 19, 1960 அன்று கையெழுத்தானது.

சிந்து நதி நீர் ஒப்பந்தம் – விதிகள் சுருக்கமாக

இந்த ஒப்பந்தம் சிந்து நதி மற்றும் அதன் ஐந்து துணை நதிகளின் நீர் பகிர்வுக்கான நிபந்தனைகளை வரையறுக்கிறது.

- கிழக்குப் பாயும் மூன்று ஆறுகளின் மீது இந்தியா கட்டுப்பாட்டைப் பெற்றது, அவை:
 - ரவி
 - பியாஸ்
 - சட்லெஜ்
- தேவையற்ற சூழ்நிலை ஏற்படும் வரை, கிழக்கு நதிகளின் அனைத்து நீரும் இந்தியாவின் கட்டுப்பாடற்ற பயன்பாட்டிற்குக் கிடைக்கும்.
- மூன்று மேற்கு ஆறுகளின் மீது பாகிஸ்தான் கட்டுப்பாட்டைப் பெற்றது, அவை:
 - சிந்து
 - செனாப்

◦ ஜீலம்

- நீர் பகிர்வில் எழக்கூடிய எந்தவொரு தகராறுகளையும் தீர்ப்பதற்காக ஐக்கிய நாடுகள் சபையால் ஒரு நிரந்தர சிந்து ஆணையம் அமைக்கப்பட்டது , மோதல்களை இணக்கமாக தீர்க்க நடுவர் மன்றத்திற்கான ஒரு வழிமுறையுடன்.
- இந்த ஒப்பந்தத்தின்படி, இந்தியா மேற்கு ஆறுகளில் இருந்து வரும் நீரை சேமிப்பு, நீர்ப்பாசனம் மற்றும் மின்சார உற்பத்தி போன்ற உள்நாட்டு, நுகர்வு அல்லாத தேவைகளுக்குப் பயன்படுத்தலாம்.
- இந்த ஒப்பந்தம் சிந்து நதி அமைப்பிலிருந்து இந்தியாவுக்கு 20% நீரையும், மீதமுள்ள 80% தண்ணீரை பாகிஸ்தானுக்கும் வழங்குகிறது.
- எந்தவொரு வெள்ளப் பாதுகாப்பு அல்லது வெள்ளக் கட்டுப்பாட்டுத் திட்டத்தையும் செயல்படுத்தும்போது, ஒவ்வொரு நாடும் (இந்தியா/பாகிஸ்தான்) முடிந்தவரை, மற்ற நாட்டிற்கு ஏற்படும் எந்தவொரு பொருள் சேதத்தையும் தவிர்க்கும்.
- நதிகளின் இயற்கையான கால்வாய்களைப் பயன்படுத்துவது சுதந்திரமாக இருக்கும், மேலும் இந்தியா அல்லது பாகிஸ்தானின் வரம்புகளுக்கு உட்பட்டதாக இருக்காது, மேலும் அத்தகைய பயன்பாட்டினால் ஏற்படும் எந்தவொரு

சேதத்திற்கும் இரு நாடுகளும் ஒன்றுக்கொன்று எதிராக எந்த உரிமைகோரலையும் கொண்டிருக்காது.

சிந்து நதி நீர் ஒப்பந்த சிக்கல்கள்

ஒப்பந்தத்தின் விதிமுறைகளை மீறியதாக இரு தரப்பினரும் ஒருவரையொருவர் குற்றம் சாட்டிக் கொள்வதால், ஒப்பந்தம் தொடர்பாக பிரச்சினைகள் உள்ளன.

- 2016 ஆம் ஆண்டில், ஜம்மு & காஷ்மீரில் கட்டப்பட்டு வரும் இந்தியாவின் கிஷென்கங்கா மற்றும் ரேட்லே நீர்மின் திட்டங்கள் குறித்து பாகிஸ்தான் உலக வங்கியை அணுகியது. பின்னர், பாகிஸ்தான் எழுப்பிய புள்ளிகள் தொழில்நுட்ப ரீதியானவை என்றும், நடுவர் நீதிமன்றம் தேவையில்லை என்றும் கூறி, நடுவர் மன்றத்தை ஆய்வு செய்ய நடுநிலை நிபுணர்களை இந்தியா கோரியது (பாகிஸ்தான் இதை ஒரு நடுவர் நீதிமன்றத்திற்கு எடுத்துச் சென்றுள்ளது). ஒப்பந்தத்தின் தொழில்நுட்ப அம்சங்கள் குறித்து இரு நாடுகளுக்கும் இடையே பேச்சுவார்த்தைகள் முடிவடைந்த பின்னர், திட்டங்களைத் தொடர உலக வங்கி இந்தியாவை அனுமதித்தது.
- துல்புல் திட்டம் (இது அனந்தநாக்கில் இருந்து ஸ்ரீநகர் மற்றும் பாரமுல்லா வரை ஜீலத்தில் அமைந்துள்ள வுலர் ஏரியின் முகத்துவாரத்தில் உள்ள ஒரு வழிசெலுத்தல் பூட்டு-கட்டுப்பாட்டு கட்டமைப்பாகும்) பாகிஸ்தான் இதற்கு

ஆட்சேபனை தெரிவித்ததை அடுத்து 1987 இல் இடைநிறுத்தப்பட்டது. சமீபத்தில், பாகிஸ்தானின் எதிர்ப்புகளைக் கருத்தில் கொள்ளாமல் இந்த இடைநீக்கத்தை மறுபரிசீலனை செய்ய அரசாங்கம் முடிவு செய்தது.

- பாகிஸ்தானின் இடது கரை வெளியேற்ற வடிகால் (LBOD) திட்டம் இந்தியாவின் குஜராத்தில் உள்ள ரான் ஆஃப் கட்ச் வழியாக செல்கிறது. இந்த திட்டம் இந்தியாவின் ஒப்புதல் இல்லாமல் கட்டப்பட்டது. இது IWT க்கு முரணானது என்பதால் இந்தியா இதற்கு எதிர்ப்பு தெரிவித்துள்ளது. கீழ் ஆற்றங்கரை மாநிலம் இந்தியாவில் உள்ளது, எனவே அது பற்றிய அனைத்து விவரங்களையும் வழங்க வேண்டும். குஜராத் மாநிலத்தில் வெள்ள அபாயமும் உள்ளது.
- சமீபத்தில், இந்தியாவிற்கும் பாகிஸ்தானுக்கும் இடையிலான இருதரப்பு உறவுகள் சரிவைச் சந்தித்துள்ளன. இந்தியாவின் மீதான உரி தாக்குதலைத் தொடர்ந்து, பிரதமர் மோடி, இரத்தமும் நீரும் ஒரே நேரத்தில் ஓட முடியாது என்று குறிப்பிட்டார். எல்லை தாண்டி பயங்கரவாதத்தை ஆதரிப்பது, சர்வதேச நீர்வழிப் போக்குவரத்து ஒப்பந்தத்தில் இந்தியா தனது தாராளமான நிலைப்பாட்டை மறுபரிசீலனை செய்ய வழிவகுக்கும் என்று பாகிஸ்தானுக்கு சுட்டிக்காட்டினார். உண்மையில், இந்த ஒப்பந்தம் இந்தியாவை விட பாகிஸ்தானுக்கு மிகவும் சாதகமானது என்று பல நிபுணர்கள் நம்புகின்றனர்.

- IWT உடன் மேற்கோள் காட்டப்பட்ட மற்றொரு பிரச்சினை என்னவென்றால், அது இந்தியாவின் சார்பாக அப்போதைய பிரதமர் நேருவால் கையெழுத்திடப்பட்டது. இருப்பினும், அவர் நாட்டின் தலைவராக இல்லை, மேலும் இந்த ஒப்பந்தத்தில் நாட்டின் தலைவரான அப்போதைய ஜனாதிபதி கையெழுத்திட்டிருக்க வேண்டும்.
- IWT விதிகளின்படி, இந்தியா தனக்கு உரிமையுள்ள முழு நீர் பங்கையும் பயன்படுத்துவதில்லை. ராவி நதியிலிருந்து சுமார் 2 மில்லியன் ஏக்கர் அடி (MAF) தண்ணீர் இந்தியாவால் பயன்படுத்தப்படாமல் பாகிஸ்தானுக்குள் பாய்கிறது.
- 2019 ஆம் ஆண்டு புல்வாமா தாக்குதலைத் தொடர்ந்து, கிழக்குப் பகுதியிலுள்ள மூன்று ஆறுகளில் இருந்து பாகிஸ்தானுக்குப் பாயும் அனைத்து நீரும் ஹரியானா, பஞ்சாப் மற்றும் ராஜஸ்தானுக்கு வெவ்வேறு பயன்பாடுகளுக்காக திருப்பி விடப்படும் என்று இந்திய அரசாங்கம் கூறியது.
- இந்தப் பாய்ச்சலைத் தடுக்கவும், ஒப்பந்தத்தின் கீழ் உள்ள முழு நீரையும் பயன்படுத்தவும், இந்தியா பின்வரும் நடவடிக்கைகளை எடுத்துள்ளது:
 - ஷாபர்கண்டி திட்டம்: இது பஞ்சாப் மற்றும் ஜம்மு & காஷ்மீருக்கு மின்சாரம் உற்பத்தி செய்ய உதவும்.

- உஜ் பல்நோக்கு திட்டம்: இது ராவி நதியின் துணை நதியான உஜ் நதியில் நீர்ப்பாசனம் மற்றும் மின் உற்பத்திக்காக தண்ணீரை சேமிக்கும் .
- உஜ்ஹுக்குக் கீழே உள்ள 2வது ரவி பியாஸ் இணைப்பு : இது இந்திய அரசாங்கத்தால் ஒரு தேசிய திட்டமாக அறிவிக்கப்பட்டுள்ளது. பியாஸ் படுகைக்கு ஒரு சுரங்கப்பாதை இணைப்பு வழியாக தண்ணீரைத் திருப்புவதற்காக ரவி ஆற்றின் குறுக்கே ஒரு தடுப்பணையைக் கட்டுவது இதில் அடங்கும். அதிகப்படியான நீர் பாகிஸ்தானுக்குள் செல்வதைத் தடுக்க இது திட்டமிடப்பட்டுள்ளது.

சிந்து நதி நீர் ஒப்பந்தத்தின் கிழக்கு நதிகள் தொடர்பான முன்னேற்றங்கள்

1. இந்தியாவிற்கு பிரத்தியேக பயன்பாட்டிற்காக ஒதுக்கப்பட்ட கிழக்கு நதிகளின் நீரைப் பயன்படுத்த, இந்தியா சட்லஜ் நதியில் பக்ரா அணையையும், பியாஸ் நதியில் பாங் மற்றும் பண்டோ அணையையும் , ரவி நதியில் தெய்ன் (ரஞ்சித் சாகர் அணை)யையும் கட்டியுள்ளது.
2. மாதோபூர் –பியாஸ் இணைப்பு, இந்திரா காந்தி நஹர் திட்டம் போன்ற பணிகளின் உதவியுடன் கிழக்கு நதிகளின் நீரில் கிட்டத்தட்ட 95% பங்கை இந்தியா பயன்படுத்துகிறது. இருப்பினும், ரவி நதியிலிருந்து சுமார் 2 மில்லியன் ஏக்கர் அடி

(MAF) நீர் ஆண்டுதோறும் பயன்படுத்தப்படாமல் மாதோபூருக்குக் கீழே பாகிஸ்தானுக்குப் பாய்கிறது என்று கூறப்படுகிறது .

3. இந்தியாவிற்குச் சொந்தமான இந்த நீரை பாகிஸ்தானுக்குப் பயன்படுத்துவதைத் தடுக்க இந்தியா பின்வரும் நடவடிக்கைகளை எடுத்துள்ளது-

- பஞ்சாப் மற்றும் ஜம்மு & காஷ்மீரில் பாசனம் மற்றும் மின் உற்பத்திக்காக தீன் அணையிலிருந்து வரும் நீரைப் பயன்படுத்த ஷாப்லூர் கண்டி திட்டத்தின் கட்டுமானம்.
- உஜ் பல்நோக்கு திட்டத்தின் கட்டுமானம் - உஜ் நதி ராவி நதியின் துணை நதியாகும். இது இந்தியாவில் பாசனம் மற்றும் மின் உற்பத்திக்கான நீரை சேமிக்கும். இந்த திட்டம் ஒரு தேசிய திட்டமாகும், இதன் நிறைவு காலம் செயல்படுத்தலின் தொடக்கத்திலிருந்து 6 ஆண்டுகள் ஆகும்.
- உஜ் திட்டத்தின் கீழ் உள்ள இரண்டாவது ராவி பியாஸ் இணைப்பு, தீன் அணை கட்டப்பட்ட பிறகும், ராவி நதி வழியாக பாகிஸ்தானுக்குப் பாயும் அதிகப்படியான நீரை உறிஞ்சி, ராவி நதியின் குறுக்கே ஒரு தடுப்பணையைக் கட்டி, சுரங்கப்பாதை இணைப்பு வழியாக பியாஸ் படுகைக்கு தண்ணீரைத் திருப்பிவிட திட்டமிடப்பட்டுள்ளது .

IWT – இந்தியாவிற்கான விருப்பங்கள்

ஒரு சில அரசியல் சிந்தனையாளர்கள் இந்த ஒப்பந்தம் ஒருதலைப்பட்சமானது மற்றும் பாகிஸ்தானுக்கு எதிரானது என்றும், அதை ரத்து செய்ய வேண்டும் என்றும் நம்புகிறார்கள்.

இருப்பினும், இதைச் சொல்வது எளிது, செய்வது கடினம், மேலும் கடுமையான விளைவுகள் இல்லாமல் இல்லை.

- ஒப்பந்தத்தின் விதிகள் ஒருதலைப்பட்சமாக ரத்து செய்ய அனுமதிக்காது.
- இந்தியா ஒப்பந்தத்திலிருந்து பின்வாங்க முடிவு செய்தாலும், ஒப்பந்தச் சட்டம் குறித்த 1969 வியண்ணா உடன்படிக்கைக்குக் கட்டுப்பட வேண்டும்.
- இது சர்வதேச அளவில் நாட்டின் பிம்பத்தை பாதிக்கலாம். இந்தியாவின் பிற அண்டை நாடுகளான வங்கதேசம் மற்றும் நேபாளம் ஆகியவை தங்களுடன் இதே போன்ற ஒப்பந்தங்கள் குறித்து சந்தேகம் கொள்ளக்கூடும்.
- ஐ.நா. பாதுகாப்பு சபையில் நிரந்தர இடத்தைப் பெற விரும்பினால், இந்தியா இருதரப்பு ஒப்பந்தங்களைப் பாதுகாக்க வேண்டும் என்று சர்வதேச விவகாரங்கள் குறித்த சில நிபுணர்கள் கருதுகின்றனர்.

- ஒப்பந்தத்தை ரத்து செய்வதற்கான நடவடிக்கை பயங்கரவாத நடவடிக்கைகள் தொடர்பாக மேலும் சிக்கல்களுக்கு வழிவகுக்கும்.
- பாகிஸ்தானில் இருந்து வரும் தண்ணீரை நிறுத்துவதற்கு முன்பு, முழு நீரையும் பயன்படுத்த போதுமான உள்கட்டமைப்பை இந்தியா உருவாக்க வேண்டும்.
- மற்றொரு கோணம் சீனாவின் கோணம். பாகிஸ்தானுக்கு ஆதரவு அளித்து, பிரம்மபுத்திராவிலிருந்து அசாம் வரை செல்லும் நீரை சீனா தடுக்கலாம். சீனப் பகுதியில் உருவாகும் சிந்து நதியின் நீரையும் அது தடுக்க முடியும்.

சர்வதேச நீர்வழி ஒப்பந்தத்தால் அனுமதிக்கப்பட்டபடி மேற்கு நதிகளின் நீரை இந்தியா பயன்படுத்த வேண்டும் என்று நிபுணர்கள் கருத்து தெரிவிக்கின்றனர். இது மட்டுமே பாகிஸ்தானுக்கு ஒரு வலுவான சமிக்ஞையை அனுப்பும். வேறு எந்த கடுமையான நடவடிக்கைகளையும் எடுப்பதற்கு முன் நிறைய யோசிக்க வேண்டும், ஏனெனில் அவை பாகிஸ்தானுடனான உறவில் நீடித்த விளைவுகளை ஏற்படுத்தும்.

இந்தோ-பாகிஸ்தான் உறவுகள்

1980 ஜனவரியில் ஜனதா சகாப்தம் முன்கூட்டியே முடிவுக்கு வந்ததும், ஆப்கானிஸ்தானில் ஏற்பட்ட நெருக்கடி தொடர்பாக இந்திய-பாகிஸ்தான் வேறுபாடுகள் வளர்ந்ததும் 1980 இல் இந்திய-பாகிஸ்தான் உறவுகளில் ஒரு புதிய திருப்பத்தை ஏற்படுத்தியது.

சிம்லா ஒப்பந்தத்தின்படி, மூன்றாம் தரப்பினரின் தலையீடு இல்லாமல் பரஸ்பர வேறுபாடுகள் தீர்க்கப்படும் என்று ஒப்புக் கொள்ளப்பட்டது. ஆனால் அவர்களுக்கிடையேயான உறவுகள் மேம்படவில்லை. 1980 ஆம் ஆண்டில், ஆப்கானிஸ்தானில் சோவியத் ஒன்றியத்தின் தலையீட்டிற்கு எதிரான பிற்போக்கு நடவடிக்கையாக அமெரிக்கா F.16 விமானங்களை பாகிஸ்தானுக்கு வழங்கியது. இந்த வளர்ச்சியைப் பற்றி இந்தியா கவலைப்பட்டது. மேலும், பாகிஸ்தான் ஜம்மு காஷ்மீரில் பயங்கரவாதத்தைத் தொடங்கியது ஒரு உத்தியாக. பாகிஸ்தான் பிரதமர் நவாஸ் ஷெரீப், தனது முன்னோடிகளைப் போலவே, காஷ்மீர் சர்ச்சைக்குரிய பிரச்சினை தீர்க்கப்படாவிட்டால், வேறு எந்தப் பிரச்சினையையும் தீர்க்க முடியாது என்று கூறினார். சுதந்திரப் போராளிகள் கட்டுப்பாட்டுக் கோட்டைக் கடந்து செல்வதைத் தடுத்தது பாகிஸ்தான்தான் என்றும் அவர் வலியுறுத்தினார். "தற்போது இந்தியா காஷ்மீரிகளுக்கு சுயநிர்ணய உரிமை வழங்கப்படுவதைப் பார்க்க வேண்டும்" என்றும் அவர் கூறினார். 1980 ஆம் ஆண்டின் தொடக்கத்தில் சியாச்சின் பனிப்பாறைப் பிரச்சினை முதன்மையாக இந்தியா பனிப்பாறையின் ஆக்கிரமிக்கப்படாத பகுதிகளை ஆக்கிரமிக்க முயற்சித்ததால் எழுந்தது. காஷ்மீர் பிரச்சனையின் ஒரு பகுதியாக இருப்பதால், இந்தியாவிற்கும் பாகிஸ்தானுக்கும் இடையில் எந்த உடன்பாடும் ஏற்படுவதாகத் தெரியவில்லை. சியாச்சின் பனிப்பாறை போர்நிறுத்தக் கோடுகள் சரியாக வரையறுக்கப்படாத பகுதியில் அமைந்துள்ளது. பல ஆண்டுகளாக, பனிப்பாறை இரு நாடுகளுக்கும் இடையிலான

மோதலின் பிரச்சினையாக இருக்கவில்லை. 1980களின் முற்பகுதியில் அங்கு பிராந்திய உரிமைகளை நிறுவ இந்தியா மேற்கொண்ட முயற்சிகள் காணப்பட்டன. இது கடல் மட்டத்திலிருந்து 10,000 முதல் 20000 அடி வரை மிக உயரத்தில் அமைந்துள்ளது. இந்தப் பகுதியைக் கட்டுப்படுத்த இரு நாடுகளும் பெரும் தொகையைச் செலவிடுகின்றன. இந்தியா பாகிஸ்தான் பேச்சுவார்த்தைகள் புதுதில்லியில் நவம்பர் 5 முதல் 13, 1998 வரை நடைபெற்றன. துல்புல் தடுப்பணை, சியாச்சின் பனிப்பாறை, சர் க்ரீக் , பொருளாதார மற்றும் வணிக ஒத்துழைப்பு, பயங்கரவாதம் மற்றும் போதைப்பொருள் கடத்தல் மற்றும் கலாச்சார பரிமாற்றம் தொடர்பான பிரச்சினைகள் விவாதங்களில் இடம்பெற்றன. ஏ.பி.வாஜ்பாய் ஒரு வரலாற்றுச் சிறப்புமிக்க முன்முயற்சியை எடுத்து பிப்ரவரி 20-21, 1999 அன்று லாகூருக்கு விஜயம் செய்தார். பாகிஸ்தானுடன் அமைதியான, கூட்டுறவு மற்றும் நட்பு உறவுகளை ஏற்படுத்துவதற்கான இந்தியாவின் ஆழ்ந்த விருப்பத்தை வெளிப்படுத்துவதே இதன் முக்கிய நோக்கமாகும். வரலாற்றுச் சிறப்புமிக்க பிரகடனமான லாகூர் பிரகடனத்தில், இந்தியப் பிரதமர் ஏ.பி. வாஜ்பாய் மற்றும் பாகிஸ்தான் பிரதமர் நவாஸ் ஷெரீப் ஆகியோர் பிப்ரவரி 21, 1999 அன்று லாகூரில் கையெழுத்திட்டனர். இரு நாடுகளும் நம்பிக்கையையும் நம்பிக்கையையும் வளர்த்து, ஜம்மு காஷ்மீர் உள்ளிட்ட நிலுவையில் உள்ள பிரச்சினைகளை இருதரப்பு பேச்சுவார்த்தைகள் மூலம் தீர்க்க பரஸ்பர நன்மை பயக்கும் ஒத்துழைப்பை வளர்த்துக் கொள்ள உறுதியளித்த லாகூர் பிரகடனம்,

21 ஆம் நூற்றாண்டில் இந்திய-பாகிஸ்தான் உறவுகளுக்கு ஒரு வரைபடத்தை வழங்கியது.

கார்கில் மோதல் 1999

1999 மே மாதம் எல்லைக் கட்டுப்பாட்டுக் கோடு முழுவதும் பாகிஸ்தான் இராணுவத் தாக்குதலை நடத்தியதாக லாகூர் பிரகடனத்தில் மை காய்ந்திருக்கவில்லை . பூநீநகர்-லே நெடுஞ்சாலையின் 140 கி.மீ நீளமுள்ள மலைப்பகுதிகளை அது ஆக்கிரமித்தது. மூலோபாய ரீதியாக முக்கியமான கார்கில் மலைகளில் பாகிஸ்தான் ஆதிக்கம் செலுத்தும் சூழ்நிலையை உருவாக்குவதே இதன் நோக்கமாக இருந்தது. இந்தியா பாகிஸ்தான் துருப்புக்களை எல்லைக் கட்டுப்பாட்டுக் கோடுக்கு (LOC) பின்னால் பின்வாங்க கட்டாயப்படுத்தியது . இந்தியா முழு உலகத்திலிருந்தும் பாராட்டுகளைப் பெற்றது, மோதலை ஒரு முழு அளவிலான போராக அதிகரிக்க பாகிஸ்தான் அதைத் தூண்டத் தவறிவிட்டது.

ஒரு மதிப்பீடு

சீனா தொடர்பான இந்தியாவின் ராஜதந்திர தோல்வி சர்வதேச அரங்கில் அதன் கௌரவத்தைப் பாதித்தது. காஷ்மீர் பிரச்சினையை போர் மூலம் தீர்க்க பாகிஸ்தான் முடிவு செய்தது. கம்யூனிசம் பரவுவதைத் தடுக்க மேற்கத்திய நாடுகளிடமிருந்து ஆயுதங்களையும் வெடிமருந்துகளையும் குவித்ததோடு மட்டுமல்லாமல், சீனாவின் ஆதரவையும் பெற்றது. ஒருவேளை இராணுவ வலிமை

பாகிஸ்தானை இந்தியாவைத் தாக்க வழிவகுத்திருக்கலாம். இருப்பினும், இந்தியாவிற்கும் பாகிஸ்தானுக்கும் இடையிலான உறவுகளை மேம்படுத்துவதில் இந்தியா தவறவில்லை.

சுய மதிப்பீட்டு கேள்விகள்

1. 1947 க்குப் பிறகு இந்தியாவிற்கும் பாகிஸ்தானுக்கும் இடையிலான ஆரம்பகால உறவில் காலனித்துவக் கொள்கைகளின் முக்கிய தாக்கங்கள் என்ன?
2. இந்தியப் பிரிவினை நீண்டகால அரசியல் மற்றும் பிராந்திய மோதல்களுக்கு, குறிப்பாக காஷ்மீரில் எவ்வாறு பங்களித்தது?
3. கார்கில்) இந்திய-பாகிஸ்தான் போர்களின் முக்கிய காரணங்கள் மற்றும் விளைவுகள் என்ன ?
4. இந்தியா மற்றும் பாகிஸ்தான் இரு நாடுகளும் ஒன்றையொன்று நோக்கிக் கொண்டிருந்த வெளியுறவுக் கொள்கை நிலைப்பாடுகளில் பனிப்போர் எவ்வாறு தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியது?
5. அணு ஆயுத சோதனைகள், எல்லை தாண்டிய பயங்கரவாதம், சிந்து நதி நீர் பகிர்வு மற்றும் சீன காரணி போன்ற பிரச்சினைகள் இன்று இந்தியா-பாகிஸ்தான் உறவுகளை வடிவமைப்பதில் ஏன் முக்கியமானவை?

அலகு -III

இந்தியாவின் சீனாவுடனான உறவுகள் : - ஆரம்ப ஆண்டுகள்
- 1962 இந்திய - சீனப் போர் - எல்லை தகராறு மற்றும்
பேச்சுவார்த்தைகள் - திபெத்திய பிரச்சினை - சிக்கிமை
இந்தியாவின் ஒருங்கிணைந்த பகுதியாக அங்கீகரிப்பது - இந்தியப்
பெருங்கடல் பகுதியில் சீனாவின் ஆர்வம் - பொருளாதார உறவுகள்

நோக்கங்கள்

1. 1962 போர் உட்பட, இந்தியா மற்றும் சீனாவிற்கு இடையேயான ஆரம்பகால இராஜதந்திர உறவுகள் மற்றும் முக்கிய மோதல்களைப் புரிந்துகொள்வது.
2. எல்லைப் பிரச்சினைகள், திபெத் விவகாரம் மற்றும் சிக்கிமை சீனா அங்கீகரித்தது போன்ற முக்கியப் பிரச்சினைகளை ஆராய்வது.
3. இந்தியப் பெருங்கடலில் சீனாவின் மூலோபாய நலன்களைப் பற்றிப் படிப்பது மற்றும் இரு நாடுகளுக்கும் இடையிலான பொருளாதார உறவுகளை மதிப்பீடு செய்வது.

சீனாவுடனான இந்தியாவின் உறவுகள்

இந்தியாவிற்கும் சீனாவிற்கும் கலாச்சார பாரம்பரியம் உள்ளது. அவற்றுக்கிடையே கலாச்சார, மத மற்றும் வணிக தொடர்புகள் இருந்தன. சீனாவில் புத்த மதம் பரவியது, பல சீன யாத்ரீகர்கள் இந்தியாவிற்கு வந்து தங்கள் பயணத் திட்டங்களில் தங்கள் கணக்குகளை விட்டுச் சென்றனர், அவை இந்தியாவின் சில

வரலாற்று விவரங்களைத் தருகின்றன. ஆனால் பதினெட்டாம் நூற்றாண்டில் இந்தியா மற்றும் சீனாவின் அரசியல் நிலையும் அதன் பின்னர் ஒரு பெரிய மாற்றத்திற்கு ஆளானது. இரு நாடுகளும் மேற்கத்திய ஏகாதிபத்திய ஆட்சியாளர்களின் நுகத்தடியில் இருந்தன. சீனா மேற்கத்திய சக்திகளால் ஆதிக்கம் செலுத்தப்பட்டது, இந்தியா பிரிட்டிஷ் ஆட்சியாளர்களின் கீழ் இருந்தது. இந்தியா 1947 இல் சுதந்திரம் பெற்றது, 1949 இல் சியாங்க் கை சேய்க்கின் தேசியவாத அரசாங்கத்தின் படைகளை தோற்கடித்த பிறகு சீனாவில் மக்கள் குடியரசு சீனாவில் ஆட்சிக்கு வந்தது. இந்தியா ஜனநாயகத்தை ஏற்றுக்கொண்டாலும், சீனா கம்யூனிசத்தை ஏற்றுக்கொண்டது. இரு நாடுகளும் தங்கள் நாட்டின் பொருளாதார நிலையை மீண்டும் கட்டியெழுப்ப வேண்டியிருந்தது. இந்தியாவின் முன்னாள் பிரதமர் ஜவஹர்லால் நேருவின் கீழ் இந்தியா தனது சிறந்த நிலையை முயற்சித்தது. நேரு ஒரு சிந்தனையாளர் மற்றும் ஒரு சிறந்த ராஜதந்திரி. சர்வதேச அரங்கில் அவருக்கு அதிக செல்வாக்கு இருந்தது. அவர் அணிசேரா கொள்கையைப் பின்பற்றினார், இதன் மூலம் அவர் வல்லரசுகளின் அதிகார அரசியலிலிருந்து விலகி இருந்தார். உலக அமைதியின் பாதுகாவலராக தன்னைக் காட்டிக் கொண்டு, அமைதியைக் கொண்டுவருவதற்கான முடிவை அவர் எடுத்தார்.

சீனாவிற்கும் இடையிலான உறவுகள்

அங்கீகரித்த முதல் நாடுகளில் இந்தியாவும் ஒன்று . ஐக்கிய நாடுகள் சபையில் சீனாவை உறுப்பினராக சேர்க்க வேண்டும் என்று

நேரு வாதிட்டார். ஆசியாவில் உள்ள இரு நாடுகளும் கிழக்கு கூட்டமைப்பை உருவாக்கும் என்று அவர் கருதினார். சீனாவைப் பொறுத்தவரை, அது கம்யூனிசத்தை ஆதரித்து, கம்யூனிஸ்ட் அல்லாத அனைத்து நாடுகளுக்கும் விரோதமான அணுகுமுறையைக் காட்டியது. அதனால்தான் இரு நாடுகளும் அவற்றுக்கிடையே நட்பை வளர்த்துக் கொள்ள முடியாது. சீனா தனது பிரதேசங்களை விரிவுபடுத்தும் திட்டங்களைக் கொண்டிருந்தது. ஆனால், அது பின்னர்தான் தெரியவந்தது. சீனாவுடன் நட்பை வளர்ப்பதில் இந்தியா அதிக ஆர்வம் காட்டியது. நேரு அதில் மிகுந்த ஆர்வம் காட்டினார், மேலும் சீனாவுடனான நட்பு ஆசிய நாடுகளை மேம்படுத்த உதவும் என்ற தொலைநோக்குப் பார்வையைக் கொண்டிருந்தார். ஆனால் அது உண்மையல்ல என்று சுட்டிக்காட்டி இந்தியாவின் அணிசேரா கொள்கையை சீனா விமர்சித்தது . இந்தியா மீதான சீனாவின் இத்தகைய எதிர்மறை மற்றும் விரோத மனப்பான்மை உண்மையில் ஆரம்ப ஆண்டுகளில் சீன-இந்திய உறவுகளின் வளர்ச்சியைத் தடுத்தது. சீனாவைப் பொறுத்தவரை , அது மக்மோகன் கோட்டை எல்லையாக ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை , சீனா தனது பிரதேசங்களை விரிவுபடுத்த விரும்பியது. மேலும் , திபெத்தை அவளுடன் இணைக்க விரும்பினாள். திபெத்தை தனது படையால் ஆக்கிரமிப்பதன் மூலம் திபெத் சீனாவின் பிரதேசம் என்று அறிவித்தது. நேரு இதற்கு ஆட்சேபனை தெரிவித்தபோது , இருதரப்பு பேச்சுவார்த்தை மூலம் இந்தப் பிரச்சினையைத் தீர்க்க சீனாவிடம் பரிந்துரைத்தார். ஆனால்

சீனா அதை விரும்பவில்லை, சீனாவின் உள் விவகாரங்களில் இந்தியா தலையிடுவதாகக் குறைகூறியது .

1911 ஆம் ஆண்டு சீனா திபெத்தை ஆக்கிரமித்தது. ஆனால் திபெத் 1912 ஆம் ஆண்டு சீனப் படைகளை விரட்டியடித்து, அது ஒரு சுதந்திர நாடு என்று அறிவித்தது. பின்னர் திபெத், சீனா மற்றும் பிரிட்டன் ஆகியவை 1914 ஆம் ஆண்டு சிம்லா மாநாட்டில் சந்தித்தன, அதில் திபெத்தின் சுயாட்சியை அங்கீகரித்தது மற்றும் எல்லைப் பிரச்சினைகள் மக்மோகன் கோடு எனப்படும் எல்லை நிர்ணயம் மூலம் தீர்க்கப்பட்டன . ஆனால் சீனா இந்த ஆவணத்தை அங்கீகரிக்க மறுத்துவிட்டது. ஆட்சிக்கு வந்த பிறகு, திபெத்தை தன்னுடன் இணைக்க முடிவு செய்தது. சீனாவின் பிரதேசங்களை விரிவுபடுத்தவும் அவளுக்கு விருப்பம் இருந்தது. திபெத் சீனாவின் ஒரு பகுதி என்று அது கூறியது. இந்தப் பிரச்சினைக்கு பேச்சுவார்த்தை மூலம் தீர்வு காண்பதில் அவளுக்கு நம்பிக்கை இல்லை, எனவே, செப்டம்பர் 7, 1950 அன்று, எந்த எச்சரிக்கையும் கொடுக்காமல், 40,000 சீன துருப்புக்கள் திபெத்துக்கு அனுப்பப்பட்டன. பின்னர் அது இராணுவ ஆட்சியை நிறுவினது. இருதரப்பு பேச்சுவார்த்தை மூலம் சர்ச்சையைத் தீர்க்க சீனாவிடம் இந்தியா பரிந்துரைத்தது. சீனா இதை விரும்பவில்லை, மேலும் சீனாவின் உள் விவகாரங்களில் இந்தியா தலையிடுவதாக இந்தியாவை விமர்சித்தது . திபெத் பிரச்சினை ஐக்கிய நாடுகள் சபைக்கு வந்தது. இந்தியா 1954 இல் சீனாவுடன் ஒரு ஒப்பந்தத்தில் நுழைந்தது, மேலும் திபெத்தின் மீதான சீன இறையாண்மையை

முறையாக அங்கீகரித்தது . இதனால் இந்தியாவிற்கும் சீனாவிற்கும் இடையிலான உராய்வு தற்போதைக்கு முடிவுக்கு வந்தது.

கொரிய நெருக்கடி

கொரியாவில் வட கொரியாவிற்கும் தென் கொரியாவிற்கும் இடையே போர் மூண்டது. முந்தையது சீனாவால் ஆதரிக்கப்பட்டது, பிந்தையது அமெரிக்காவால் ஆதரிக்கப்பட்டது. இந்த விஷயம் ஐக்கிய நாடுகள் சபைக்கு கொண்டு செல்லப்பட்டு, ஐ.நா. படைகள் கொரியாவில் உள்ள 38வது இணையான கோட்டைக் கடக்க வேண்டும் என்று முடிவு செய்யப்பட்டது. இந்த திட்டத்தை இந்தியா எதிர்த்தது மற்றும் பேச்சுவார்த்தை மூலம் பிரச்சினையைத் தீர்க்க விரும்பியது. மேலும், சீனாவை ஒரு ஆக்கிரமிப்பாளராகக் கண்டிக்கும் மேற்கத்திய சக்திகளுடன் சேர இந்தியா மறுத்துவிட்டது. இதை சீனா மிகவும் பாராட்டியது. சீனா திபெத்தை தன்னுடன் இணைப்பதற்கான தனது நோக்கத்தை நிறைவேற்றியது. திபெத்திய பிரச்சினையில் இந்தியாவின் குரலை அடக்குவதிலும் அது வெற்றி பெற்றது. இந்தியா தனது ராஜதந்திரத்தில் தோல்வியடைந்தது தெளிவாகத் தெரிந்தது. திபெத்தை சீனாவின் ஒரு பகுதியாக இந்தியா அங்கீகரித்ததை மேற்கத்திய நாடுகள் விமர்சித்தன .

பஞ்சசீல்

நாடுகள் சில நடத்தை விதிகளை ஏற்றுக்கொண்டால், போர்களைத் தடுக்க முடியும் என்று நேரு நம்பினார். சீனத் தலைவர்களுடன் சேர்ந்து அவர் பஞ்சசீலம் என்ற குறியீட்டை

உருவாக்கினார். இது ஏப்ரல் 29, 1954 அன்று திபெத்தில் சீனாவும் இந்தியாவும் கையெழுத்திட்ட ஒப்பந்தத்தின் ஒரு பகுதியாகும். பஞ்சசீலம் அல்லது அமைதியான சகவாழ்வின் ஐந்து கொள்கைகளில் சகவாழ்வு வெளிப்படுத்தப்படுகிறது .

அண்டை நாடுகளில் இந்தியா செல்வாக்கு செலுத்தக்கூடாது என்பதில் சீனா மிகவும் கவனமாக இருந்தது, மேலும் ஆசியாவில் தனக்கு ஆதிக்கம் செலுத்த வேண்டும் என்பதே அதன் நோக்கமாக இருந்தது. சீனா இந்தியாவுடன் ஒத்துழைக்கும் என்று நேரு நம்பினார். ஆனால் சீனா தனது திட்டங்களில் மிகவும் குறிப்பிட்டது மற்றும் வாய்ப்புகள் கிடைக்கும்போதெல்லாம் பயன்படுத்திக் கொண்டது. 1954 மற்றும் 1956 க்கு இடைப்பட்ட காலம் சீன-இந்திய உறவுகளின் உச்சக்கட்டமாக விவரிக்கப்பட்டாலும், காதல் கட்டத்தில் நிரந்தர நட்புக்கான நிலையான அடிப்படையை நிறுவ முடியவில்லை. சீனாவின் நட்பு வெறும் வசதியை அடிப்படையாகக் கொண்டது, வேறு எதையும் அடிப்படையாகக் கொண்டது அல்ல. சீனாவின் அணுகுமுறையை நேரு அறிந்திருக்கவில்லை. இருப்பினும், கூட்டணி அமைப்பு மூலம் அமெரிக்க ஆதிக்கத்திற்கு எதிராக ஆசியாவில் ஒரு நட்பு நாடாக உருவாக்க அவர் நினைத்தார். சீனாவுடன் நட்பை வளர்க்க இந்தியா எடுத்த அனைத்து முயற்சிகளும் பயனற்றவை என்பதை நிரூபித்தன, ஏனெனில் சீனா தனது நிலையை வலுப்படுத்தவும் மற்ற நாடுகளுடனான இந்தியாவின் நட்பை பலவீனப்படுத்தவும் அனைத்து வாய்ப்புகளையும் பயன்படுத்தியது. 'நேருவால் சௌ என்-லாய்

அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட பண்டுங் மாநாடு (1955) சீன-இந்திய நல்லுறவின் முடிவுக்கும் சீனாவிற்கும் பாகிஸ்தானுக்கும் இடையிலான புரிதலின் பிறப்பிற்கும் தொடக்கத்தைக் குறித்தது என்பது சுவாரஸ்யமானது . பண்டுங்கில் சீனா இந்தியாவை இடம்பெயர்த்து, காலனித்துவ எதிர்ப்பு மற்றும் ஏகாதிபத்திய எதிர்ப்பு ஆசியாவின் தலைவராக தன்னை வெளிப்படுத்த விரும்பியது.' 1956 இல் இந்தியாவில் புத்த மதத்தின் மறுமலர்ச்சியை சீனா விரும்பவில்லை. குருசேவின் கீழ் இந்தியாவிற்கும் சோவியத் யூனியனுக்கும் இடையிலான நட்பு சீனாவால் பிடிக்கப்படவில்லை, மேலும் அது மிகவும் பொறாமைப்பட்டது. திபெத்தின் தலைநகரான லஹாசாவில் சீனாவிற்கு எதிரான கிளர்ச்சியை சீனா நசுக்கியது. திபெத்திய தேவராஜ்யத்தின் தலைவர் தலாய் லாமா இந்தியாவுக்கு ஓடிப்போய் தஞ்சம் புகுந்தார். தலாய் லாமாவுக்கு அடைக்கலம் கொடுத்ததற்காக சீனா இந்தியாவைக் கண்டித்தது. சௌ என்-லாய் இந்தியாவுக்கு வந்து எல்லைப் பிரச்சினை குறித்து விவாதித்தார், ஆனால் பேச்சுவார்த்தைகள் தோல்வியில் முடிந்தது.

சீன ஆக்கிரமிப்பு (1962)

சீனா வெளியிட்ட வரைபடத்தில் இந்தியாவின் சில பிரதேசங்கள் சீனப் பிரதேசங்களாகக் காட்டப்பட்டுள்ளன என்பதைக் குறிப்பிட்டு இந்தியா சீனாவிற்கு ஒரு கடிதம் அனுப்பியது. அதற்குப் பதிலளித்த சீனா, வரைபடங்கள் கோமிங்டாங் அரசாங்கத்தால் வரையப்பட்டவை என்றும், அவை காலப்போக்கில் சரிசெய்யப்படும் என்றும் பதிலளித்தது. சீனா ஏற்கனவே சில இந்தியப்

பிரதேசங்களைக் கைப்பற்ற முடிவு செய்து, அதற்கான நடவடிக்கைகளை ரகசியமாக எடுத்திருந்தது. சீனா ஒரு ஒப்பந்தத்தை (பஞ்சசீலம்) முடித்ததிலிருந்து சீனா போரை நடத்தும் என்று இந்தியா எதிர்பார்க்கவில்லை. முன் எச்சரிக்கை கொடுக்காமல் சீனா தனது படைகளை இந்திய எல்லைகளுக்கு அனுப்பியது. அக்டோபர் 20, 1962 அன்று, சீன இராணுவம் இந்தியாவின் கிழக்கு மற்றும் மேற்குப் பகுதிகளில் சக்திவாய்ந்த தாக்குதலைத் தொடங்கியது; லடாக்கில் சீன முன்னேற்றம் நிறுத்தப்பட்ட நிலையில், கிழக்குப் பகுதியில், சீனர்கள் இந்தியப் பிரதேசத்திற்குள் ஆழமாக ஊடுருவினர். NEFA மற்றும் லடாக்கில் இந்தியப் பிரதேசங்களில் சீனா பெரும் பகுதியை ஆக்கிரமித்தது. நவம்பர் 21, 1962 அன்று, சீனா ஒருதலைப்பட்ச போர் நிறுத்தத்தை அறிவித்தது. போர் முடிவுக்கு வந்தது. இந்தியாவின் தோல்வி இந்தியாவின் கௌரவத்தைக் குறைத்தது. சீனாவுடன் இந்தியா மேற்கொண்ட ராஜதந்திர முயற்சிகள் பயனற்றவை என்பது நிரூபிக்கப்பட்டது. அப்போதுதான் இந்தியாவுக்கு சீனா ஒரு நண்பன் அல்ல, எதிரி என்பதைத் தெரியவந்தது. போர் தொடர்ந்தால் இந்தியாவுக்கு ஆங்கிலோ-அமெரிக்க ஆதரவு ஆபத்தை விளைவிக்கும் என்று சீனா நினைத்தது. இந்தியாவின் சில பகுதிகளைக் கைப்பற்றுவதும், மற்ற நாடுகளுக்கு தனது இராணுவத் திறனைக் காட்டுவதும் என்ற குறுகிய கால இலக்கை அடைந்ததால், அவர் போரை நிறுத்தினார். கிழக்குப் பகுதியில் 200 சதுர

மைல்களையும், மேற்குப் பகுதியில் 15000 சதுர மைல்களையும் சீனா கைப்பற்றியது.

போரின் தாக்கம்

இந்தப் போர் இந்திய வெளியுறவுக் கொள்கையில் பெரும் மாற்றங்களை ஏற்படுத்தியது. சீனா ஒரு நட்பு நாடு அல்ல, மாறாக ஒரு எதிரி என்பதை இந்தியா உணர்ந்தது . போரின் விளைவாக இந்தியாவின் கௌரவம் மிகக் குறைந்துவிட்டது. இதுவரை எடுக்கப்பட்ட நம்பிக்கை மற்றும் ராஜதந்திர முயற்சிகள் பயனற்றவை என்பது நிரூபிக்கப்பட்டது. இந்தியாவின் மீதான சீனப் போரின் காரணம் இன்னும் மர்மமாகவே உள்ளது, ஏனெனில் உண்மையான காரணத்தைக் கண்டுபிடிக்க முடியவில்லை. இருப்பினும், சீனா சோவியத் யூனியன் மற்றும் பிற ஆசிய நாடுகளுக்கு தனது வலிமையைக் காட்ட விரும்பியது என்று ஊகிக்கப்படுகிறது. மேலும், தனது பிரதேசங்களை விரிவுபடுத்தும் லட்சியம் அவளுக்கு இருந்தது என்பது தெளிவாகிறது. ரெட் சீனா தனது அரசாங்கத்தை அமைத்த உடனேயே திபெத் பலியாயிற்று. இந்தியாவின் மீதான திடீர் தாக்குதல் சீனாவின் நடவடிக்கைகள் குறித்து இந்தியாவை சந்தேகப்பட வைத்தது. இந்தியா சோவியத் யூனியனுடன் நட்புறவாக இருப்பதை சீனா விரும்பவில்லை. காஷ்மீர் பிரச்சினையைத் தீர்க்க இந்தியாவைத் தாக்க தனது பலத்தை முயற்சிக்க பாகிஸ்தான் முடிவு செய்தது. அது இந்தியாவை குறைத்து மதிப்பிட்டது, அதனால்தான் 1965 மற்றும் 1971 ஆம் ஆண்டுகளில் பாகிஸ்தான் இந்தியாவைத் தாக்கியது. பாகிஸ்தானின் அதிகப்படியான நம்பிக்கையும் அமெரிக்கா

மற்றும் சீனாவுடனான அதன் உறவுகளும் இந்தியாவைத் தாக்கியிருக்கலாம். சீன-இந்தியப் போர் இந்தியாவின் பொருளாதாரத்தைப் பாதித்தது. மற்ற நாடுகளைச் சமாளிக்க இந்தியா தனது பாதுகாப்பை வலுப்படுத்த முடிவு செய்தது. இந்தியப் படைகள் பின்வாங்குவதற்குக் காரணமான காரணங்கள் பின்வருமாறு: சீனர்கள் மலை உச்சியில் இருந்து கீழ்நோக்கித் தாக்கினர், அதே சமயம் இந்தியப் பாதுகாவலர்கள் மேல்நோக்கிப் போராட வேண்டியிருந்தது. உயரமான சூழலில் பணியாற்ற பயிற்சி பெறாத இந்தியர்களை விட சீனர்கள் தட்பவெப்ப நிலை மற்றும் மலைப்பகுதிக்கு நன்கு பழகினர். சீனர்கள் மக்மோகன் எல்லை வரை நீட்டிக்கப்பட்ட இராணுவ சாலைகளின் வலையமைப்பு வழியாக திபெத்திய தளங்களை அடைந்தனர், அதே சமயம் இந்தியர்கள் இராணுவ உபகரணங்கள் மற்றும் உணவுப் பொருட்களை வான்வழியாக இறக்கிவிடுவதை நம்பியிருக்க வேண்டியிருந்தது.

1962 முதல் இந்தியாவிற்கும் சீனாவிற்கும் இடையிலான உறவு

இந்திய சீனப் போருக்குப் பிறகு மக்களின் சமூக, பொருளாதார மற்றும் அரசியல் வாழ்க்கையை இந்தியா மறுகட்டமைக்க வேண்டியிருந்தது. மாறிய சூழ்நிலையில் ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டிய எதிர்காலக் கொள்கையைப் பற்றி இந்தியா சிந்திக்க வேண்டியிருந்தது.

1962 முதல் 1979 வரையிலான இந்தியா-சீனா உறவுகள்

சீனப் படையெடுப்பிற்குப் பிறகு, இந்தியா தனது பலவீனத்தை உணரத் தொடங்கியது, மேலும் சீனாவிலிருந்து ஒரு பாடத்தைக் கற்றுக்கொண்டது , எதிர்காலத்தில் தன்னைப் பாதுகாப்பதில் கவனமாக இருக்க வேண்டும் என்பதை. இது இந்தியாவின் வெளியுறவுக் கொள்கையின் போக்கை மாற்றியது. அணிசேரா கொள்கை ஆபத்தின் போது உதவாது, எனவே தனக்கு நெருக்கமான நாடுகளுடன் வேறு சில உறவுகளை வைத்திருக்க வேண்டியிருந்தது. இந்திய ராஜதந்திரம் தோல்வியடைந்தது. சீனா ஒப்பந்தத்தை (1954) மீறியது மட்டுமல்லாமல், இந்தியாவின் ஒரு பெரிய நிலப்பரப்பையும் ஆக்கிரமித்தது. 'மறைந்த மாவோ சே - துங்கின் கீழ் சீன மக்கள் குடியரசு பெரும்பாலான இந்தியத் தலைவர்களை பிற்போக்குத்தனமாக நடத்தியது மற்றும் உறவுகளை மேம்படுத்துவதில் ஆர்வம் காட்டவில்லை.' 1964 அக்டோபரில் சீனா அணுகுண்டை வெடித்தது. மக்மோகன் கோட்டிற்கு தெற்கே உள்ள 90000 சதுர கிலோமீட்டர் நிலப்பரப்பில் சீனா தனது இறையாண்மையை ஒருபோதும் கைவிடவில்லை என்று சொன்ன -லாய் இந்தியாவைக் கண்டித்தார் . ரான் ஆஃப் கட்சி பகுதியில் பாகிஸ்தான் இந்தியாவைத் தாக்கியபோது, சீனா பாகிஸ்தானை ஆதரித்தது. 1967 மற்றும் 1971 க்கு இடையில், இந்தியாவால் உரிமை கோரப்பட்ட பிரதேசத்தின் குறுக்கே ஒரு அனைத்து வானிலை சாலை அமைக்கப்பட்டது, இது சீன மக்கள் குடியரசின் ஜின்ஜியாங் உய்குர் தன்னாட்சிப் பகுதியை பாகிஸ்தானுடன் இணைக்கிறது; இந்தியாவால் எதிர்ப்பைத் தவிர வேறு எதுவும் செய்ய

முடியவில்லை. சீனா இந்தியாவிற்கு எதிராக ஒரு தீவிரமான தீங்கிழைக்கும் பிரச்சாரத்தைத் தொடர்ந்தது மற்றும் அதிருப்தி குழுக்களுக்கு, குறிப்பாக வடகிழக்கு இந்தியாவில் உள்ள பழங்குடியினருக்கு சித்தாந்த, நிதி மற்றும் பிற உதவிகளை வழங்கியது. இந்தியா ஆகஸ்ட் 1971 இல் சோவியத் யூனியனுடன் அமைதி, நட்பு மற்றும் ஒத்துழைப்பு ஒப்பந்தத்தில் கையெழுத்திட்டது. இந்த முன்னேற்றம் சீனாவுக்குப் பிடிக்கவில்லை. பாகிஸ்தானுக்கு தனது ஆதரவை வழங்கியது. இந்தியப் பிரதமர் இந்திரா காந்தி ஒரு பத்திரிகையாளர் சந்திப்பில், அரசாங்கம் தயாராக இருப்பதாகவும், முன் நிபந்தனைகள் இல்லாமல் சீனாவுடனான சர்ச்சையைத் தீர்க்க ஒரு வழியைக் கண்டுபிடிக்க முயற்சிப்பதாகவும் தெரிவித்தார். மே 1971 இல் சீனத் தூதரும் இந்தியத் தூதரும் மாஸ்கோவில் மூன்று நாள் சந்திப்பில் சந்தித்தனர். 1971 இல் சீனாவுடன் இயல்புநிலைக்கு வர இந்திய அரசு முயற்சிகளை மேற்கொண்டது . சிக்கிம் இந்தியாவுடன் இணைக்கப்பட்டபோது, இந்தியா சிக்கிமை இந்திய காலனியாக மாற்றுவதாக சீனா விமர்சித்தது . சிக்கிம் யூனியனின் 22வது மாநிலமாக மாறுவதற்கான வழிவகை செய்யும் மசோதாவை 1975 ஏப்ரல் 23 அன்று மக்களவை நிறைவேற்றியது. சீனா விமர்சனங்களுக்கு ஆளாகாமல் இருக்கவில்லை. 1975 பிப்ரவரியில் ஷேக் அப்துல்லாவுடன் காஷ்மீர் ஒப்பந்தத்தை இந்தியா முடித்தது. 1975 ஆகஸ்ட் 15 அன்று இந்திய அரசு தூதர் அளவிலான ராஜதந்திர உறவுகளை மீட்டெடுப்பதற்கான தனது முடிவை அறிவித்தது. இதை சீனா வரவேற்றது. 1976 ஏப்ரல் 14 அன்று இந்தியாவிற்கும்

சீனாவிற்கும் இடையிலான ராஜதந்திர உறவுகள் மீண்டும் தொடங்கப்பட்டன. 1977 இல் இந்தியாவில் ஜனதா அரசு ஆட்சிக்கு வந்தது, சீன அரசு அதை வரவேற்றது. வெளியுறவு விவகாரங்கள் தொடர்பாக முந்தைய அரசின் அதே கொள்கையை ஜனதா அரசு பின்பற்றியது. 1978 இல் வர்த்தக பிரதிநிதிகள் பரிமாறிக் கொள்ளப்பட்டனர். பிப்ரவரி 1979 இல், இந்திய வெளியுறவு அமைச்சர் ஏ.பி. வாஜ்பாய் , இருதரப்பு உறவுகளை மேலும் இயல்பாக்கும் நோக்கில் பீக்கிங்கிற்கு ஒரு நல்லெண்ண விஜயத்தை மேற்கொண்டார் . ஆனால் அது நிறைவேற்றவில்லை, ஏனெனில் சீனா அப்போது வியட்நாம் போரில் ஈடுபட்டிருந்தது.

1980 முதல் 2004 வரை இந்தியாவிற்கும் சீனாவிற்கும் இடையிலான உறவுகள்

ஜனவரி 1980 இல், பெரும்பான்மை ஆதரவுடன் இந்திரா காந்தி ஆட்சிக்கு வந்தார். 1976 இல் அவர் தொடங்கிய முயற்சியை அவர் தொடர்ந்தார். காஷ்மீர் குறித்த தனது பாகிஸ்தான் ஆதரவு நிலைப்பாட்டை சீனா மாற்றியமைத்ததுடன், சிக்கிமை இந்தியா உள்வாங்குவது மற்றும் பூட்டானாடானான அதன் சிறப்பு ஆலோசனை உறவு குறித்து அமைதியாக இருக்கத் தயாராக இருப்பதாகத் தோன்றியது. முதல் படியாக உறவுகளை விரிவுபடுத்துவதே இந்தியாவின் முன்னுரிமையாக இருந்த எல்லைப் பிரச்சினையைப் பற்றி விவாதிக்க சீன மக்கள் குடியரசின் தலைவர்கள் ஒப்புக்கொண்டனர். இரு நாடுகளும் ஒருவருக்கொருவர் செய்தி நிறுவனங்களை வரவேற்றன, மேலும் இந்து பாதையின் புராண

தாயகமான திபெத்தில் உள்ள கைலாஷ் மலை மற்றும் மானசரோவர் ஏரி ஆகியவை இந்தியாவில் இருந்து ஆண்டுதோறும் புனித யாத்திரைகளுக்குத் திறக்கப்பட்டன. எல்லைக் கோட்டின் ஒருதலைப்பட்ச மறுவரையறைகளைத் தவிர்க்க, உண்மையான கட்டுப்பாட்டுக் கோட்டைச் சுற்றி படைகளை நிலைநிறுத்துவதற்கான திட்டத்தை இந்திரா காந்தி ஒப்புதல் அளித்தார். இந்தப் பகுதிகளில் உள்கட்டமைப்பு மேம்பாட்டிற்கான நிதியையும் இந்தியா அதிகரித்தது. ராஜீவ் காந்தி 1984 இல் இந்தியாவின் பிரதமரானார். அவர் 1988 இல் பீக்கிங்கிற்கு விஜயம் செய்தார், அவரது வருகை உறவில் குறிப்பிடத்தக்க முன்னேற்றத்தை அளித்தது. இந்த விஜயத்தின் போது இரு நாடுகளும் அமைதியான மற்றும் நட்புரீதியான ஆலோசனை மூலம் எல்லைப் பிரச்சினையைத் தீர்ப்பதாக உறுதியளித்தன. இந்த வருகையைத் தொடர்ந்து ஒரு கூட்டுப் பணிக்குழு உருவாக்கப்பட்டது. விமான இணைப்பு, அறிவியல் மற்றும் தொழில்நுட்ப ஒத்துழைப்பு மற்றும் கலாச்சார பரிமாற்றம் ஆகிய மூன்று ஒப்பந்தங்கள் தவிர, 1989 ஆம் ஆண்டில் இரு நாடுகளும் ஒரு வர்த்தக நெறிமுறையில் கையெழுத்திட்டன. டிசம்பர் 1988 முதல் ஜூன் 1993 வரை எல்லைப் பிரச்சினையில் இந்திய-சீன கூட்டுப் பணிக்குழுக்களின் ஆறு சுற்றுப் பேச்சுவார்த்தைகள் நடைபெற்றன. நம்பிக்கையை வளர்க்கும் நடவடிக்கைகள் மூலம் எல்லையில் பதட்டங்களைக் குறைப்பதிலும் முன்னேற்றம் ஏற்பட்டது. பிரதமர் நரசிம்ம ராவ் மற்றும் பிரதமர் லி பெங் எல்லை

ஒப்பந்தம் மற்றும் எல்லை தாண்டிய வர்த்தகம், சுற்றுச்சூழல் மற்றும் வானொலி மற்றும் தொலைக்காட்சி ஒளிபரப்பில் அதிகரித்த ஒத்துழைப்பு ஆகியவற்றில் மூன்று ஒப்பந்தங்களில் கையெழுத்திட்டனர். இந்தியா-சீன நிபுணர் குழு மார்ச் 1995 இல் புது தில்லியில் கூடி பேச்சுவார்த்தை நடத்தியது. இராணுவ வீரர்களுக்கு இடையேயான சந்திப்புகளை எளிதாக்க 4,000 கி.மீ எல்லையில் இரண்டு கூடுதல் தொடர்பு புள்ளிகளை அமைப்பதற்கான 93 ஒப்பந்தத்திற்கு இது வழிவகுத்தது. மெக்மஹோன் கோடு மற்றும் இராணுவப் பயிற்சிகள் மற்றும் வான் ஊடுருவலைத் தடுப்பது தொடர்பான உண்மையான கட்டுப்பாட்டுக் கோட்டை வரையறுப்பதில் இரு தரப்பினரும் "தீவிரமாக ஈடுபட்டுள்ளனர்" என்று தெரிவிக்கப்பட்டது . 1998 மே மாதம் இந்தியாவின் அணு ஆயுத சோதனைகளைத் தொடர்ந்து, இந்திய பாதுகாப்பு அமைச்சர் ஜார்ஜ் பெர்னாண்டஸ் "சீனா இந்தியாவின் முதல் அச்சுறுத்தல்" என்று அறிவித்தார், சீனாவின் அணு ஆயுதக் கிடங்கிற்கு எதிரான பாதுகாப்பிற்காக இந்தியா அணு ஆயுதங்களை உருவாக்கியதாக சுட்டிக்காட்டினார் . 1998 ஆம் ஆண்டில், இந்தியாவின் அணு ஆயுத சோதனைகள் மற்றும் அணுசக்தி கிளப்பில் நுழைவதை கடுமையாக விமர்சித்தவர்களில் சீனாவும் ஒன்றாகும். தசாப்தத்தின் இறுதி வரை இந்தியாவிற்கும் சீனாவிற்கும் இடையிலான உறவுகள் இறுக்கமாகவே இருந்தன. இந்திய ஜனாதிபதி கே.ஆர்.நாராயணன் 2000 ஆம் ஆண்டில் சீனாவிற்கு விஜயம் செய்தார், இது இந்திய மற்றும் சீன ராஜதந்திரத்தின் படிப்படியான மறு ஈடுபாட்டைக்

குறித்தது. 2003 ஆம் ஆண்டில் இந்தியப் பிரதமர் ஏ.பி.வாஜ்பாய் சீனாவிற்கு விஜயம் செய்தார், அவரது வருகை சீன-இந்திய உறவுகளில் முன்னேற்றத்தைக் குறித்தது. இரு நாடுகளும் தங்கள் எல்லைப் பிரச்சினைகளைத் தீர்ப்பதற்கு நகர்ந்ததால், சிக்கிம் மீதான இந்தியாவின் இறையாண்மையை சீனா அதிகாரப்பூர்வமாக அங்கீகரித்தது. 2006 ஆம் ஆண்டில் நாது லா மீண்டும் திறக்கப்பட்டது மற்றும் ஏராளமான இருதரப்பு வர்த்தக ஒப்பந்தங்கள் செய்யப்பட்டன. 2004 சீன-இந்திய இருதரப்பு வர்த்தகம் 10 பில்லியன் டாலர்களைத் தாண்டியது.

ஒரு மதிப்பீடு

நாட்டின் பாதுகாப்பு மிகவும் முக்கியமானது என்பதை சீனாவின் ஆக்கிரமிப்பு இந்தியாவிற்கு ஒரு பாடமாக மாற்றியுள்ளது. இந்தியா தனது அண்டை நாடுகளிடமிருந்து பல சவால்களை எதிர்கொள்கிறது . இந்தியாவில் செழிப்பான ஜனநாயகம் உள்ளது. இந்தியாவின் அண்டை நாடுகள் சர்வாதிகார அரசாங்கங்களோ அல்லது முடியாட்சி முறையோ ஆளப்படுகின்றன, மேலும் உண்மையான ஜனநாயகம் நடைமுறையில் இல்லை (இராணுவ அதிகாரிகளால் நாடுகளை கையகப்படுத்தியதால் மாற்றங்கள் உள்ளன. இந்தியா சோவியத் யூனியனுடன் நல்ல உறவைப் பேணி வருகிறது, அமெரிக்கா சீனாவும் பாகிஸ்தானும் 1962 (சீனா), 1965 மற்றும் 1971 (பாகிஸ்தான்) ஆகியவற்றில் இந்தியாவுக்கு எதிராகப் போரிட்டன. இரு நாடுகளும் நெருங்கிய உறவுகளைக் கொண்டுள்ளன. சீனா எல்லையில் சாலைகள் அமைப்பது சீனாவின்

செயல்பாடுகள் மீது இந்தியாவை சந்தேகிக்க வைக்கிறது. "நல்ல வேலிகள் நல்ல அண்டை நாடுகளை உருவாக்குகின்றன " என்று கவிஞர் ராபர்ட் ஃப்ரோஸ்ட் கூறினார். அது உண்மைதான். நாடுகளுக்கு இடையே இருதரப்பு பேச்சுவார்த்தைகள் மூலம் எல்லைகள் வரையறுக்கப்பட்டால், எல்லைகளுக்கு வெளியே எழும் பிரச்சினைகள் முடிவுக்கு வரும். அண்டை நாடுகள் நட்பு மற்றும் ஒத்துழைப்புடன் இருந்தால் அமைதி நிலவும். போர் அச்சுறுத்தல் இல்லாதபோது நாடுகள் சிறந்த வர்த்தக மற்றும் வர்த்தக நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்ள முடியும், இது நாடுகளின் செழிப்புக்கு வழி வகுக்கும். ஒன்றுக்கொன்று விரோதமாக இருப்பதற்குப் பதிலாக பரஸ்பர புரிதலும் நட்பும் நிச்சயமாக பொருளாதார செழிப்பு மற்றும் அமைதிக்கு வழிவகுக்கும்.

இந்தியா-சீனா திபெத் பிரச்சினை

அறிமுகம்

கடந்த காலத்தில், திபெத் ஒரு பழமையான நாகரிகத்தின் பாதுகாப்பாக செழித்து வளர்ந்துள்ளது, வெளி உலகின் சலசலப்பு மற்றும் கொந்தளிப்பிலிருந்து வெகு தொலைவில், ஒரு பரந்த வானத்தின் தனிமை மற்றும் அமைதியில் வாழ்கிறது. அதன் செல்வத்திற்காகவோ அல்லது அதன் ஆயுதக் களஞ்சியத்திற்காகவோ அல்ல, திபெத் அதன் ஆன்மீக மகிமையின் உயரத்திற்கும் அதன் அறிவுசார் தத்துவத்தின் அகலத்திற்கும் பெயர் பெற்றது. இந்த நாகரிகத்தின் மையக் கருப்பொருள் மதமாகும்.

திபெத்தின் மலைத்தொடர்கள் , க்ளென்ஸ் மற்றும் பீடபூமியில், வாழ்க்கை சமீப காலம் வரை அதன் ஆன்மீக நாட்டத்தில் நீடித்தது, சூழ்நிலைகளின் சக்தி விஷயங்களை மாற்றியது. சீனாவிற்கும் இந்தியாவிற்கும் இடையிலான சிக்கலான உறவில் திபெத் எப்போதும் முக்கியமானது. திபெத்தின் முக்கியத்துவம் இருந்தபோதிலும், இருதரப்பு உறவுகளில் இருண்ட நிழலை வீசும் அதன் முக்கியத்துவம் இருந்தபோதிலும், திபெத் இன்னும் சீன-இந்திய உறவுகளில் ஒரு பின்னோக்கிச் சிந்திக்கப்படுகிறது. இந்தியா திபெத்தை மிகவும் எச்சரிக்கையான அணுகுமுறையை எடுத்து திபெத்தை ஒரு சீன தன்னாட்சிப் பகுதியாக அங்கீகரித்துள்ளது .

இந்திய-சீன எல்லைப் பிரச்சினையில் திபெத் இயக்கவியல்

சீனாவுடனான இந்தியாவின் எல்லையில் உள்ள மோதல்கள் லடாக் மற்றும் அருணாச்சலப் பிரதேசம் ஆகிய இரண்டு பெரிய பகுதிகளில் சுழல்கின்றன. பிந்தையது "தெற்கு திபெத்தின்" ஒரு பகுதி என்றும், முந்தையது அதன் நிர்வாகத்தின் கீழ் உள்ள அக்சாய் சின் பிரதேசத்தின் ஒரு பகுதி என்றும் சீனா கூறுகிறது. சீனா திபெத்தை ஆக்கிரமித்ததன் வரலாறுதான் இந்த இரண்டு மோதல்களுக்கும் மூல காரணம். இந்த மோதல்களின் மிக சமீபத்திய வெளிப்பாடு ஜூன் 2020 இல் இந்திய கால்வான் பள்ளத்தாக்கில் இந்திய மற்றும் சீன வீரர்களுக்கு இடையேயான மோதல்கள் ஆகும், இதன் விளைவாக இரு தரப்பிலும் உயிரிழப்புகள் ஏற்பட்டன. ஆகஸ்ட் 2020 இல், SFF (சிறப்பு எல்லைப் படை) இன் ஒரு பகுதியாக

இருக்கும் திபெத்தியர் ஒருவர், இப்பகுதியில் தனது ரோந்துப் பணியின் போது கண்ணிவெடி வெடிப்பில் உயிரிழந்ததாகத் தகவல் உள்ளது. சீன-இந்திய எல்லைக்கு அருகிலுள்ள இந்த ஆகஸ்ட் சம்பவம் திபெத்திய போர்வீரர் நைமா டென்சினின் உயிரைப் பறித்தது, மேலும் அவரது இராணுவ அடக்கம் ஒரு சர்ச்சைக்குரிய நிகழ்வாகும்.

சீனாவில் தடைசெய்யப்பட்ட திபெத்திய "பனி சிங்கக் கொடி" மற்றும் இந்தியாவின் மூவர்ணக் கொடி இரண்டும் அவரது சுவப்பெட்டியின் மீது பறக்கவிடப்பட்டன.^[2] இதுபோன்ற நிகழ்வுகள், திபெத் எவ்வாறு இந்தியா-சீனா உறவுகளில் ஒரு முக்கிய அங்கமாகவும், அவர்களின் எல்லைப் பிரச்சினையின் பின்னணியில் ஒரு முக்கிய பிரச்சினையாகவும் இருந்து வருகிறது, தொடர்ந்து இருக்கும் என்பதைக் காட்டுகிறது. இதன் விளைவாக, திபெத் பிரச்சினையை இரண்டாம் நிலைக் கருத்தாகக் கருதுவதற்குப் பதிலாக, உரையாடலின் முன்னணியில் வைத்து, சீனாவுடனான அதன் இராஜதந்திர தொடர்புகளில் இந்தியா ஒரு வலுவான மற்றும் தெளிவற்ற வெளியுறவுக் கொள்கையை உருவாக்கி செயல்படுத்துவது மிகவும் முக்கியம்.

இந்திய-சீன எல்லைப் பிரச்சினையில் திபெத் காரணி

ஆயிரக்கணக்கான ஆண்டுகளாக, சீனாவையும் இந்தியாவையும் பிரித்து அமைதியுடன் வைத்திருக்க திபெத் ஒரு

பௌதீகத் தடையாகச் செயல்பட்டது. 1950 ஆம் ஆண்டு சீனா திபெத்தைத் தாக்கி கட்டுப்படுத்தியதிலிருந்து, இந்தியாவும் சீனாவும் சமீபத்தில்தான் எல்லையைப் பகிர்ந்து கொள்ளத் தொடங்கியுள்ளன, மேலும் எல்லைப் பாதுகாப்பின் உள்ளார்ந்த பிரச்சினைகளான எல்லையை வரையறுத்தல் மற்றும் வரையறுத்தல், மக்கள் நடமாட்டம் மற்றும் அதன் குறுக்கே வர்த்தக ஓட்டம் போன்றவையும் இதில் அடங்கும்.

புதிய எல்லைச் சட்டம் ஏழு அத்தியாயங்களையும் 62 பிரிவுகளையும் கொண்டுள்ளது. சீனாவின் அனைத்து நில எல்லைகளிலும் எல்லைக் குறிகள் சரியாகக் குறிக்க சட்டத்தால் நிறுவப்பட்டிருக்க வேண்டும். புதிய எல்லைச் சட்டங்களால் பாதிக்கப்படும் ஒரே நாடு இந்தியா மட்டுமல்ல. 22,457 கிலோமீட்டர் நில எல்லையில் உள்ள சீனாவின் 14 சர்வதேச அண்டை நாடுகளில் இந்தியாவும் ஒன்றாகும், இது மங்கோலியா மற்றும் ரஷ்யாவிற்குப் பிறகு மூன்றாவது இடத்தில் உள்ளது. பொது சேவைகள் மற்றும் உள்கட்டமைப்பை மேம்படுத்தவும், எல்லைப் பாதுகாப்பை வலுப்படுத்தவும் , பொருளாதார மற்றும் சமூக வளர்ச்சியை ஆதரிக்கவும், எல்லைப் பகுதிகளைத் திறக்கவும், மக்களின் வாழ்க்கையையும் வேலைவாய்ப்பையும் ஊக்குவிக்கவும் ஆதரிக்கவும் அரசு நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டும் என்றும் சட்டம் கட்டளையிடுகிறது . எல்லைப் பாதுகாப்பு மற்றும் சமூக மற்றும் பொருளாதார மேம்பாட்டிற்கான ஒருங்கிணைப்பையும் இது கோருகிறது .

இந்தியாவின் மீது தாக்கத்தை ஏற்படுத்தும். சீனாவுடனான நீண்டகால சர்ச்சைக்கு அமைதியான தீர்வை இந்தியா தொடர்ந்து தேடுவதால் இந்த வழிகாட்டுதல்கள் நடைமுறைக்கு வருகின்றன. இந்தச் சட்டத்தின் முதல் பிரச்சினை என்னவென்றால், சீனாவின் ஒப்புதல் இல்லாமல் எல்லைக்கு அருகில் எந்தவொரு நீண்டகால உள்கட்டமைப்பையும் கட்டுவதை இது தடை செய்கிறது. சமீபத்திய ஆண்டுகளில் சீனாவிலும் இந்தியாவிலும் கட்டுமான நடவடிக்கைகள் வளர்ந்துள்ளன, இரு நாடுகளும் சாலைகள், பாலங்கள் மற்றும் இராணுவ குடியிருப்புகளை நிர்மாணிப்பது அசுர வேகத்தில் நடந்து வருகிறது. உத்தரகண்டில் உள்ள பராஹோதி சமவெளி, அருணாச்சலப் பிரதேசம் முழுவதும், 1959 உரிமைகோரல் கோடு வரையிலான லடாக்கின் பகுதிகளும் சீனாவின் புதிய வரைபடத்தில் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன. கூடுதலாக, புதிய சட்டம் அதன் அண்டை அரசாங்கங்களின் நலன்களைப் பொருட்படுத்தாமல், அதன் உள் நீர்வழிகள் மீது சீனா முழு கட்டுப்பாட்டையும் கொண்டிருக்கும் என்பதைக் குறிப்பிடுகிறது .

திபெத்-இந்தியா உறவு: ஒரு வரலாற்று சூழல்

சீனாவும் திபெத்தும் வரலாற்று ரீதியாக மோதலில் ஈடுபட்டுள்ளன. திபெத்தை கட்டுப்பாட்டில் எடுப்பது சீனாவின் முக்கிய இலக்குகளில் கம்யூனிசத் தலைவர்களில் ஒன்றாகும். திபெத் ஒரு மூலோபாய மற்றும் பாதுகாப்பு நிலைப்பாட்டில் சீனாவிற்கு மிகவும் முக்கியத்துவம் வாய்ந்ததாக இருந்தது. இது

பிரிட்டிஷ் இந்தியாவிற்கும் சீனாவிற்கும் இடையில் வரலாற்று ரீதியாக ஒரு இடையக மண்டலமாக செயல்பட்டது. திபெத் சீனாவின் பாதுகாப்பற்ற பின்கதவாகும், இது ஒருபோதும் முழுமையாக மூடப்படவில்லை. 20 ஆம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில், சீனா போராடிக்கொண்டிருந்தபோதும், மஞ்சு வம்சம் சிதைந்து கொண்டிருந்தபோதும், ஆங்கிலேயர்கள் திபெத்தில் தங்களை நிலைநிறுத்திக் கொண்டனர். நேருவின் சுதந்திர இந்தியா திபெத் மீதான பிரிட்டிஷ் அரசாங்கத்தின் கொள்கையையே பின்பற்றுவதாக சீனா நம்பியது.

அந்த நேரத்தில், திபெத் பெரும்பாலும் சுதந்திரமான, தனிமைப்படுத்தப்பட்ட மாகாணமாக இருந்தது, ஆனால் பிரிட்டிஷ் ஆட்சியின் கீழ் இருந்த இந்தியாவிற்கும் சீனாவின் குயிங் வம்சத்திற்கும் இடையில் அமைந்திருந்ததால், அது மூலோபாய முக்கியத்துவம் வாய்ந்ததாக இருந்தது. 1903-1904 ஆம் ஆண்டில் பிரிட்டிஷ் பேரரசால் யங்ஹூஸ்பண்ட் எக்ஸ்பெடிஷன் அல்லது யங்ஹூஸ்பண்ட் மிஷன் என்று அழைக்கப்படும் ஒரு இராணுவ மற்றும் இராஜதந்திர பணி, திபெத்தில் பிரிட்டிஷ் ஆதிக்கத்தை நிலைநாட்ட முயன்றது. ^[6] பிரிட்டிஷ் இராணுவத் தளபதியும் ஆய்வாளருமான கர்னல் பிரான்சிஸ் யங்ஹூஸ்பண்ட் இந்த பணியின் பொறுப்பாளராக இருந்தார். திபெத்துடன் வர்த்தகம் மற்றும் எல்லை ஒப்பந்தங்களைப் பேச்சுவார்த்தை நடத்துவதற்கும், தேவைப்பட்டால், அவர்களின் இலக்குகளை மேலும் அதிகரிக்க பலவந்தப்படுத்துவதற்கும் பிரிட்டிஷ் அரசாங்கத்தால் அவருக்கு

பொறுப்பு வழங்கப்பட்டது. டிசம்பர் 1903 இல், இந்தப் பயணம் திபெத்தில் நுழைந்து திபெத்திய வீரர்களின் எதிர்ப்பைச் சந்தித்தது. ஆகஸ்ட் 1904 இல் திபெத்தின் தலைநகரான லாசாவிற்கு ஆங்கிலேயர்கள் வந்தபோது 13வது தலாய் லாமா மங்கோலியாவுக்குத் தப்பிச் சென்றார். ^[7] ஆங்கிலேயர்கள் லாசாவைக் கட்டுப்படுத்தியபோது யங்ஹூஸ்பண்ட் லாசா ஒப்பந்தத்தை மத்தியஸ்தம் செய்தார். செப்டம்பர் 1904 இல் கையெழுத்தான இந்த ஒப்பந்தம், திபெத்தின் மீது பிரிட்டிஷ் மேலாதிக்கத்தை நிறுவியது, திபெத் அதன் வெளியுறவுக் கொள்கையை ஐக்கிய இராச்சியத்துடன் ஒருங்கிணைக்க வேண்டிய கட்டாயத்தை ஏற்படுத்தியது. திபெத் பிரிட்டனுக்கு கணிசமான இழப்பீடு வழங்கவும் ஒப்புக்கொண்டது. திபெத் பிரிட்டிஷ் ஆட்சியின் கீழ் திபெத்தை வைத்ததால், யங்ஹூஸ்பண்ட் பயணம் திபெத்தின் வரலாற்றில் ஒரு முக்கிய நிகழ்வாகும். கூடுதலாக, திபெத்தின் மீதான சீனக் கட்டுப்பாட்டிற்கு இது ஒரு சவாலாகக் கருதப்பட்டதால், அது அப்பகுதியில் புவிசார் அரசியல் சமநிலையில் விளைவுகளை ஏற்படுத்தியது.

திபெத் ஆட்சி செய்யப்படாவிட்டால், அது இறுதியில் இந்தியாவுடன் நெருக்கமாகிவிடும் என்பதை சீனா நன்கு அறிந்திருந்தது, அதனுடன் அது ஒரு எல்லையையும், வலுவான மத மற்றும் கலாச்சார பிணைப்பையும், கடந்த காலத்தில் எந்த விரோதத்தையும் பகிர்ந்து கொண்டது. உண்மையில், இந்தியாவும் திபெத்தும் நீண்ட காலமாக மத மற்றும் கலாச்சாரக் கருத்துக்களின் மிகவும் சுறுசுறுப்பான இருவழிப் பரிமாற்றத்தைக் கொண்டிருந்தன. புத்த

மதம் பிறந்த நாடான இந்தியாவை திபெத்தியர்கள் தங்கள் ஆன்மீக குருவாகவும், ஆரியபூமி அல்லது "புனித பூமி"யாகவும் பார்க்கிறார்கள்.

[8] இந்து புராணம் மற்றும் பாரம்பரியத்தில் திபெத்தில் உள்ள கைலாய மலை மற்றும் மானசரோவர் ஏரி எவ்வாறு சிவபெருமானின் வசிப்பிடமாக அங்கீகரிக்கப்படுகின்றனவோ , அதே போல் அந்த மதங்களில் அவை மிகவும் புனிதமான சிகரமாகவும் ஏரியாகவும் கருதப்படுகின்றன. இந்தியாவின் மேல் இமயமலை மலைகளில், மகாயான பௌத்தத்தின் திபெத்திய பள்ளி ஆதிக்கம் செலுத்தும் சிந்தனைப் பள்ளியாகும். இந்தியாவில், தலாய் லாமா மிகவும் விரும்பப்படுகிறார். உண்மையில், இந்தியா பாரம்பரியமாக திபெத்தியர்களுக்கு ஒரு புகலிடமாக அமைந்துள்ளது; தற்போதைய தலாய் லாமா 1959 இல் இந்தியாவிற்கு தப்பிச் செல்வதற்கு ஐம்பது ஆண்டுகளுக்கு முன்பு, அவரது முன்னோடியான பதின்மூன்றாவது தலாய் லாமா, 1910 இல் சீன இராணுவம் லாசாவிற்கு வந்தபோது பாதுகாப்புக்காக பிரிட்டிஷ் இந்தியாவிற்கு தப்பிச் சென்றார். [9]

திபெத்தில் சீனாவின் எல்லை மறுப்பு, ஆக்கிரமிப்பு மற்றும் உட்கட்டமைப்பு மேம்பாடு

இந்தியாவின் பெரும்பாலான எல்லைகளும் 3500 கி.மீ நீளமுள்ள லடாக் தன்னாட்சிப் பகுதியும் (LAC) சீனாவின் மற்ற பகுதிகளுக்குள் இல்லாமல் திபெத்திய தன்னாட்சிப் பகுதிக்குள் இருப்பதால், திபெத் நீண்ட காலமாக இந்தியாவின் உண்மையான அண்டை நாடாகக் கருதப்படுகிறது. எல்லைகளை வரையறுக்க

திபெத்திய பிரதிநிதிகள் 1914 இல் சீன பிரதிநிதிகளுடன் சேர்ந்து பிரிட்டிஷ் இந்தியாவுடன் சிம்லா மாநாட்டில் கையெழுத்திட்டனர்.^[10] இருப்பினும், 1950 இல் திபெத்தை முழுமையாக இணைத்தவுடன் இரு நாடுகளையும் பிரிக்கும் ஒப்பந்தத்தையும் மெக்மஹோன் கோட்டையும் சீனா நிராகரித்தது. கூடுதலாக, 1954 ஒப்பந்தத்தில் திபெத்தை "சீனாவின் திபெத் பகுதி" என்று அங்கீகரிக்க இந்தியாவும் சீனாவும் ஒப்புக்கொண்டன . திபெத்திய மக்களின் ஆன்மீகத் தலைவரான தலாய் லாமாவும் அவரது ஆதரவாளர்கள் பலரும் 1959 இல் திபெத்திய எழுச்சிக்குப் பிறகு இந்தியாவுக்கு ஓடிவிட்டனர். அவருக்கும் மற்ற திபெத்திய நாடுகடத்தப்பட்டவர்களுக்கும் மறைந்த பிரதமர் ஜவஹர் லால் நேரு அடைக்கலம் அளித்தார், அவர் நாடுகடத்தப்பட்ட திபெத்திய அரசாங்கத்தை (மத்திய திபெத்திய நிர்வாகம்) நிறுவுவதில் உதவினார். இந்திய அதிகாரப்பூர்வ கொள்கையின்படி, தலாய் லாமா ஒரு ஆன்மீகத் தலைவர், மேலும் இந்தியாவில் வசிக்கும் ஒரு லட்சத்திற்கும் மேற்பட்ட திபெத்திய நாடுகடத்தப்பட்டவர்கள் எந்த அரசியல் நடவடிக்கைகளிலும் ஈடுபட அனுமதிக்கப்படுவதில்லை.

1950 ஆம் ஆண்டு திபெத்தின் கட்டுப்பாட்டை சீனா கைப்பற்றியபோது, சீனா திபெத்தின் மீது தனது பிடியை உறுதியாக நிலைநிறுத்தத் தொடங்கியது. இதைச் செய்வதற்கு, திபெத்துடன் இன்னும் நிலையான போக்குவரத்து உறவுகளை உருவாக்குவது அவசியம். திபெத்தை சீனாவின் பிற பகுதிகளுடன் இணைக்கும் நெடுஞ்சாலைகள் 1954 ஆம் ஆண்டுக்குள் நிறைவடைந்தன.

மேலும், வறண்ட மற்றும் மக்கள்தொகை இல்லாத அக்சாய் சின் பகுதி ஜின்ஜியாங்கிலிருந்து திபெத்துக்கு ஒப்பீட்டளவில் நேரடியான பாதையை வழங்குகிறது என்று சீனர்கள் நம்பினர். ^[11] அக்சாய் சின் இந்தியாவால் கட்டுப்படுத்தப்பட்டு உரிமை கோரப்பட்டதால் , எல்லைப் பிரச்சினையில் சீன நிர்வாகம் தாமதமான தந்திரோபாயங்களைப் பயன்படுத்தி இந்தியாவை மெத்தனமாக இருக்கச் செய்தது. அதே நேரத்தில் தரையில் தனது இருப்பை வலுப்படுத்த நடவடிக்கை எடுத்ததுடன், அக்சாய் சின் வழியாக ஜின்ஜியாங்கை திபெத்துடன் இணைக்கும் ஒரு பாதையை அமைக்கும் திட்டங்களையும் உருவாக்கியது.

மே 1951 இல் சீனர்கள் பதினேழு அம்ச ஒப்பந்தத்தை நம்மீது திணித்தனர். இந்திய அரசாங்கம் லடாக்கின் தொலைதூர மற்றும் குறைந்த மக்கள் தொகை கொண்ட இமயமலைப் பகுதிகள் மற்றும் பொதுவாக தவாங் என்று அழைக்கப்படும் வடகிழக்கு எல்லைப்புற முகமை (NEFA) மீது நிர்வாக அதிகாரத்தை வழங்கியது . அருணாச்சலப் பிரதேசம் என்பது NEFA இன் புதிய பெயர். தலாய் லாமாவை அடக்கி, திபெத்துடனான இணைப்பை மேம்படுத்த சாலை அமைக்கும் திட்டங்களைத் தொடங்கிய பிறகு, சீனா திபெத்தின் இந்தியா மற்றும் நேபாளத்துடனான பாரம்பரிய பொருளாதார உறவுகளை பலவீனப்படுத்துவதிலும், திபெத்தில் இந்தியாவின் புறம்பான உரிமைகளை நீக்குவதிலும், திபெத்தை சீனா ஆக்கிரமிப்பதற்கான இந்தியாவின் சட்டபூர்வமான தன்மையைப் பாதுகாப்பதிலும் கவனம் செலுத்தியது. ^[13]

செப்டம்பர் 1957 இல், திபெத்தையும் ஜின்ஜியாங்கையும் இணைக்கும் அக்சாய் சின் பாதையின் கட்டுமானப் பணிகள் நிறைவடைந்தன. இந்தியா இயல்பாகவே கண்காணிப்பிலும் பதட்டத்திலும் இருந்தது, ஆனால் அடுத்த ஆண்டு வரை அது தனது அதிருப்தியை வெளிப்படுத்தவில்லை. ^[14] ஆனால் சீனாவின் அணுகுமுறை மேலும் விரோதமானது. சோவ் என்லாய் மூலம், தலாய் லாமா 1958 ஜனவரியில் திபெத்துக்குப் பயணம் செய்ய நேருவை அழைத்தார், ஆனால் சீனர்கள் பயணத்தை ஒத்திவைக்கத் தொடங்கினர். NEFA இன் குறிப்பிடத்தக்க பகுதிகள் அச்சிடப்பட்ட வரைபடங்களில் சீனாவால் உரிமை கோரப்பட்டன, மேலும் சீன வீரர்கள் இந்தியக் கட்டுப்பாட்டில் உள்ள பிரதேசத்திற்குள் அத்துமீறி நுழைந்த சம்பவங்கள் அதிகமாக இருந்தன. சீன-இந்திய உறவு மோசமாகிவிட்டது என்பது தெளிவாகிறது.

திபெத்தின் மீதான தனது அதிகாரத்தை இறுக்குவதற்காக இந்தியா எடுத்து வந்த நடவடிக்கைகளின் விளைவாக, அக்சாய் சின் பகுதிகளை சீனா ஆக்கிரமித்திருந்தது அல்லது இந்தியாவும் கட்டுப்படுத்தியது என்பது தெளிவாகத் தெரிந்தது. இயற்கையாகவே, இது இந்தியாவை கோபப்படுத்தியது. மறுபுறம், அமெரிக்காவின் முன்முயற்சிகளில் இந்தியா பங்கேற்பதையும், இந்தியாவில் திபெத்திய எதிர்ப்பு இயக்கத்திற்கு அதன் சொந்த ஆதரவையும் சீனா கோபப்படுத்தியது. கூட்டுப் பொருளாதாரத்தை திணிக்க அரசாங்கம் மேற்கொண்ட முயற்சியின் போது காம் மற்றும் அம்டோவில் பெரிய அளவிலான கலவரங்கள் ஏற்பட்டன, இதன் விளைவாக பல

மடங்கள் அழிக்கப்பட்டு துறவிகள் தூக்கிலிடப்பட்டனர். நூற்றுக்கணக்கான அகதிகள் மத்திய திபெத்தில் குவிந்ததால், ஏராளமான அகதிகளும் இந்தியாவிற்கு ஓடிவிட்டனர். திபெத்தில் வேகமாக மோசமடைந்து வந்த நிலைமையின் விளைவாக தலாய் லாமா மார்ச் 1959 இல் இந்தியாவிற்கு தப்பிச் சென்றார்.^[15]

திபெத் குறித்த இந்தியாவின் நிலைப்பாட்டில் மாற்றம்

திபெத் குறித்த இந்தியாவின் நிலைப்பாடு மாறி வருவதை இந்தியாவின் பல்வேறு நடவடிக்கைகள் காட்டுகின்றன. 2014 ஆம் ஆண்டு பதவியேற்பு நிகழ்விற்கு நாடுகடத்தப்பட்ட திபெத்திய அரசாங்கத்தின் தலைவர் அழைக்கப்பட்டார், இதற்கு இந்திய அரசாங்கம் தலாய் லாமா உட்பட பொது மன்றங்களை நிர்வகித்ததன் ஒரு பகுதியாகும். ஜூலை 6 ஆம் தேதி, அவரது புனிதரின் 88 வது பிறந்தநாளில், பிரதமர் நரேந்திர மோடி தனிப்பட்ட முறையில் பிறந்தநாள் வாழ்த்துக்களை அனுப்பினார், 2014 இல் தொடங்கிய ஒரு நடைமுறையைத் தொடர்ந்தார். கூடுதலாக, இந்த ஆண்டு புத்த மதம் குறித்த முதல் உலகளாவிய மாநாட்டை இந்தியா நடத்தியது, இது இந்தியப் பிரதமரால் திறந்து வைக்கப்பட்டது மற்றும் உயர் பதவியில் உள்ள இந்திய அதிகாரிகள் கலந்து கொண்டனர். கூடுதலாக, கால்வான் பள்ளத்தாக்கில் ஏற்பட்ட மோதலைத் தொடர்ந்து திபெத்திய சிறப்பு எல்லைப் படையை அதிகாரப்பூர்வமாக அங்கீகரிப்பதன் மூலம் இந்தியா தனது நிலைப்பாட்டை மாற்றியது. இருப்பினும், மத்திய திபெத்திய நிர்வாகத்தை அதிகாரப்பூர்வமாக

ஒப்புக்கொள்வதன் மூலம் இந்தியா தனது உறுதிப்பாட்டை வெளிப்படுத்த வேண்டும்.

சிக்கிம் இந்தியாவின் ஒரு பகுதியாக மாறியது

லிம்பு மொழியில், 'சிக்கிம்' என்ற வார்த்தையின் நேரடி அர்த்தம் "புதிய அரண்மனை". சிக்கிம் கடந்த காலத்தில் திபெத்துடன் வலுவான மத மற்றும் கலாச்சார உறவுகளைக் கொண்ட ஒரு சிறிய பௌத்த இராச்சியமாக இருந்தது. இது 17 ஆம் நூற்றாண்டிலிருந்து அதன் பரம்பரை மன்னர் சோக்யால் ஆளப்பட்டு வருகிறது. இது 1886 முதல் பிரிட்டிஷ் பரமவுண்டிற்கு உட்பட்ட பிரிட்டிஷ் பாதுகாவலராக இருந்தது, எனவே அதன் நிலைப்பாடு இந்தியாவின் பிற சுதேச அரசுகளைப் போலவே இருந்தது.

1947 ஆம் ஆண்டு இந்தியா சுதந்திரம் பெற்றபோது, சிக்கிமில் மக்கள் வாக்கெடுப்பு நடத்தி இந்திய ஒன்றியத்தில் இணைவதை நிராகரித்தார். இருப்பினும், சீனாவில் கம்யூனிஸ்டுகள் ஆட்சிக்கு வந்த நாட்கள் அவை. 1950 ஆம் ஆண்டு சீனாவின் மக்கள் விடுதலை இராணுவம் திபெத்தை ஆக்கிரமித்தபோது, இந்தியா கடுமையாக எதிர்ப்பு தெரிவித்தது, ஆனால் அதைத் தடுக்க சக்தியற்றதாக இருந்தது. சீனா திபெத்தில் வெற்றியை நெருங்கும் போது (டிசம்பர் 1950), பூட்டான் (ஆகஸ்ட் 1949), நேபாளம் (ஜூலை 1950) மற்றும் சிக்கிம் ஆகியவற்றுடன் தொடர்ச்சியான பாதுகாப்பு ஒப்பந்தங்களை நேரு விரைந்தார். மறுவரையறை செய்யப்பட்ட பாதுகாப்பு மண்டலம் குறித்த நேருவின் வரையறையில் இந்த

நாடுகளும் அடங்கும். 1950கள் முழுவதும், இமயமலைக் கோட்பாட்டில் தான் தீவிரமாக இருப்பதாக நேரு காட்ட முயன்றார். பிப்ரவரி 1951 இல் நேரு வடக்கு மற்றும் வடகிழக்கு பாதுகாப்புக் குழுவை உருவாக்கி, வடகிழக்கு எல்லைப்புற முகமை (NEFA), சிக்கிம் மற்றும் பூட்டானாக்கு விஜயம் செய்தார். சுருக்கமாக, சீன படையெடுப்பு ஏற்பட்டால் நேபாளம், பூட்டான் மற்றும் சிக்கிம் ஆகிய நாடுகளுக்கு நேரு ஆதரவை வழங்கினார். இந்தியாவிற்கும் சிக்கிமுக்கும் இடையிலான ஒப்பந்தத்தின்படி, சிக்கிமின் அனைத்து வெளி உறவுகளையும் இந்தியாவிடம் ஒப்படைக்க வேண்டும், இந்தியப் படைகளை அந்த இராச்சியத்தில் நிலைநிறுத்த அனுமதிக்க வேண்டும், மேலும் அந்த இராச்சியம் "எந்தவொரு வெளிநாட்டு சக்தியுடனும் தொடர்பு கொள்வதை" தடை செய்ய வேண்டும்.

இந்த ஒப்பந்தத்தின் விளைவாக, சிக்கிம் ஒரு பாதுகாவலர் நாடாக நியமிக்கப்பட்டது, சோகியல் மன்னராக இருந்தார். சோகியல் தாஷி நம்கியால் 1963 இல் இறந்தார், அவரது மகன் பால்டன் தொண்டுப் நம்கியால் அவருக்குப் பிறகு ஆட்சிக்கு வந்தார். இருப்பினும், மக்களுக்கும் நம்கியால்களுக்கும் இடையே பிளவு அதிகரித்தது . நம்கியால்கள் முழு இறையாண்மையை விரும்பினர், ஆனால் சில உள்ளூர் அரசியல் கட்சிகள் உட்பட மாநிலத்தின் பெரும்பான்மையான குடிமக்கள் முடியாட்சியை அகற்றி ஒரு ஜனநாயக அமைப்பை நடைமுறைப்படுத்தவும், இந்திய

ஒன்றியத்தில் இணையவும் விரும்பினர். 1973 இல், இது சிக்கிம் தர்பாருக்கு எதிரான பரவலான போராட்டமாக உச்சக்கட்டத்தை அடைந்தது. இந்த போராட்டங்கள் நிர்வாகத்தின் முழுமையான சரிவில் விளைந்தன.

மே 8, 1973 அன்று, சிக்கிமின் விவகாரங்களில் மக்களின் முக்கியத்துவத்தை ஒப்புக்கொண்டு, சோக்யால், இந்திய அரசு மற்றும் சிக்கிமின் அரசியல் தலைவர்கள் ஒரு வரலாற்றுச் சிறப்புமிக்க ஒப்பந்தத்தில் கையெழுத்திட்டனர் . சிக்கிமின் முதல் பொறுப்பான அரசாங்கத்திற்கு வழி வகுத்து, இந்தியாவின் அரசியல் நிறுவனங்களில் பிரதிநிதித்துவத்தைக் கோரி, சிக்கிம் சட்டமன்றம் 1974 ஆம் ஆண்டு சிக்கிம் அரசுச் சட்டத்தை நிறைவேற்றியது. கூடுதலாக, இந்தியா 1974 ஆம் ஆண்டு 35 வது திருத்தச் சட்டத்தை நிறைவேற்றியது, இது "சிக்கிம் யூனியனுடன் இணைக்கப்பட வேண்டும்" என்ற தலைப்பில் ஒரு புதிய பிரிவு 2A மற்றும் 10 வது அட்டவணையைச் சேர்த்தது.

மறுபுறம், சிக்கிமை ஒன்றியத்தின் இணை மாநிலமாக மாற்றுவது நீண்ட காலத்திற்கு ஒரு மோசமான முன்னுதாரணமாக அமைந்திருக்கும். மற்றொரு முரண்பாடு என்னவென்றால், ஜனாதிபதி மற்றும் துணை ஜனாதிபதி தேர்தல்களில் சிக்கிம் எம்.பி.க்கள் வாக்களிப்பதில் இருந்து விலக்கப்பட்டது. 1975 ஆம் ஆண்டில், சிக்கிமின் பிரதமர் காசிலெண்டுப் டோர்ஜி , சிக்கிமின் நிலையை மாற்றுமாறு இந்திய நாடாளுமன்றத்தில் மனு செய்தார்,

இதனால் அது இந்தியாவின் ஒரு மாநிலமாக மாறும். அந்த ஆண்டு ஏப்ரல் மாதம் இந்திய இராணுவம் காங்டாக்கைக் கைப்பற்றி அரண்மனைக் காவலர்களை நிராயுதபாணியாக்கியது. பின்னர், 1975 ஆம் ஆண்டில், ஒரு பொது வாக்கெடுப்பு முடியாட்சியை ஒழிப்பதற்கும் சிக்கிமை இந்தியாவுடன் முழுமையாக இணைப்பதற்கும் சுமார் 97 சதவீத வாக்குகளுடன் ஒப்புதல் அளித்தது. மேற்கத்திய, சீன மற்றும் கம்யூனிஸ்ட் ஊடகங்களில், இந்த வாக்கெடுப்பு விவாதங்கள், விமர்சனங்கள் மற்றும் சதி கோட்பாடுகளைத் தூண்டியுள்ளது, சிலர் இதை சட்டவிரோத இணைப்பு என்று அழைத்தனர்.

இந்த வாக்கெடுப்பைத் தொடர்ந்து முப்பத்தி ஆறாவது திருத்தச் சட்டம், 1975 நிறைவேற்றப்பட்டது, இது இந்திய அரசியலமைப்பை மீண்டும் திருத்தியது. பிரிவு 2-A மற்றும் Xவது அட்டவணை ரத்து செய்யப்பட்டன, மேலும் சிக்கிம் அரசியலமைப்பின் முதல் அட்டவணையில் ஒரு மாநிலமாக சேர்க்கப்பட்டது. இதன் விளைவாக, ஏப்ரல் 26, 1975 அன்று சிக்கிம் இந்தியாவின் 22வது மாநிலமாக மாறியது. ஒவ்வொரு ஆண்டும் மே 16 ஆம் தேதி, சிக்கிமின் முதல் முதல்வர் பதவியேற்ற நாளை நினைவுகூரும் வகையில் சிக்கிம் அதன் மாநில தினத்தைக் கொண்டாடுகிறது.

இந்திய அரசியலமைப்பின் பத்தாவது அட்டவணை - தற்போதைய நிலை

36வது திருத்தத்தில் 10வது அட்டவணை தவிர்க்கப்பட்டது, ஆனால் பின்னர் அது 1985 ஆம் ஆண்டின் 52வது திருத்த மசோதாவில் கட்சி தாவல் தடைச் சட்டமாக மீண்டும் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது. அரசியலமைப்பின் பிரிவு 371 சிக்கிமின் சிறப்பு விதிகளைப் பாதுகாக்கிறது (F). பகுதி XXI - இந்திய அரசியலமைப்பின் தற்காலிக, இடைக்கால மற்றும் சிறப்பு விதிகள் பாதுகாப்புகளைக் குறிப்பிடுகின்றன .

சிக்கிமின் இணைப்பில் சீனாவின் நிலைப்பாடு

1975 க்குப் பிறகு பல தசாப்தங்களாக சிக்கிமை இந்தியாவின் ஒருங்கிணைந்த பகுதியாக ஏற்றுக்கொள்ள சீனா மறுத்துவிட்டது, பொதுவாக்கெடுப்பு ஒரு கேலிக்கூத்து என்றும், இந்த இணைப்பு உண்மையில் இந்தியாவால் வலுக்கட்டாயமாக இணைக்கப்பட்டது என்றும் கூறியது. சிக்கிமை ஒரு இறையாண்மை கொண்ட நாடாக சித்தரிக்கும் வரைபடங்களை அது தொடர்ந்து வெளியிட்டது.

மறுபுறம், சீனா 2003 ஆம் ஆண்டில் முதன்முறையாக சுதந்திர ஆசிய நாடுகளின் வலைத்தளத்திலிருந்து சிக்கிமை நீக்கியது.

சிக்கிமை இந்திய மாநிலமாக அங்கீகரிக்காத ஒரே நாடு சீனா மட்டுமே .

திபெத்தை சீனாவின் ஒரு பகுதியாக இந்தியா முழுமையாக அங்கீகரிப்பதற்கு ஈடாக சிக்கிமை இந்தியாவின் ஒரு பகுதியாக அங்கீகரிப்பதாக சீனா முன்பு கூறியிருந்தது .

புரிந்துணர்வு ஒப்பந்தத்தில் கையெழுத்திட்ட பிறகு சிக்கிம் மற்றும் திபெத்தில் உள்ள நாது லா கணவாய் வழியாக எல்லை வர்த்தகத்தைத் தொடங்க ஒப்புக்கொண்டன . நாது லாவை இந்திய வர்த்தகப் புள்ளியாக சீனா ஏற்றுக்கொண்டது, சிக்கிமை இந்தியாவின் ஒருங்கிணைந்த பகுதியாக அங்கீகரித்ததற்கான ஒப்புதலாக இந்தியாவால் விளக்கப்பட்டது. சிக்கிம் "இனி இந்திய-சீன உறவுகளில் ஒரு பிரச்சினை அல்ல" என்று சீனப் பிரதமர் வென் ஜியாபாவோ 2005 இல் இந்தியாவிற்கு விஜயம் செய்தபோது வெளியிடப்பட்ட ஒரு கூட்டு அறிக்கையில் தெரிவிக்கப்பட்டுள்ளது.

இந்தியப் பெருங்கடல் பகுதியில் சீனா

"இந்தியப் பெருங்கடல் பிராந்தியத்தில் சீனா" என்பதன் அர்த்தம் என்ன?

- "இந்தியப் பெருங்கடல் பகுதி" என்பது கிழக்கு ஆப்பிரிக்காவிலிருந்து, தெற்காசியா முழுவதும் (இந்தியா, இலங்கை, மாலத்தீவுகள்), தென்கிழக்கு ஆசியா மற்றும்

அதற்கு அப்பால் உள்ள இந்தியப் பெருங்கடலின் எல்லையில் உள்ள அல்லது மூலோபாய அணுகலைக் கொண்ட கடல்சார் மற்றும் கடலோர நாடுகளைக் குறிக்கிறது.

- "IOR இல் சீனா" என்பது இந்த பிராந்தியத்தில் சீனாவின் வளர்ந்து வரும் புவிசார் அரசியல், பொருளாதார மற்றும் கடற்படை இருப்பைக் குறிக்கிறது: துறைமுக முதலீடுகள், கடல்சார் வர்த்தக வழிகள், கடற்படை தளவாடங்கள் மற்றும் இராஜதந்திர செல்வாக்கு மூலம்.

இந்தியப் பெருங்கடல் பகுதியில் சீனா என்ன செய்து கொண்டிருக்கிறது?

- துறைமுக உள்கட்டமைப்பு & முதலீடுகள் - கடந்த ஆண்டுகளில், சீனா IOR நாடுகளில் மூலோபாய துறைமுகங்கள் மற்றும் கடல்சார் உள்கட்டமைப்புகளில் முதலீடு செய்துள்ளது, கட்டமைத்துள்ளது அல்லது நிதியளித்துள்ளது. இலங்கை, பாகிஸ்தான் (அரேபிய கடலில், ஆனால் இந்தியப் பெருங்கடல் இணைப்பை பாதிக்கிறது), மாலத்தீவுகள் மற்றும் கிழக்கு ஆப்பிரிக்காவில் உள்ள துறைமுகங்கள் இதில் அடங்கும் (காலப்போக்கில் குறிப்பிட்டவை மாறுபடும் என்றாலும்). இது சீனாவின் கடல்சார் வர்த்தகத்தை எளிதாக்குகிறது மற்றும் முக்கியமான கடல்சார் நெருக்கடிகளில் அதற்கு ஆதிக்கம் செலுத்துகிறது.

- கடல்சார் வர்த்தகம் & விநியோகச் சங்கிலி இணைப்பு - சீனாவின் எரிசக்தி இறக்குமதி (எண்ணெய்/எரிவாயு) மற்றும் ஏற்றுமதி/இறக்குமதி கப்பல் பாதைகளுக்கு இந்தியப் பெருங்கடல் மிக முக்கியமானது. IOR வழியாக பாதுகாப்பான மற்றும் நம்பகமான கடல்சார் அணுகலை உறுதி செய்வதன் மூலம், சீனா அதன் உலகளாவிய வர்த்தக லட்சியங்களை ஆதரிக்கிறது.
- கடற்படை / இராணுவ எல்லை - சீனாவின் முக்கிய வரலாற்று கவனம் நில அடிப்படையிலான விரிவாக்கம் அல்லது ஆசிய-பசிபிக் என்றாலும், சமீபத்திய தசாப்தங்களில் அது படிப்படியாக இந்தியப் பெருங்கடலுக்குள் அதன் கடற்படை இருப்பை விரிவுபடுத்தியுள்ளது: எரிபொருள் நிரப்புதல் / தளவாடங்களுக்கு துறைமுகங்களைப் பயன்படுத்துதல், கடல் பாதைகளைப் பாதுகாத்தல், சக்தியை வெளிப்படுத்துதல் மற்றும் அதன் கடல்சார் நலன்களைப் பாதுகாத்தல்.
- சிறிய கடலோர மாநிலங்கள் மீதான ராஜதந்திரம் மற்றும் செல்வாக்கு - "உள்கட்டமைப்பு + முதலீடு + வர்த்தகம் + துறைமுக அணுகல்" மூலம், சீனா பல IOR நாடுகளுடன் உறவுகளை உருவாக்குகிறது. இது அரசியல் செல்வாக்கு, மூலோபாய கூட்டாண்மைகள் மற்றும் சில நேரங்களில் புவிசார் அரசியல் மோதல்களில் செல்வாக்கு செலுத்துவதற்கு வழிவகுக்கும்.

இந்தியப் பெருங்கடல் பகுதி சீனாவுக்கு ஏன் முக்கியமானது?

- எரிசக்தி பாதுகாப்பு மற்றும் வள இறக்குமதி வழிகள் : சீனாவின் கடல் வழியாகச் செல்லும் எரிசக்தி இறக்குமதிகள் (எண்ணெய், எரிவாயு) மற்றும் வர்த்தகப் பொருட்கள் பல இந்தியப் பெருங்கடல் வழியாக செல்கின்றன – பாதுகாப்பான, திறமையான பாதையை உறுதி செய்வது சீனாவின் பொருளாதாரத்திற்கு முக்கியமானது.
- உலகளாவிய வர்த்தகம் மற்றும் விநியோகச் சங்கிலி பல்வகைப்படுத்தல் : சீனா உலகளாவிய விநியோகச் சங்கிலிகளில் மேலும் ஒருங்கிணைக்கப்படுவதால், IOR இல் மாற்று கடல் வழிகள் மற்றும் தளவாட முனைகள் இருப்பது உதவுகிறது.
- மற்ற சக்திகளுக்கு எதிரான மூலோபாய எதிர் சமநிலை : IOR வரலாற்று ரீதியாக மற்ற சக்திகளுக்கு (கடற்படை சக்திகள், பிராந்திய சக்திகள்) செல்வாக்கு செலுத்தும் ஒரு மண்டலமாகும். அதன் இருப்பை அதிகரிப்பதன் மூலம், சீனா மூலோபாய ஆழத்தையும், கடல்சார் மோதல்களில் சாத்தியமான நன்மையையும், பேரம் பேசும் சக்தியையும் பெறுகிறது.
- பரந்த உலகளாவிய கடல்சார் மூலோபாயத்தின் ஒரு பகுதி : சீனாவின் லட்சியங்கள் பிராந்திய ரீதியானவை மட்டுமல்ல – உலகளாவிய வர்த்தகம், கடற்படை அணுகல் மற்றும் பெல்ட் & ரோடு பாணி முதலீடுகளுடன், IOR சீனாவிற்கும்

ஆப்பிரிக்காவிற்கும், மத்திய கிழக்கு, ஐரோப்பா மற்றும் அதற்கு அப்பாலும் ஒரு முக்கியமான இணைப்பை உருவாக்குகிறது.

தாக்கங்கள் & பிராந்திய எதிர்வினைகள்

- பிராந்திய சக்திகளுக்கான பாதுகாப்பு கவலைகள் – இந்தியா (உங்கள் நாடு) போன்ற நாடுகளுக்கு, இந்தியப் பெருங்கடல் பகுதியில் சீனாவின் அதிகரித்த இருப்பு மூலோபாய கவலைகளை எழுப்புகிறது: சாத்தியமான சுற்றிவளைப்பு, முக்கிய கடல்சார் தடைப் புள்ளிகளில் செல்வாக்கு மற்றும் பிராந்திய சமநிலைக்கு சவால்.
- கடன், இறையாண்மை மற்றும் பொருளாதார செல்வாக்கு – சிறிய அல்லது நிதி ரீதியாக பாதிக்கப்படக்கூடிய IOR நாடுகளுக்கு, சீன துறைமுக முதலீடுகள் சார்பு, கடன் அல்லது செல்வாக்குக்கு வழிவகுக்கும், இதை சீனா இராஜதந்திர பேச்சுவார்த்தைகளில் பயன்படுத்திக் கொள்ளலாம்.
- புவிசார் அரசியல் போட்டி & சமநிலைப்படுத்தல் – பிற சக்திகள் (பிராந்திய மற்றும் உலகளாவிய) தங்கள் செல்வாக்கை வலுப்படுத்தக்கூடும் – போட்டி, கூட்டணிகள் அல்லது எதிர் நடவடிக்கைகளுக்கு வழிவகுக்கும் (கடற்படை நிலைநிறுத்தங்கள், வர்த்தக ஒப்பந்தங்கள், இராஜதந்திர பின்னடைவு).
- பொருளாதார வளர்ச்சிக்கான வாய்ப்பு – அல்லது ஆபத்து – வளரும் கடலோர நாடுகளுக்கு, சீன முதலீடு உள்கட்டமைப்பு,

வேலைகள் மற்றும் இணைப்பைக் கொண்டு வரக்கூடும்; ஆனால் மோசமாக நிர்வகிக்கப்படும் ஒப்பந்தங்கள் நீண்டகால பொருளாதார அல்லது இறையாண்மை அபாயங்களுக்கு வழிவகுக்கும்.

இது இந்தியா / தெற்காசியாவிற்கு என்ன அர்த்தம்?

- தெற்காசியாவில் ஒரு முக்கிய பிராந்திய சக்தியாகவும், இந்தியப் பெருங்கடல் கடற்கரையின் முக்கிய நாடாகவும் இருக்கும் சீனா, IOR இல் அதிகரித்து வரும் இருப்பு இந்தியாவின் மூலோபாய சூழலை நேரடியாக பாதிக்கிறது.
- பிராந்திய சமநிலையைப் பாதுகாக்க, இந்தியா தனது சொந்த கடல்சார் உத்தி, ஆழ்கடல் தளவாடங்கள், கடற்படை அணுகல் மற்றும் IOR அண்டை நாடுகளுடனான இராஜதந்திர உறவுகளை வலுப்படுத்த வேண்டியிருக்கலாம்.
- சிறிய IOR அண்டை நாடுகள், சீனப் பொருளாதார சலுகைகள், பாரம்பரிய பிராந்திய சக்திகள் மற்றும் உலகளாவிய சக்திகள் ஆகியவற்றிற்கு இடையே தேர்வு செய்ய அதிகளவில் பார்க்கக்கூடும் – காலப்போக்கில் பிராந்திய சீரமைப்புகளை மாற்றுகிறது.

சீனா மற்றும் இந்தியா – பொருளாதார உறவுகள் (கண்ணோட்டம்)

சீனாவும் இந்தியாவும் உலகின் மிகப்பெரிய வளரும் பொருளாதாரங்களில் இரண்டு. அவற்றின் பொருளாதார உறவு

அதிக வர்த்தக அளவு, ஆழமான ஒன்றுக்கொன்று சார்ந்திருத்தல் மற்றும் குறிப்பிடத்தக்க மூலோபாய போட்டி ஆகியவற்றால் குறிக்கப்படுகிறது .

1. வரலாற்று பின்னணி

- இந்தியாவின் பொருளாதார சீர்திருத்தங்களுக்குப் பிறகு பொருளாதார ஈடுபாடு அதிகரித்தது .
- 2000 களில் , குறிப்பாக சீனா உலக வர்த்தக அமைப்பில் இணைந்த பிறகு (2001) இருதரப்பு வர்த்தகத்தில் விரைவான வளர்ச்சி ஏற்பட்டது .
- 2005 ஆம் ஆண்டில், இரு நாடுகளும் "அமைதி மற்றும் செழிப்புக்கான மூலோபாய பங்களிகள்" என்று அறிவித்தன.

2. வர்த்தக உறவுகள்

இந்தியாவின் மிகப்பெரிய வர்த்தக கூட்டாளிகளில் சீனாவும் ஒன்று.

சீனாவிற்கு இந்தியாவின் ஏற்றுமதிகள்

இந்தியா முக்கியமாக ஏற்றுமதி செய்கிறது:

- இரும்புத் தாது
- பருத்தி
- கரிம இரசாயனங்கள்

- செம்பு
- விவசாய பொருட்கள்
- பெட்ரோலிய பொருட்கள்

இந்தியாவிற்கு சீனாவின் ஏற்றுமதிகள்

சீனா முக்கியமாக உற்பத்தி செய்யப்பட்ட மற்றும் அதிக மதிப்புள்ள பொருட்களை ஏற்றுமதி செய்கிறது:

- மின் இயந்திரங்கள்
- மின்னணு சாதனங்கள் (தொலைபேசிகள், மடிக்கணினிகள், பாகங்கள்)
- இரசாயனங்கள்
- மருந்துப் பொருட்கள் (APIகள்)
- தானியங்கி கூறுகள்
- சூரிய சக்தி உபகரணங்கள்

3. வர்த்தக ஏற்றத்தாழ்வு

சீனா-இந்தியா உறவுகளின் ஒரு முக்கிய அம்சம் சீனாவுடனான இந்தியாவின் பெரிய வர்த்தக பற்றாக்குறை ஆகும்.

- இந்தியா சீனாவிலிருந்து ஏற்றுமதி செய்வதை விட மிக அதிகமாக இறக்குமதி செய்கிறது .
- மின்னணுவியல், மருந்துகள் மற்றும் இயந்திரங்களில் அதிகமாக உள்ளது .

- இந்தியாவின் மிகப்பெரிய பொருளாதார கவலைகளில் ஒன்றாக வர்த்தகப் பற்றாக்குறை வளர்ந்துள்ளது.

பற்றாக்குறைக்கான காரணங்கள் :

1. சீனாவின் வலுவான உற்பத்தி போட்டித்திறன்.
2. சீனாவின் இடைநிலைப் பொருட்களை இந்தியா சார்ந்திருத்தல்.
3. இந்தியாவின் ஏற்றுமதியில் வரையறுக்கப்பட்ட பல்வகைப்படுத்தல்.

4. முதலீட்டு உறவுகள்

இந்தியாவில் சீன முதலீடுகள்

- தொழில்நுட்பம், தொலைத்தொடர்பு, மின்னணுவியல், வாகனம் மற்றும் உள்கட்டமைப்பு ஆகியவற்றில் முதலீடு செய்துள்ளது .
- பல சீன நிறுவனங்கள் (Xiaomi, Vivo, Oppo, Lenovo, Alibaba, முதலியன) இந்தியாவில் செயல்படுகின்றன.

ஒழுங்குமுறை மாற்றங்கள்

எல்லை பதட்டங்களுக்குப் பிறகு (2020), இந்தியா கட்டுப்பாடுகளை விதித்தது:

- அண்டை நாடுகளிலிருந்து வரும் அந்நிய நேரடி முதலீட்டைத் தணித்தல்
- பல சீன செயலிகளுக்கு தடை
- தொலைத்தொடர்பு மற்றும் தொழில்நுட்ப சாதனங்கள் மீது கடுமையான ஆய்வு

இருப்பினும், சீன முதலீடு பொருளாதார ரீதியாக முக்கியத்துவம் வாய்ந்ததாகவே உள்ளது.

5. பொருளாதார ஒத்துழைப்பு

அரசியல் பதட்டங்கள் இருந்தபோதிலும், இரு நாடுகளும் பின்வருவனவற்றில் ஒத்துழைக்கின்றன:

- பிரிக்ஸ்
- ஷாங்காய் ஒத்துழைப்பு அமைப்பு (SCO)
- ஆசிய உள்கட்டமைப்பு முதலீட்டு வங்கி (AIIB)
- பிராந்திய மேம்பாட்டுத் திட்டங்கள்

அவர்கள் ஆர்வங்களைப் பகிர்ந்து கொள்கிறார்கள்:

- காலநிலை மாற்றம்
- உலகளாவிய விநியோகச் சங்கிலி மீள்தன்மை
- சர்வதேச பொருளாதார நிறுவனங்களின் சீர்திருத்தம்

6. பொருளாதார போட்டி

சீனாவும் இந்தியாவும் பின்வருவனவற்றிலும் போட்டியிடுகின்றன :

- உற்பத்தி
- தெற்காசியாவில் உள்கட்டமைப்பு திட்டங்கள்
- இந்தியப் பெருங்கடல் பிராந்தியத்தில் செல்வாக்கு
- ஏற்றுமதி மற்றும் முதலீட்டிற்கான உலகளாவிய சந்தைகள்

சீனாவின் பெல்ட் அண்ட் ரோடு முன்முயற்சி (BRI) மற்றும் பாகிஸ்தான், இலங்கை, நேபாளம் மற்றும் வங்காளதேசத்தில் உள்ள திட்டங்கள் ஒரு மூலோபாய பரிமாணத்தை சேர்க்கின்றன.

7. அரசியல் பதட்டங்களின் தாக்கம்

இது போன்ற நிகழ்வுகள்:

- 2017 டோக்லாம் மோதல்
- 2020 கல்வான் பள்ளத்தாக்கு மோதல்
பொருளாதார உறவுகளைப் பாதித்துள்ளது.

பாதிப்புகள் பின்வருமாறு:

- புதிய சீன அந்நிய நேரடி முதலீட்டில் குறைப்பு
- உணர்திறன் துறைகளில் சீன உபகரணங்களைத் தவிர்ப்பது

- விநியோகச் சங்கிலிகளின் பல்வகைப்படுத்தல்
- ஆத்மநிர்ப்பர் பாரத் (தன்னம்பிக்கை) முயற்சியை வலுப்படுத்துதல்

8. எதிர்கால வாய்ப்புகள்

பொருளாதார உறவுகள் இவற்றைச் சார்ந்திருக்கும்:

- அரசியல் மற்றும் எல்லைப் பிரச்சினைகளை நிர்வகித்தல்
- இறக்குமதி சார்பைக் குறைக்கும் இந்தியாவின் திறன்
- பசுமை எரிசக்தி, டிஜிட்டல் பொருளாதாரம் மற்றும் மருந்துத் துறையில் ஒத்துழைப்புக்கான வாய்ப்புகள்.

பதட்டங்கள் இருந்தபோதிலும், பொருளாதார ஒன்றுக்கொன்று சார்ந்திருத்தல் வலுவாக உள்ளது.

சுய மதிப்பீட்டு கேள்விகள்

1. சுதந்திரத்திற்குப் பிறகு இந்தியாவிற்கும் சீனாவிற்கும் இடையிலான ஆரம்பகால உறவை வடிவமைத்த முக்கிய காரணிகள் யாவை?
2. 1962 இந்திய-சீனப் போரின் முக்கிய காரணங்கள் மற்றும் விளைவுகள் என்ன?

3. இந்தியா-சீனா எல்லை தகராறுகள் எவ்வாறு உருவாகியுள்ளன, அவற்றைத் தீர்க்க என்ன பேச்சுவார்த்தைகள் முயற்சிக்கப்பட்டுள்ளன?
4. இந்தியா-சீனா உறவுகளை வடிவமைப்பதில் திபெத்திய பிரச்சினை ஏன் முக்கியத்துவம் வாய்ந்தது?
5. இந்தியப் பெருங்கடல் பகுதியில் சீனாவின் நலன்கள் இந்தியாவின் மூலோபாய மற்றும் பொருளாதாரக் கொள்கைகளை எவ்வாறு பாதிக்கின்றன?

அலகு- IV

வங்காளதேசத்துடனான இந்திய உறவுகள் 1971 - ஃபராக்கா தடை - ரோஹிங்கியா அகதிகள் நெருக்கடி, இலங்கையுடனான இந்திய உறவுகள் : பாக் ஜலசந்தியில் தகராறு - கச்சத்தீவு பிரச்சினை - இலங்கை தமிழ் பிரச்சினை - ஐபிகேஎஃப் - குவாடர் துறைமுகம்.

நோக்கங்கள்

1. 1971-ல் வங்காளதேசம் உருவானதில் இந்தியாவின் அரசியல், மூலோபாய மற்றும் மனிதாபிமானப் பங்கு குறித்தும், ஃபராக்கா அணை மற்றும் ரோஹிங்கியா அகதிகள் நெருக்கடி போன்ற முக்கியப் பிரச்சினைகள் குறித்தும் புரிந்துகொள்வது.
2. பாக் நீரிணைப் பிரச்சினை, கச்சத்தீவு விவகாரம், இலங்கைத் தமிழ் மோதல் மற்றும் இந்திய அமைதி காக்கும் படையின் பங்கு ஆகியவற்றில் சிறப்பு கவனம் செலுத்தி, இந்தியா-இலங்கை உறவுகளை ஆராய்வது.
3. குவாதர் துறைமுகத்தின் மூலோபாய முக்கியத்துவம் மற்றும் அது இந்தியாவின் அண்டை நாடுகளுக்கான கொள்கையில் ஏற்படுத்தும் தாக்கம் உட்பட பிராந்தியப் பாதுகாப்புச் சிக்கல்களைப் பகுப்பாய்வு செய்வது.

1971 ஆம் ஆண்டு வங்கதேசத்துடனான இந்தியா உறவுகள்

இந்தியா ஆங்கிலேயர்களிடமிருந்து சுதந்திரம் பெற்றது. நீண்ட போராட்டத்திற்குப் பிறகு இந்திய மக்கள் பிரிட்டிஷ் ஆட்சியின் நுகத்தடியை துண்டித்தனர். அதேபோல் கிழக்கு பாகிஸ்தான் கிழக்கு

பாகிஸ்தான் மக்களுக்கு சமமான சிகிச்சை அளிக்கவில்லை என்று கிழக்கு பாகிஸ்தான் உணர்ந்தது. கிழக்கு பாகிஸ்தானுக்கு பாகிஸ்தான் காட்டிய மாற்றாந்தாய் மனப்பான்மை கிழக்கு பாகிஸ்தானில் உள்நாட்டுப் போருக்கு வழிவகுத்த ஒரு முக்கிய காரணமாகும். கிழக்கு பாகிஸ்தான் மக்கள் மீது ஜெனரல் யஹ்யா கான் செய்த அட்டூழியங்கள் 1971 இல் உள்நாட்டுப் போருக்கு வழிவகுத்தன. மேற்கு பாகிஸ்தானுக்கு எதிராக வங்காள மக்களுக்கு இந்தியா உதவியது. மேற்கு பாகிஸ்தான் தோற்கடிக்கப்பட்டு போர் முடிவுக்கு வந்தது. இதன் விளைவாக சுதந்திர வங்காளதேசம் உருவானது.

வங்கதேசத்தின் பின்னணி மற்றும் தோற்றம்

இந்தியா இரண்டு நாடுகளாகப் பிரிக்கப்பட்டது - இந்தியா மற்றும் பாகிஸ்தான். பாகிஸ்தான் மேற்கு பாகிஸ்தான் மற்றும் கிழக்கு வங்காளத்தைக் கொண்டிருந்தது. இடையில் இந்திய பிரதேசங்கள் இருந்தன. பாகிஸ்தானுக்கும் கிழக்கு வங்காளத்திற்கும் இடையில் ஆயிரத்து இருநூறு கிலோமீட்டர் தூரம் இருந்தது . இந்தியாவைப் பொறுத்தவரை ஜனநாயகம் வெற்றிகரமாக உள்ளது. ஆனால் பாகிஸ்தானில் நாடு நெருக்கடியை எதிர்கொள்ளும் போதெல்லாம், அது இராணுவ நாடாக மாறுகிறது. கிழக்கு பாகிஸ்தானை அதன் காலனித்துவ நாடாக மட்டுமே பயன்படுத்தியது, இது வங்காளதேச மக்களுக்குப் பிடிக்கவில்லை. பாகிஸ்தான் காட்டிய இந்த வகையான அணுகுமுறையை கிழக்கு பாகிஸ்தான் எதிர்த்தது. இரு

மாகாணங்களிலும் முஸ்லிம்கள் பெரும்பான்மையாக இருந்தாலும், மேற்கு பாகிஸ்தான் பாகிஸ்தானின் பொருளாதார, அரசியல் வாழ்க்கையில் ஆதிக்கம் செலுத்தியது. 1949 இல் பாகிஸ்தான் உருது மொழியை தேசிய மொழியாக அறிவித்தது. வங்காளதேசத்தில் மக்களின் மொழி வங்காளி. கிழக்கு பாகிஸ்தானில் உள்ள அரசியல் கட்சியான அவாமி லீக் கிழக்கு பாகிஸ்தான் மக்களின் உரிமைக்காக நின்றது. 1957 இல் கிழக்கு வங்காள சட்டமன்றம் கிழக்கு வங்காளத்திற்கு முழு சுயாட்சி கோரி ஒரு தீர்மானத்தை நிறைவேற்றியது. டிசம்பர் 1970 இல் பாகிஸ்தானில் தேர்தல்கள் நடத்தப்பட்டன, அதில் ஷேக் முஜிபுர் ரஹ்மானின் அவாமி லீக் சட்டமன்றத்தில் பெரும்பான்மை இடங்களைக் கைப்பற்றியது. மேற்கு பாகிஸ்தானில் பூட்டோவின் பாகிஸ்தான் மக்கள் கட்சி (PPP) பெரும்பான்மையை வென்ற போதிலும், அவாமி லீக்கை அரசாங்கத்தை அமைக்க அழைக்க வேண்டியிருந்தது. ஆனால் கிழக்கு பாகிஸ்தானால் ஆளப்படுவது மேற்கு பாகிஸ்தானுக்குப் பிடிக்கவில்லை. மார்ச் 1971 இல், மேற்கு பாகிஸ்தானின் இராணுவம், ஷேக் முஜிபுரை PPP உடன் அரசாங்கத்தை அமைக்க கட்டாயப்படுத்த அனுப்பப்பட்டது. பாகிஸ்தான் தங்கள் மீது காட்டிய மாற்றாந்தாய் மனப்பான்மைக்காக கிழக்கு வங்காள மக்கள் பாகிஸ்தான் ஆட்சிக்கு எதிராக கிளர்ச்சி செய்தனர். கிழக்கு பாகிஸ்தானில் ஒரு உள்நாட்டுப் போர் வெடித்தது. ஜெனரல் யஹ்யா கானின் கீழ் பாகிஸ்தான் படைகள் கிழக்கு பாகிஸ்தானின் பல அப்பாவி மக்களைக் கொன்றன. பாகிஸ்தான்

படைகளுக்கு எதிராக கிழக்கு பாகிஸ்தான் மக்களால் ஏற்பாடு செய்யப்பட்ட படை முக்தி - வாஹினி . கிழக்கு பாகிஸ்தான் மீது பாகிஸ்தான் கடுமையான தாக்குதலை நடத்தியபோது இந்தியா முக்திவாஹினிக்கு உதவியது . ஆயிரக்கணக்கான கிழக்கு வங்காள மக்கள் தங்கள் உயிருக்கு பயந்து இந்தியாவுக்கு குடிபெயர்ந்தனர். அகதிகள் பிரச்சினையை இந்தியா சமாளிக்க வேண்டியிருந்தது. ஐரோப்பிய நாடுகள் மற்றும் கிழக்கு பாகிஸ்தானின் காரணத்தை வலியுறுத்தும் ஐக்கிய நாடுகள் அமைப்பின் கவனத்தை இந்தியா கொண்டு வரத் தவறவில்லை . பாகிஸ்தான் படைகள் தோற்கடிக்கப்பட்டு, கிழக்கு பாகிஸ்தானின் டாக்காவில் சுமார் 95,000 பாகிஸ்தான் வீரர்கள் இந்திய இராணுவத்திடம் சரணடைந்தபோது போர் முடிவுக்கு வந்தது. முஜிப் வங்காளதேசத்தின் சுதந்திரத்தை அறிவித்தார். இந்தியா டிசம்பர் 6, 1971 அன்று வங்காளதேசத்தை அங்கீகரித்தது . ஷேக் முஜிபுர் ரஹ்மான் 1972 ஜனவரி 20 அன்று வங்காளதேசத்தின் பிரதமராகப் பதவியேற்றார். அவர் 1971 முதல் 1775 வரை ஆட்சியில் இருந்தார். முஜிப் சகாப்தம் இந்தியாவிற்கும் வங்காளதேசத்திற்கும் இடையிலான நட்பு உறவுகளுக்கு ஒரு பொற்காலம்.

முஜிபுர் ரஹ்மான் படுகொலை ஷேக் முஜிபுர் ரஹ்மான் வங்காளதேசத்தின் பழைய அரசியலமைப்பை மாற்றி புதிய அரசியலமைப்பை அறிவித்தார், அதன் கீழ் ஜனாதிபதி ஆட்சி முறை நிறுவப்பட்டது. முஜிப் 1975 ஜனவரி 26 அன்று ஜனாதிபதியாகப் பதவியேற்றார். ஒற்றைக் கட்சி முறையைத் தொடங்குவதற்கான

அவசரச் சட்டத்தை அவர் பிறப்பித்தார், சிறந்த நோக்கத்துடன் செய்தித்தாள்களைத் தடை செய்தார். ஆகஸ்ட் 15, 1975 அன்று, இராணுவ வீரர்கள் குழுவால் நடத்தப்பட்ட ஆட்சிக் கவிழ்ப்பு முயற்சியில் முஜிப் படுகொலை செய்யப்பட்டார். அவரது மகன்கள் மற்றும் உறவினர்கள் கொல்லப்பட்டனர். வங்காளதேச வானொலி, "நாட்டின் நலனுக்காக இந்த நடவடிக்கை எடுக்கப்பட்டுள்ளது. ஷேக் முஜிபுர் ரஹ்மான் கொல்லப்பட்டார், அவரது சர்வாதிகார அரசாங்கம் கவிழ்க்கப்பட்டது" என்று கூறியது.

வங்காளதேசத்தின் புவியியல் நிலை

வங்காளதேசம் புவியியல் ரீதியாக இந்தியாவின் வடக்கு மற்றும் வடகிழக்கில் மேற்கு வங்கம் மற்றும் அசாம் மாநிலங்களுக்கும், கிழக்கில் திரிபுரா யூனியன் பிரதேசத்திற்கும், தென்கிழக்கில் பர்மாவிற்கும் இடையில் அமைந்துள்ளது. இதன் பரப்பளவு 1,43,000 சதுர மைல்கள் மற்றும் அதன் மக்கள் தொகை சுமார் 75 மில்லியன் ஆகும் .

முஜீப்பின் சகாப்தம் – நட்புறவுகள் 1971 – 1975

முஜிப் ஆட்சிக் காலம் முழுவதும் இந்தியாவிற்கும் வங்காளதேசத்திற்கும் இடையே நல்ல உறவுகள் இருந்தன. தலைவர்கள் ஒருவரையொருவர் சந்தித்து பொருளாதார வளர்ச்சிக்கு ஒத்துழைத்தனர் மற்றும் பிரச்சினைகளை இணக்கமான முறையில் தீர்த்துக் கொண்டனர். இரு அரசாங்கங்களும் அமைதியாக வாழவும், அந்நிய படையெடுப்பால் தடையின்றி வளர்ச்சி இலக்கை அடையவும் விரும்புவதே இந்தியா-வங்காளதேச ஒப்பந்தத்திற்கு

உந்துதலாக உள்ளது. ஷேக் முஜிபூர் ரஹ்மான் பிப்ரவரி 1972 இல் இந்தியாவிற்கு விஜயம் செய்து இந்தியப் பிரதமர் மற்றும் பிற தலைவர்களைச் சந்தித்து பரஸ்பர பொருளாதார உறவுகள் குறித்து விவாதித்தார். இந்தியப் பிரதமர் இந்திரா காந்தி வங்காளதேசத்திற்குச் சென்றார், மார்ச் 1972 இல் இந்தியாவும் வங்காளதேசமும் "நட்பு மற்றும் அமைதி ஒப்பந்தம்" என்ற ஒப்பந்தத்தில் கையெழுத்திட்டன. இரு நாடுகளுக்கும் இடையே நல்லுறவு உண்மையில் மேம்பட்டது. இந்த ஒப்பந்தத்தில் 12 கட்டுரைகள் இருந்தன. நட்பு மற்றும் வர்த்தக ஒப்பந்தத்தில் உள்ள கட்டுரைகள் பின்வருமாறு:

ஒப்பந்தக் கட்சிகள் இரு நாடுகளுக்கும் இடையே நீடித்த அமைதியும் நட்பும் நிலவும் என்றும், ஒவ்வொரு தரப்பினரும் மற்றவரின் சுதந்திரம், இறையாண்மை மற்றும் பிராந்திய ஒருமைப்பாட்டை மதிக்கும் என்றும், மறுபக்கத்தின் உள் விவகாரங்களில் தலையிடுவதைத் தவிர்க்கும் என்றும் உறுதிமொழியாக அறிவிக்கின்றன;

ஒப்பந்தக் கட்சிகள் காலனித்துவத்தையும் அனைத்து வடிவங்களின் இனவெறியையும் கண்டிக்கின்றன, மேலும் அவற்றை இறுதி மற்றும் முழுமையான ஒழிப்புக்காக பாடுபடுவதற்கான தங்கள் உறுதியை மீண்டும் உறுதிப்படுத்துகின்றன; உலகில் பதற்றத்தைத் தணிப்பதற்கும், சர்வதேச அமைதி மற்றும் பாதுகாப்பைப் பேணுவதற்கும், தேசிய இறையாண்மை மற்றும் சுதந்திரத்தை வலுப்படுத்துவதற்கும் முக்கிய காரணிகளாக அணிசேராமை மற்றும் அமைதியான சகவாழ்வு

கொள்கையில் தங்கள் நம்பிக்கையை ஒப்பந்தக் கட்சிகள் மீண்டும் உறுதிப்படுத்துகின்றன;

ஒப்பந்தக் கட்சிகள் இரு மாநிலங்களின் நலனைப் பாதிக்கும் முக்கிய சர்வதேச பிரச்சினைகள் குறித்து வழக்கமான தொடர்புகளைப் பேண வேண்டும் மற்றும் ஒருவருக்கொருவர் கருத்துக்களைப் பரிமாறிக் கொள்ள வேண்டும்; ஒப்பந்தக் கட்சிகள் பொருளாதார, அறிவியல் மற்றும் தொழில்நுட்பத் துறைகளில் தங்கள் பரஸ்பர நன்மை பயக்கும் மற்றும் முழுமையான ஒத்துழைப்பை வலுப்படுத்தவும் விரிவுபடுத்தவும் தொடர்ந்து செயல்பட வேண்டும், மேலும் சமத்துவம் மற்றும் பரஸ்பர நன்மை கொள்கைகளின் அடிப்படையில் வர்த்தகம், போக்குவரத்து மற்றும் தகவல் தொடர்புத் துறைகளில் பரஸ்பர ஒத்துழைப்பை வளர்த்துக் கொள்ள வேண்டும்; ஒப்பந்தக் கட்சிகள் வெள்ளக் கட்டுப்பாடு, நதிப் படுகை மேம்பாடு மற்றும் நீர் மின்சாரம் மற்றும் நீர்ப்பாசன மேம்பாடு ஆகியவற்றில் கூட்டு ஆய்வுகள் செய்து கூட்டு நடவடிக்கை எடுக்க ஒப்புக்கொள்கின்றன;

இரு தரப்பினரும் கலை, இலக்கியம், கல்வி, கலாச்சாரம், விளையாட்டு மற்றும் சுகாதாரம் ஆகிய துறைகளில் உறவுகளை மேம்படுத்த வேண்டும்;

இரு நாடுகளுக்கும் இடையே நிலவும் நட்புறவின் உறவுகளுக்கு இணங்க, ஒப்பந்தக் கட்சிகள் ஒவ்வொன்றும் மற்ற தரப்பினருக்கு எதிரான எந்தவொரு இராணுவக் கூட்டணியிலும் நுழையவோ அல்லது பங்கேற்கவோ கூடாது என்று மனப்பூர்வமாக

அறிவிக்கின்றன. ஒவ்வொரு தரப்பினரும் மற்ற தரப்பினருக்கு எதிரான எந்தவொரு ஆக்கிரமிப்பையும் தவிர்க்க வேண்டும், மேலும் மற்ற ஒப்பந்தக் கட்சிகளுக்கு இராணுவ சேதத்தை ஏற்படுத்தக்கூடிய அல்லது அவர்களின் பாதுகாப்பிற்கு தொடர்ந்து அச்சுறுத்தலாக இருக்கும் எந்தவொரு செயலையும் செய்ய அதன் பிரதேசத்தைப் பயன்படுத்த அனுமதிக்கக்கூடாது;

ஒப்பந்தக் கட்சிகள் ஒவ்வொன்றும் மற்ற தரப்பினருக்கு எதிரான ஆயுத மோதலில் பங்கேற்கும் எந்தவொரு மூன்றாம் தரப்பினருக்கும் எந்த உதவியையும் வழங்குவதைத் தவிர்க்க வேண்டும் . எந்தவொரு தரப்பினரும் தாக்கப்பட்டால் அல்லது தாக்குவதாக அச்சுறுத்தப்பட்டால், ஒப்பந்தக் கட்சிகள் உடனடியாக பரஸ்பர ஆலோசனைகளில் ஈடுபட வேண்டும், இதனால் அச்சுறுத்தலை நீக்குவதற்குத் தேவையான நடவடிக்கைகளை எடுக்க வேண்டும், இதனால் அவர்களின் நாடுகளின் அமைதி மற்றும் பாதுகாப்பை உறுதி செய்ய வேண்டும்; இந்த ஒப்பந்தத்துடன் பொருந்தாத ஒன்று அல்லது அதற்கு மேற்பட்ட மாநிலங்களுக்கு எந்தவொரு உறுதிப்பாட்டையும், ரகசியமாகவோ அல்லது வெளிப்படையாகவோ மேற்கொள்ள மாட்டோம் என்று ஒவ்வொரு தரப்பினரும் மனதார அறிவிக்கிறார்கள்; இந்த ஒப்பந்தம் இருபத்தைந்து ஆண்டு காலத்திற்கு கையெழுத்திடப்பட்டுள்ளது, மேலும் பரஸ்பர ஒப்பந்தத்தால் புதுப்பிக்கப்படும்;

ஒப்பந்தத்தின் எந்தவொரு பிரிவையும் விளக்குவதில் ஏற்படும் எந்தவொரு வேறுபாடுகளும் பரஸ்பர மரியாதை மற்றும்

புரிதலுடன் அமைதியான முறையில் இருதரப்பு அடிப்படையில் தீர்க்கப்பட வேண்டும். இந்தியா நிலக்கரி, சிமென்ட், இயந்திரங்கள் மற்றும் புகையிலையை ஏற்றுமதி செய்தது மற்றும் மீன், மூல சணல் மற்றும் செய்தித்தாள் ஆகியவற்றை இறக்குமதி செய்தது. ஏற்றுமதி செய்யப்பட்ட மொத்த வர்த்தக மதிப்பு சுமார் ரூ.100 கோடி ஆகும். இந்தியா வங்காளதேசத்திற்கு போக்குவரத்து வசதிகளையும் வழங்கியது. அதிகாரிகள், விஞ்ஞானிகள் மற்றும் பிரதிநிதிகள் பரிமாற்றம் இந்தியாவிற்கும் வங்காளதேசத்திற்கும் இடையே நடந்தது. உச்சி மாநாடு மே 12, 1974 அன்று நடைபெற்றது. இந்திரா காந்தியும் முஜிபூரும் ஒருவருக்கொருவர் நேரடியாகப் பேச்சுவார்த்தை நடத்தினர். கங்கை நதி நீர் பகிர்வு, எல்லை தகராறுகள் மற்றும் கூட்டு நதி ஆணையத்தின் செயல்பாடு தொடர்பாக உச்சிமாநாட்டில் இரு நாடுகளுக்கும் இடையே ஒப்பந்தம் எட்டப்பட்டது.

இந்த உச்சிமாநாடு இந்திய-வங்காளதேச உறவுகளின் கிட்டத்தட்ட அனைத்து அம்சங்களையும் உள்ளடக்கியது. இந்தியாவிற்கும் வங்காளதேசத்திற்கும் இடையிலான இருதரப்பு பிரச்சினைகளுக்கு தீர்வு காண்பதே இந்த மாநாட்டின் முக்கிய ஆர்வமாகத் தோன்றியது. முஜிப் காலத்தில் இந்திய-வங்காளதேச உறவு நட்டபுறவாக இருந்தது. கடன்கள் மற்றும் மானியங்களை வழங்குவதன் மூலம் பொருளாதாரம், வர்த்தகத்தை மேம்படுத்துவதில் இந்தியா வங்காளதேசத்துடன் ஒத்துழைத்தது. வங்காளதேசத்தின் சில பிரிவு மக்கள் இந்திய எதிர்ப்பு பிரச்சாரத்தைத் தொடங்கினர்,

ஆனால் முஜிபூர் அரசாங்கம் ஐந்து ஆண்டு கங்கை நீர் பகிர்வை மதித்தது . இந்தியா மீதான குற்றச்சாட்டுகளை அவர் மறுத்தார், ஆனால் இந்திய எதிர்ப்பு சக்திகளைக் கட்டுப்படுத்தவும் தன்னால் முடிந்த அனைத்தையும் செய்தார். வங்காளதேச வரலாற்றில் முஜிப் சகாப்தம் ஒரு பொற்காலம் என்று கூறலாம்.

ஷேக் முஜிபுர் ரஹ்மானுக்குப் பிறகு வங்காளதேசம்

முஜிப் படுகொலை செய்யப்பட்ட பிறகு, கண்டேகர் ஆட்சிக்கு வந்தார், அவர் இராணுவச் சட்டத்தை அறிவித்து அனைத்து அரசியல் நடவடிக்கைகளையும் தடை செய்தார். 1976 இல் அரசியல் கட்சிகள் சட்டப்பூர்வமாக்கப்பட்டன . நடைபெற்ற ஜனாதிபதித் தேர்தலில் ஜியா ஜனாதிபதியாகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார். 1979 இல் நாடாளுமன்றத்திற்கு நடைபெற்ற தேர்தலில், வங்காளதேச தேசியவாதக் கட்சி 300 இல் வெற்றி பெற்றது. மே 1981 இல் ஜியா படுகொலை செய்யப்பட்டார். இதனால் நிலையான அரசாங்கம் இல்லை. மார்ச் 1983 இல் ஜெனரல் ஹொசைன் முகமது எர்ஷாத் ஒரு சதித்திட்டத்தை நடத்தி இராணுவச் சட்ட நிர்வாகியானார். இந்தியாவுடன் நல்ல உறவைப் பேண விரும்பினாலும், பேச்சுவார்த்தைக்கு நேபாளத்தை சேர்க்க பரிந்துரைப்பதன் மூலம் அவர் தந்திரோபாயமாக ஃப்ரக்கா பிரச்சினையை ஒரு பிரச்சினையாக மாற்றினார். 1990 இல் நடைபெற்ற தேர்தலில் பேகம் கலிதா ஜியாவின் கட்சி ஆட்சிக்கு வந்தது. பின்னர் நாடு அரசாங்கத்தின் வடிவத்தை ஜனாதிபதியாக மாற்றியது. இந்தியாவிற்கும்

வங்காளதேசத்திற்கும் இடையில் சில பிரச்சினைகள் உள்ளன. இவற்றைத் தீர்க்க இரு நாடுகளாலும் முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்படுகின்றன. அவை பின்வருமாறு:

ஃபராக்கா பிரச்சினை

இந்தியாவின் பிரிவினை நதி நீர் பகிர்வு மற்றும் பயன்பாட்டிற்கு வழிவகுத்தது. ஃபராக்கா தடுப்பணை சர்ச்சை அந்த வகையைச் சேர்ந்தது. மேற்கு வங்கத்தில் 22.8 மீட்டர் உயரமும் 2120 மீட்டர் நீளமும் கொண்ட தடுப்பணை கட்டப்பட்டது . இந்தியாவின் பிரிவினை நதி நீர் பகிர்வு மற்றும் பயன்பாட்டின் சிக்கலை உருவாக்கியது . கங்கையின் ஓட்டம் ஈரமான மாதங்களில் 2 மில்லியன் கியூசெக்குகளாகவும், வறண்ட காலங்களில் 55,000 கியூசெக்குகளாகவும் மாறுபட்டது. தண்ணீரைப் பகிர்வதில் உள்ள 46 சர்ச்சைகள் குறித்து, 1974 ஆம் ஆண்டின் முந்தைய நெறிமுறை மற்றும் நவம்பர் 5, 1977 இல் கங்கை நீர் பகிர்வு ஒப்பந்தத்தின் ஐந்து ஆண்டுகளின் போது இரு நாடுகளும் சில உடன்பாடுகளை எட்டின. இந்த நோக்கத்திற்காக பிரம்மபுத்திரா-கங்கை இணைப்பு கால்வாய் கட்டுவதற்கு இந்தியா முன்மொழிந்தபோது, வங்கதேசம் பேச்சுவார்த்தைக்கு நேபாளத்தை சேர்க்க முன்மொழிந்தது. இருதரப்பு பேச்சுவார்த்தை மூலம் பிரச்சினையை தீர்க்க இந்தியா விரும்பிய நிலையில், வங்கதேசம் அதை சர்வதேச பிரச்சனையாக மாற்ற விரும்பியது. 1982 இல் நடைபெற்ற ஒரு உச்சி மாநாட்டில், இந்திரா

காந்தி மற்றும் எர்ஷாத் கங்கை நீர் பகிர்வு குறித்து ஒரு உடன்பாட்டை எட்டினர். இந்தப் பிரச்சினை தீர்க்கப்படும் வரை.

நியூ மூர் தீவு

புதிய மூர் தீவு இந்தியாவிலிருந்து 5.2 கி.மீ தொலைவிலும், வங்கதேசத்திலிருந்து 7.6 கி.மீ தொலைவிலும் அமைந்துள்ளது. அதன் சுற்றியுள்ள பகுதி கடல் உணவு, கனிம வளங்கள் மற்றும் இயற்கை எரிவாயுவைப் பெறுவதற்கு பொருளாதார ரீதியாக பயனுள்ளதாக உள்ளது. எனவே இந்தியாவும் வங்கதேசமும் இந்தத் தீவின் மீது தங்கள் கண்களை வைத்தன. 1974 ஆம் ஆண்டு இந்திய கடற்படை அங்கு அடையாளத் தூண்களை அமைத்தது. 1978 ஆம் ஆண்டு இந்தியாவின் உரிமைகோரலை வங்கதேசம் கேள்வி எழுப்பியது. இந்தப் பிரச்சினை தீர்க்கப்படவில்லை. 1981 ஆம் ஆண்டு இந்த விவகாரம் இரு நாடுகளும் தங்கள் கடற்படைக் கப்பல்களை அனுப்பும் அளவுக்கு வழிவகுத்தது. இருப்பினும், சர்ச்சையைத் தீர்க்க அமைச்சர்கள் மட்டத்திலான பேச்சுவார்த்தைக்கு இரு நாடுகளும் அறிவித்ததன் மூலம் பதற்றம் தணிந்தது. இரு நாடுகளும் தங்கள் கடற்படைக் கப்பல்களை இப்பகுதியில் இருந்து திரும்பப் பெற்றன. ஆனால் இந்தப் பிரச்சினை தீர்க்கப்படாமல் விடப்பட்டது.

சக்மா பிரச்சினைகள்

சக்மா அகதிகள் பிரச்சினை இந்தியாவிலும் வங்கதேசத்திலும் வித்தியாசமாகப் பார்க்கப்படுகிறது. இந்தியாவைப் பொறுத்தவரை, இது முதன்மையாக துன்புறுத்தலில் இருந்து அகதிகள் பெருமளவில் வருவதற்கான ஒரு பிரச்சினையாகும். திரிபுரா மற்றும் மிசோரம் ஆகிய மாநிலங்களில் சக்மா அகதிகள் சிட்டகாங் மலைப்பகுதிகளிலிருந்து வந்தனர். கிளர்ச்சியாளர்களுக்கு இந்திய அரசாங்கத்தால் பயிற்சி அளிக்கப்பட்டு ஆயுதம் வழங்கப்பட்டதாகக் கூறப்படுகிறது. வங்கதேசத்தில் இராணுவ ஆட்சி வந்தவுடன் சக்மா பிரச்சினை உண்மையில் மிகவும் தீவிரமானது. முஸ்லிம் அடிப்படைவாதிகளுடன் கூடிய இராணுவ ஆட்சியாளர்கள் சித்தகாங் மலையை முஸ்லிம் பெரும்பான்மை பகுதியாக மாற்ற நடவடிக்கை எடுத்தனர். பழங்குடியினர் இந்த நடவடிக்கைகளை எதிர்த்தபோது, இராணுவ ஆட்சியாளர் அவர்கள் மீது அட்டூழியங்களைச் செய்தார். இது திரிபுரா மற்றும் மிசோரமில் பெருமளவில் இடம்பெயர்வதற்கு வழிவகுத்தது.

இந்தியா மற்றும் இலங்கை உறவுகள்

இந்தியாவும் இலங்கையும் அண்டை நாடுகள். அவர்களுக்கு இடையே சமூக, கலாச்சார, வணிக மற்றும் அரசியல் தொடர்புகள் உள்ளன. அவர்களுக்கு இடையேயான முக்கிய பிரச்சினை இனப் பிரச்சினை. இரு நாடுகளும் வர்த்தக உறவுகளைக் கொண்டிருந்தாலும், இலங்கையின் மீது அந்நிய ஆதிக்கம் செலுத்துவது குறித்து இந்தியா கவலை கொண்டுள்ளது. நட்புறவை

ஏற்படுத்த இரு நாடுகளும் தொடர்ந்து முயற்சிகள் மேற்கொண்டு வருகின்றன.

இலங்கையின் புவியியல்

இலங்கை, சில சமயங்களில் சிலோன் என்றும் அழைக்கப்படுகிறது, இது தெற்காசியாவில், இந்தியாவின் தென்கிழக்கில், இந்தியப் பெருங்கடலின் முக்கிய கடல் பாதைகளுக்கு அருகில் ஒரு மூலோபாய இடத்தில் அமைந்துள்ள ஒரு தீவுப் பெருங்கடலாகும். இது மொத்தம் 65,610 கி.மீ பரப்பளவைக் கொண்டுள்ளது, 64,740 கி.மீ நிலத்தையும் 870 கி.மீ நீரையும் கொண்டுள்ளது. இதன் கடற்கரை 1340 கி.மீ நீளம் கொண்டது. இலங்கையின் காலநிலையில் வெப்பமண்டல பருவமழைகள், வடகிழக்கு பருவமழை (டிசம்பர் முதல் மார்ச் வரை) மற்றும் தென்மேற்கு பருவமழை (ஜூன் முதல் அக்டோபர் வரை) ஆகியவை அடங்கும்.

1964 வரையிலான இந்தியா மற்றும் இலங்கை உறவுகள்

இந்தியாவிற்கும் இலங்கைக்கும் ஒரு புகழ்பெற்ற கடந்த காலம் உண்டு . கி.மு. இரண்டாம் நூற்றாண்டுக்கு முன்பே இரு நாடுகளும் வர்த்தக மற்றும் கலாச்சார தொடர்புகளைக் கொண்டிருந்தன. இந்த நாடுகளுக்கு இடையேயான கலாச்சார தொடர்புகளைப் பற்றி பேசும் வரலாற்று ஆதாரங்களும் நினைவுச்சின்னங்களும் உள்ளன. இலங்கையில் புத்த மதம்

பரவியது மற்றும் ஹீனயான புத்த மதம் இன்றும் உள்ளது. இலங்கையின் பல பௌத்த பின்பற்றுபவர்கள் புனித யாத்திரை மையங்களைக் காண இந்தியாவுக்கு வருகிறார்கள் . இலங்கை இலங்கை மன்னர்களால் ஆளப்பட்ட ஒரு சுதந்திர இராச்சியமாக இருந்தது. கி.பி. பதினெட்டாம் நூற்றாண்டிலிருந்து ஆங்கிலேயர்கள் இலங்கையையும் இந்தியாவையும் ஆள முடிந்தது, எனவே இரு நாடுகளும் ஆங்கிலேயர்களின் ஏகாதிபத்திய ஆட்சியின் கீழ் இருந்தன. இந்தியா 1947 இல் சுதந்திரம் பெற்றது, இலங்கை 1948 இல் சுதந்திரம் பெற்றது. 'பிரிட்டிஷ் ஏகாதிபத்தியத்தின் நுகத்தடியிலிருந்து இந்தியா ஒரு உறுதியான மற்றும் வலுவான தேசிய இயக்கத்தின் மூலம் சுதந்திரம் பெற்றது, அதே நேரத்தில் இலங்கை தனது சுதந்திரத்தைப் பெறுவதற்கு அவ்வளவு கடினமாக உழைக்க வேண்டியதில்லை. தெற்காசியாவிலிருந்து வெளியேற பிரிட்டிஷ் முடிவின் காரணமாக அது சுதந்திரம் பெற்றது.

இந்தியாவும் இலங்கையும் காமன்வெல்த் அமைப்பின் உறுப்பு நாடுகளாக உள்ளன. பிரிட்டனுடன் பொருளாதார, வர்த்தக மற்றும் கலாச்சார உறவுகளைப் பேண விரும்பியதால் இந்தியா காமன்வெல்த்தில் உறுப்பினராக இருக்க விரும்பியது. ஆனால் இந்தியாவின் 'சாத்தியமான படையெடுப்பிலிருந்து' தனது பாதுகாப்பு நலன்களைப் பாதுகாக்க விரும்பியதால் இலங்கை காமன்வெல்த்தில் உறுப்பினராக விரும்பியது. இந்தியா அண்டை நாடுகளுடன் நல்ல உறவைக் கொண்டிருக்க விரும்புகிறது. இருப்பினும், இந்தியா தனது பிரதேசங்களை விரிவுபடுத்துமா அல்லது அவர்களின் உள்

விவகாரங்களில் தலையிடுமா என்ற அண்டை நாடுகளின் சந்தேகம் உறவுகளை மேம்படுத்துவதற்கு ஒரு தடையாகவே உள்ளது. இலங்கையும் இதற்கு விதிவிலக்கல்ல.

இலங்கையில் இந்தியர்களின் பிரச்சினை 19 ஆம் நூற்றாண்டில் பிரிட்டிஷ் அரசாங்கம் தோட்டக்கலை நோக்கத்திற்காக பல தென்னிந்திய மக்களை இலங்கைக்கு அழைத்து வந்தது, மேலும் தொழிலாளர்களுக்கு பல வசதிகள் வழங்கப்பட்டன. இந்த தொழிலாளர்கள் பல ஆண்டுகளாக இலங்கையில் பணியாற்றி இலங்கையின் செழிப்புக்காக பங்களித்தனர். 1963 ஆம் ஆண்டில் இலங்கையில் 11,40,000 இந்திய வம்சாவளியினர் இருந்தனர். இவர்களில் சுமார் 1,40,000 பேருக்கு இலங்கை குடியுரிமை வழங்கப்பட்டது. சுமார் 29,000 பேர் இந்திய பாஸ்போர்ட்டை வைத்திருந்தனர். இதனால் மீதமுள்ள 9,71,000 பேரின் நிலை இரு நாடுகளுக்கும் இடையிலான சர்ச்சைக்குரிய விஷயமாகும். பெரும்பான்மையான இந்தியர்களுக்கு இலங்கை குடியுரிமை வழங்கப்படவில்லை என்றும், அவர்கள் தங்கள் இந்திய குடியுரிமையைத் தக்க வைத்துக் கொண்டதாகவும் இலங்கை அரசாங்கம் கருதியது. அத்தகைய மக்கள் தலைமுறை தலைமுறையாக இலங்கையில் வாழ்ந்து வேலை செய்தனர், இலங்கையை தங்கள் வீடாக மாற்றினர், நாட்டின் பொருளாதாரம் மற்றும் செழிப்புக்கு பங்களித்தனர், மேலும் அவர்கள் இலங்கையின் பிற குடியிருப்பாளர்களுடன் சமமாக நடத்தப்பட்டு இலங்கை குடியுரிமை வழங்கப்பட வேண்டும் என்றும் இந்தியர்கள் கருதினர்.

இலங்கை அவர்களை நாடற்ற குடியிருப்பாளர்களாகவோ அல்லது இலங்கையின் குடிமக்களாகவோ ஏற்றுக்கொள்ள மறுத்தாலும், இந்தியா அவர்களை இந்திய குடிமக்களாக ஏற்றுக்கொள்ளத் தயாராக இல்லை.

1954 ஒப்பந்தம் - நேரு -கோட்கேவாலா ஒப்பந்தம்

1954 ஆம் ஆண்டு, நேரு- கோட்கேவாலா ஒப்பந்தம் கையெழுத்தானது. இலங்கை குடியரிமை பெற இந்தியர்கள் விரைவாகப் பதிவு செய்ய இது வழிவகுத்தது. தங்களைப் பதிவு செய்து கொள்ளாதவர்களை நாடு கடத்தலாம். இந்தப் பிரச்சினை தீரவில்லை, தீர்க்கப்படாமலேயே இருந்தது. ஸ்ரீமாவோ பண்டாரநாயக்காவின் பிரதமராக (1960-1965) இருந்தபோது, இலங்கை சீனாவுடன் நெருக்கமாக மாறியது. இந்தியாவிற்கும் சீனாவிற்கும் இடையிலான போர் (1962) நடந்தபோது, சீனா சீன- இந்திய எல்லையில் ஆக்கிரமிப்பாளர் என்று இலங்கை கூறவில்லை. அணிசேரா இயக்கத்தைப் பொறுத்தவரை, கோவா, டாமன் மற்றும் டையூவை போர்த்துகீசிய வசம் இருந்து விடுவிப்பதற்கான இந்தியாவின் நடவடிக்கையை இலங்கை ஆதரித்தது. அவர் ஐ.நா.வின் பாதுகாப்பு கவுன்சிலிலும் இந்தியாவின் வழக்கை வாதிட்டார். 1964 ஆம் ஆண்டு மே 27, 1964 அன்று நேருவின் இறுதிச் சடங்கில் கலந்து கொள்ள ஸ்ரீமாவோ பண்டாரநாயக்கா இந்தியா வந்தார்.

1964 முதல் 1980 வரையிலான இந்தியா மற்றும் இலங்கை உறவுகள்

இலங்கை பிரதமர் திருமதி பண்டாரநாயக்காவும் இந்திய பிரதமர் லால் பகதூர் சாஸ்திரியும் அக்டோபர் 30, 1964 அன்று ஒரு ஒப்பந்தத்தில் கையெழுத்திட்டனர். இந்த 73 ஒப்பந்தத்தில் இந்தியா 5,25,000 பேரை திரும்பப் பெற ஒப்புக்கொண்டது, இலங்கை 3,00,000 குடியேறிகளுக்கு முழு குடியுரிமை உரிமைகளை வழங்க ஒப்புக்கொண்டது. இந்தியாவின் குடியுரிமை பெற வேண்டியவர்களை திருப்பி அனுப்புவது 15 ஆண்டுகளுக்கு நீட்டிக்கப்படும். திருப்பி அனுப்பும் நேரத்தில் இலங்கை இந்த நபர்கள் தங்கள் அனைத்து சொத்துக்களையும் எடுத்துக்கொள்ள அனுமதிக்கும். இந்த ஒப்பந்தத்தின் கீழ் வராத 1,50,000 நபர்கள் மேலும் பேச்சுவார்த்தைகளுக்கு உட்படுத்தப்பட வேண்டும். இந்த ஒப்பந்தம் ஒரு பிரச்சினையைத் தீர்ப்பதற்கான சமரசம் மற்றும் சமரசத்தின் ஒரு மாதிரியாக இருந்தது. இது இந்தியாவிற்கும் இலங்கைக்கும் இடையிலான நீண்டகால எரிச்சலைக் குறைத்தது என்பதில் சந்தேகமில்லை.

உறவுகளில் முன்னேற்றம்

டட்லி சேனநாயக்க 1965 ஆம் ஆண்டு இலங்கையில் ஒரு தேசிய அரசாங்கத்தை அமைத்தார். இலங்கை உறவுகளை

மேம்படுத்த முடிவு செய்தது. முன்பு போல சீனாவை நோக்கி அவள் சாய்ந்து விடவில்லை. இலங்கைக்கும் இந்தியாவிற்கும் இடையிலான வர்த்தகம் தொடர்ந்தது. 1969 ஆம் ஆண்டில், இந்தியா இலங்கைக்கு நான்காவது பெரிய பொருட்களை வழங்கும் நாடாக இருந்தது - இங்கிலாந்து, சீனா மற்றும் அமெரிக்காவிற்கு அடுத்தபடியாக. 1970 ஆம் ஆண்டில் ஐக்கிய முன்னணி அரசாங்கம் ஆட்சிக்கு வந்தது. 1970 மற்றும் 1977 க்கு இடையில், ஸ்ரீமாவோவின் இரண்டாவது பதவிக்காலத்தில், இந்தியாவிற்கும் இலங்கைக்கும் இடையிலான இருதரப்பு உறவைப் பேணவும் வளர்க்கவும் இரு தரப்பினரும் முக்கியமான மற்றும் அர்த்தமுள்ள முயற்சிகளை மேற்கொண்டனர்.

கச்சத்தீவு தீவு டி

கச்சத்தீவு தீவின் மீதான உரிமை குறித்த கேள்வி இரு நாடுகளுக்கும் இடையே ஒரு பிரச்சினையாக மாறியது. இது மூன்று மைல் சுற்றளவு கொண்ட ஒரு ஓவல் வடிவ தீவு. இது ஒரு தரிசு, மக்கள் வசிக்காத இடம், இது பல ஆண்டுகளாக மீனவர்களால் ஓய்வு இடமாகப் பயன்படுத்தப்படுகிறது. வரலாற்று தொடர்புகள், பதிவுகள் மற்றும் தீவின் இருப்பிடத்தின் அடிப்படையில் இந்தியாவும் இலங்கையும் தீவை உரிமை கொண்டாடின. இந்த விஷயம் ஆறு ஆண்டுகளாக விவாதத்தில் இருந்தது, ஜூன் 28, 1974 அன்று ஒரு கடல்சார் எல்லை ஒப்பந்தம் கையெழுத்தானது. இந்த ஒப்பந்தம் எட்டு பிரிவுகளைக் கொண்டிருந்தது, இந்த ஒப்பந்தத்தின்படி கச்சத்தீவு

இலங்கையின் ஒரு பகுதியாக மாறியது. இருப்பினும், இந்திய மீனவர்கள் மற்றும் யாத்ரீகர்கள் கச்சத்தீவை அணுகுவதை அனுபவிப்பார்கள் .

கடல்சார் எல்லைகள் குறித்த ஒப்பந்தம், 1976 இந்தியாவிற்கும் இலங்கைக்கும் இடையிலான சர்வதேச எல்லை பாக் ஜலசந்தி மற்றும் பாக் விரிகுடாவில் உள்ள வரலாற்று நீர்நிலைகளில் வரையறுக்கப்பட்டது மற்றும் இந்த பிராந்தியத்தில் இரு நாடுகளின் பிராந்திய கடல்களில் ஒன்றுடன் ஒன்று பிரச்சினை தீர்க்கப்பட்டது. கச்சதீவின் மேற்கு கடற்கரையிலிருந்து ஒரு மைல் தொலைவில் ஒரு எல்லைக் கோடு வரையப்பட்டது . கடல் எல்லையை வரையறுத்தல் மற்றும் கச்சதீவின் குடியேற்றம் ஆகியவை இந்தியாவிற்கும் இலங்கைக்கும் இடையிலான முக்கியமான குடியேற்றங்களாகும். 1974 ஆம் ஆண்டில் பண்டாரநாயக்கா டெல்லிக்குச் சென்று 1,50,000 நாடற்ற நபர்களைப் பற்றி விவாதித்து, இந்திரா- ஸ்ரீமாவோ ஒப்பந்தம் (1974) என்ற ஒப்பந்தத்தில் கையெழுத்திட்டார். இந்தியாவிற்கும் இலங்கைக்கும் இடையிலான கூச்ச சுபாவமுள்ள பிரச்சினைகளைத் தீர்க்க துணிச்சலான முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்பட்டன என்பதில் எந்த சந்தேகமும் இல்லை. ஜனவரி 16, 1986 அன்று, இலங்கையில் உள்ள இந்திய வம்சாவளியைச் சேர்ந்த நாடற்ற நபர்களின் பிரச்சினைகளை நிரந்தரமாக தீர்க்க இந்தியாவும் இலங்கையும் ஒப்புக்கொண்டன.

1980 முதல் இந்தியா மற்றும் இலங்கை உறவுகள்

இனப் பிரச்சினை தமிழர்களுக்கும் சிங்களவர்களுக்கும் இடையே நீண்ட காலமாக பதற்றம் நிலவியது. 1983 ஜூலை மாதம் இராணுவத்தினர் சிறைகளிலும் பிற இடங்களிலும் தமிழர்களைக் கொடூரமாகக் கொன்றபோது அது வெளிப்பட்டது. இலங்கையில் தமிழர்கள் மீது சிங்களவர்களும் இலங்கை அரசாங்கமும் காட்டிய ஏற்றத்தாழ்வு இனப் பிரச்சினைக்கு வழிவகுத்தது. தமிழர்கள் குடிமக்களின் அடிப்படை உரிமைகளையும், அவர்கள் பெரும்பான்மையாக உள்ள பகுதிக்கு சுயாட்சியையும் கோரினர், இது நாட்டின் ஒற்றுமையைப் பாதிக்காது. அவர்களின் திட்டங்களில் ஒன்று பிராந்திய கவுன்சிலை நிறுவுவது. இலங்கை அரசாங்கமும் அதை ஒப்புக்கொண்டதாகத் தோன்றியது. ஆனால் பின்னர் இலங்கையின் சிங்களவர்கள் மற்றும் புத்த மதகுருமார்கள் பிரிவின் எதிர்ப்பால் அது மாறியது. தமிழர்களின் பரிதாபகரமான நிலை என்னவென்றால், அவர்கள் பயங்கரவாதிகள் மற்றும் தேசவிரோதிகள் என்று முத்திரை குத்தப்பட்டனர். 1983 ஆம் ஆண்டில், பிரிவினைவாதத்தை ஆதரிப்பது சட்டவிரோதமானது என்று ஒரு அரசியலமைப்புத் திருத்தத்தை அரசாங்கம் நிறைவேற்றியது. தமிழர்களுக்கு எதிராகப் போராட அரசாங்கம் தனது படைகளை யாழ்ப்பாணத்திற்கு அனுப்பியது. உள்நாட்டுப் போர் தொடங்கியது. இலங்கையில் நிலைமை மோசமடைந்து கொண்டிருந்தது, தமிழர்கள் பெருமளவில் கொல்லப்பட்டு இந்தியாவிற்கு அவர்கள் பெருமளவில் இடம்பெயர்ந்த செய்தி இந்தியாவிற்கு சிக்கலை உருவாக்கியது. இந்த சூழ்நிலையில்

இந்தியா இலங்கையில் தலையிடுவதைத் தவிர வேறு வழியில்லை. இலங்கையில் அமைதியை மீட்டெடுக்க இந்தியா அமைதி காக்கும் படையை அனுப்பியது.

ராஜீவ் - ஜெயவர்தன ஒப்பந்தம் இந்தியா இலங்கையுடன் ஒரு ஒப்பந்தத்தில் கையெழுத்திட்டது. இது ராஜீவ் - ஜெயவர்தன ஒப்பந்தம் என்று அழைக்கப்பட்டது, இது ஜூலை 24, 1987 அன்று கையெழுத்தானது. அதன்படி இலங்கைப் படைகள் முகாம்களுக்குள் மட்டுமே இருக்க வேண்டும், மேலும் தமிழ்ப் புலிகளை நிராயுதபாணியாக்கி அவர்களின் சரணடைதலை ஏற்றுக்கொள்வது இந்திய அமைதிப் படையின் (IPKF) பொறுப்பாகும். இந்திய அரசும் 75 படைகளை அவ்வாறே செய்ய அனுப்பியது. பிரபாகரன் டெல்லிக்கு அழைக்கப்பட்டு யாழ்ப்பாணத் தீபகற்பத்தின் பொருளாதார மறுகட்டமைப்பிற்கான அனைத்து வகையான பண உதவிகளையும் உறுதியளித்தார். விடுதலைப் புலிகளை நிராயுதபாணியாக்க IPKF செயல்படுத்த வேண்டும் என்பது ஒப்பந்தத்தின் விதிகள். வடக்கு மற்றும் கிழக்கு மாகாணங்கள் இணைக்கப்பட்டு ஒரு நிர்வாக அலகு உருவாக்கப்படும், தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட கவுன்சிலை உருவாக்குவதற்கான ஏற்பாடும் செய்யப்பட்டது. ராஜீவ் - ஜெயவர்தன ஒப்பந்தம் உள்நாட்டிலும் வெளிநாட்டிலும் விமர்சிக்கப்பட்டது . இது இந்திய மன்றோ கோட்பாடு என்று விமர்சிக்கப்பட்டது . இந்தியா ஜூன் 7, 1988 அன்று தனது படைகளை திரும்பப் பெற்றது, 1988 ஆம் ஆண்டின் இறுதியில் அனைத்து வீரர்களும் இலங்கையிலிருந்து திரும்பப் பெறப்பட்டனர்.

இலங்கையில் மீண்டும் விடுதலைப் புலிகளுக்கும் இலங்கைப் படைகளுக்கும் இடையே உள்நாட்டுப் போர் தொடர்ந்தது. பூநீபெரும்புதூரில் ராஜீவ் காந்தியை விடுதலைப் புலிகள் படுகொலை செய்ததைத் தொடர்ந்து 1992 ஆம் ஆண்டு விடுதலைப் புலிகள் இயக்கம் தடை செய்யப்பட்டது. அடுத்தடுத்த அரசுகளால் இது புதுப்பிக்கப்பட்டது.

சுய மதிப்பீட்டு கேள்விகள்

1. 1971-ல் வங்கதேச விடுதலைக்கு இந்தியா எவ்வாறு பங்களித்தது, இருதரப்பு உறவுகளில் அதன் நீண்டகால விளைவுகள் என்ன?
2. ஃபராக்கா தடுப்பணை ஏன் ஒரு முக்கியமான பிரச்சினையாக உள்ளது, அது என்ன சவால்களை உருவாக்குகிறது?
3. இந்தியாவிற்கும் வங்கதேசத்திற்கும் ரோஹிங்கியா அகதிகள் நெருக்கடியின் காரணங்கள் மற்றும் விளைவுகள் என்ன?
4. பாக் ஜலசந்தியில் உள்ள சர்ச்சைகளும், கச்சத்தீவு பிரச்சினையும் இந்தியா-இலங்கை உறவுகளை எவ்வாறு பாதித்தன?

5. இலங்கையில் இந்திய அமைதி காக்கும் படையின் (IPKF)
பங்கு என்ன, குவாதர் துறைமுகத்தின் மூலோபாய மேம்பாடு
இந்தியாவின் பாதுகாப்பு நலன்களை எவ்வாறு பாதிக்கிறது?

அலகு - V

சிறிய அண்டை நாடுகளுடனான இந்தியாவின் உறவுகள் :

நேபாளம் - ஆப்கானிஸ்தான் - பூட்டான் - மாலத்தீவுகள், சார்க்:
தோற்றம் - தெற்காசியாவில் ஒத்துழைப்பு மற்றும் மேம்பாட்டிற்கான
பங்களிப்பு.

நோக்கங்கள்

1. நேபாளம், ஆப்கானிஸ்தான், பூட்டான் மற்றும் மாலத்தீவுகள் போன்ற தனது சிறிய அண்டை நாடுகளுடன் இந்தியாவின் அரசியல், பொருளாதார மற்றும் பாதுகாப்பு உறவுகளைப் புரிந்துகொள்வது.
2. சார்க் அமைப்பு மூலம் பிராந்திய ஒத்துழைப்பை மேம்படுத்துவதில் இந்தியாவின் பங்கு, அதன் தோற்றம் மற்றும் தெற்காசிய வளர்ச்சிக்கு அது ஆற்றிய முக்கிய பங்களிப்புகள் ஆகியவற்றை ஆராய்வது.
3. இந்தியாவின் அண்டை நாடுகளுக்கான கொள்கையில் உள்ள முக்கிய சவால்கள் மற்றும் வாய்ப்புகள் மற்றும் பிராந்திய ஸ்திரத்தன்மை மீது அதன் தாக்கம் ஆகியவற்றை பகுப்பாய்வு செய்வது.

நேபாளம்

இந்தியா ஒரு ஜனநாயக நாடாக இருந்து வருகிறது. நேபாளம் முடியாட்சியால் ஆளப்படுகிறது. இரண்டு அரசாங்கங்களும் வெவ்வேறு ஆட்சி முறைகளைக் கொண்டுள்ளன. நேபாளம்

இந்தியாவிற்கு ஒரு இடையக நாடு, எனவே இந்தியா நேபாளத்துடன் நல்ல உறவைப் பேண அதிக ஆர்வம் காட்டுகிறது. நிகழ்வுகளின் போக்கு இரு நாடுகளுக்கும் இடையிலான உறவுகளை நமக்கு வெளிப்படுத்துகிறது.

நேபாளத்தின் வரலாற்றுப் பின்னணி

நேபாளம் ஒரு சுதந்திர இராச்சியமாக இருந்து வருகிறது. சமீபத்தில் அரசியல் அமைப்பில் சில மாற்றங்கள் செய்யப்பட்டிருந்தாலும், நாடு மன்னரால் ஆளப்படுகிறது. பண்டைய காலங்களிலிருந்தே நேபாளம் சமூக, கலாச்சார மற்றும் மத வாழ்க்கை தொடர்பாக இந்தியாவுடன் தொடர்புகளைக் கொண்டுள்ளது. இந்தியாவும் சீனாவும் அண்டை நாடுகளாகும். நேபாளம் இந்தியாவிற்கு ஒரு இடையக நாடாகவே உள்ளது. அதன் மக்கள் தொகை சுமார் பத்து மில்லியன் . பேஷ்வாக்கள் முதல் மராட்டிய இராச்சியம் வரை, ராணாக்கள் போலவே, சக்திவாய்ந்த நில உரிமையாளர்களும் தங்களை பரம்பரை பிரதமர்களாக நிலைநிறுத்திக் கொண்டனர். தங்கள் ஆட்சியாளர்களுக்கு அர்ப்பணிப்புடன் இருந்த பேஷ்வாக்களைப் போலல்லாமல், ராணா குடும்பம் சுயநலமாக இருந்தது, மேலும் நாட்டின் செல்வத்தை அவர்கள் சுரண்டி, மக்களைப் புறக்கணித்தது கிளர்ச்சிகளுக்கு வழிவகுத்தது. பிரிட்டிஷ் இந்தியா ராணாக்கள் அதிகாரத்தைத் தக்க வைத்துக் கொள்ள உதவியது. இந்தியாவின் சுதந்திரத்திற்குப் பிறகு இந்தியாவிலிருந்து ஆங்கிலேயர்கள் வெளியேறியது

ராணாக்களுக்கு சிறிதும் சங்கடத்தை ஏற்படுத்தவில்லை. இருப்பினும், புதிய ஆட்சியால் நேபாளத்திற்கு இந்தியா அளித்த ஆதரவு நேபாளத்திற்கு நிம்மதியை அளித்தது.

1955 வரையிலான இந்தியா மற்றும் நேபாள உறவுகள்

நேபாளம் ஒரு நிலப்பிரபுத்துவ நாடாக இருந்ததால், ஒரு சில நிலப்பிரபுத்துவ பிரபுக்கள் செல்வாக்கு செலுத்தினர், மேலும் மன்னர்களின் அதிகாரங்கள் ராணாக்களால் கைப்பற்றப்பட்டன, குறிப்பிட்ட குடும்பம் பரம்பரை பிரதமர் பதவியை தங்களுக்கு நிறுவியது . ராணாக்களின் ஆட்சிக் காலத்தில் அவர்கள் மக்களின் நலனை புறக்கணித்தனர், மாறாக அவர்கள் சுயநல நோக்கங்களுடன் செல்வத்தை குவித்தனர். இந்த சூழ்நிலையில் நேபாளி காங்கிரஸின் தலைவர் பி.பி. கொய்ராலா நிர்வாக சீர்திருத்தங்களைக் கோரினார். ஆனால் மோகன் ஷண்ஷேர் , பிரதமர் அவ்வாறு செய்வதாக அவருக்கு உறுதியளித்தார், ஆனால் அவர் எதையும் செய்தார். பின்னர் நேபாளி காங்கிரஸ் 1950 இல் வேலைநிறுத்தத்தைத் தொடங்க முடிவு செய்தது. மோகன் ஷண்ஷேர் பிரபுக்கள் சபையைக் கூட்டி மன்னர் திரிபுவனை அரியணையிலிருந்து இறக்கி இளவரசர் ஞானேந்திராவை நேபாள மன்னராக முடிசூட்டினார். நேபாளி காங்கிரஸ் காத்மாண்டுவில் அரசாங்கத்திற்கு எதிராக ஒரு கிளர்ச்சியை ஏற்பாடு செய்தது . போராட்டம் முன்னெப்போதும் இல்லாத அளவுக்கு அதிகரித்ததால், ராணாக்கள் அமெரிக்கா, இங்கிலாந்து மற்றும் இந்தியாவிடம் அங்கீகாரத்தை நாடினர்.

இந்தியா புதிய மன்னரை ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை, ஆனால் ஆட்சியாளர் திரிபுவனை ஆதரித்தது . அமெரிக்காவும் இங்கிலாந்தும் இது குறித்து மௌனம் காத்தன. இந்தியா இந்தியாவில் கூட்டங்களை ஏற்பாடு செய்து சமரசத்திற்கான சில திட்டங்களை பரிந்துரைத்தது. அவர்கள் பின்தொடர்ந்தனர். இவை நேபாள அரசாங்கத்தில் விவாதிக்கப்பட்டு ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டன. இந்திய அரசாங்கத்தின் அழுத்தம் காரணமாக அரசியலமைப்பு மேலும் ஜனநாயகமானது என்பது ஒரு விஷயம் தெளிவாகத் தெரிந்தது. திரிபுவன் பிப்ரவரி 1951 இல் ஒரு அமைச்சரவையை அமைத்தார். 1950 இல் இந்தியாவிற்கும் நேபாளத்திற்கும் இடையே இரண்டு ஒப்பந்தங்கள் கையெழுத்தானன - அமைதி மற்றும் நட்பு ஒப்பந்தம், மற்றும் வர்த்தகம் மற்றும் வணிக ஒப்பந்தம். இந்த ஒப்பந்தங்கள் மூலம் இரு அரசாங்கங்களும் ஒருவருக்கொருவர் இறையாண்மை மற்றும் பிராந்திய ஒருமைப்பாட்டை அங்கீகரித்து மதிக்கவும், இராஜதந்திர உறவுகளைத் தொடரவும் ஒப்புக்கொண்டன. வர்த்தகம் மற்றும் வணிக ஒப்பந்தத்தின்படி, இந்திய பிரதேசம் மற்றும் துறைமுகங்கள் வழியாக பொருட்களை இறக்குமதி செய்து ஏற்றுமதி செய்யும் நேபாளத்தின் உரிமையை இந்தியா அங்கீகரித்தது . இந்தியா வழியாக போக்குவரத்தில் உள்ள பொருட்களுக்கு சுங்க வரி விதிக்க முடியாது. 'நேபாளத்தின் இறையாண்மையை இந்தியா மதித்து, நேபாள அரசியல் அமைப்பு பரந்த அடிப்படையிலான, பொறுப்பான மற்றும் பதிலளிக்கக்கூடியதாக மாற்றப்பட வேண்டும் என்று விரும்பியது.' நிர்வாக சீர்திருத்தங்கள் மற்றும் இராணுவ

மறுசீரமைப்பை மேற்கொள்ள நேபாளத்திற்கு உதவுவதற்காக சில இந்திய அரசு ஊழியர்கள் மற்றும் இராணுவ வீரர்களின் சேவைகளுக்கான நேபாளத்தின் வேண்டுகோளின் பேரில் இந்தியாவும் உதவியது . இந்தியாவின் நிலைப்பாடு நீண்டகாலமாக இருந்தது, மேலும் அவர் உண்மையில் வலுவான நேபாள அரசாங்கத்தை விரும்பினார். அதனால்தான் இந்தியா தற்போதுள்ள அமைப்பை வேரோடு பிடுங்க விரும்பவில்லை. நேபாளம் ஒரு சுதந்திர நாடாக இருக்க வேண்டும் என்பது இந்தியாவின் விருப்பம் . ராணாக்கள் அமெரிக்கா மற்றும் இங்கிலாந்தின் உதவியை நாடினால், நேபாளத்தின் அரசியல் வளர்ச்சி வேறுவிதமாக இருக்கும் என்றும் அது அஞ்சியது. அது அந்நிய ஆதிக்கத்திற்கு வழிவகுக்கும். ஆனால் அதே நேரத்தில் நேபாள காங்கிரசுக்கு பொருளாதாரத் திட்டமும் நோக்க ஒற்றுமையும் இல்லை. இந்தியா நேபாளத்துடன் நட்புறவு ஒப்பந்தத்தை முடித்தது. நேபாள இராணுவத்தை அமைப்பதில் நேபாள அரசாங்கத்திற்கும் இந்தியா உதவியது . மன்னர் இறந்தார், அவரது மகன் மஹிந்திரா ஆட்சியாளரானார்.

1955 முதல் 1971 வரையிலான இந்தியா மற்றும் நேபாள உறவுகள்

1955 ஆம் ஆண்டு மன்னர் இறந்தார், அதே ஆண்டில் அவரது மகன் மகேந்திரா நேபாள மன்னரானார். அவர் மற்ற நாடுகளுடன் உறவுகளை வைத்திருக்க விரும்பினார். சீனாவுடனான உறவுகளை வளர்ப்பது நேபாளத்தின் சுதந்திரத்தையும் அடையாளத்தையும் உறுதிப்படுத்தும் ஒரு வழிமுறையாகும் என்று அவர் கருதினார்.

1959 ஆம் ஆண்டில், திபெத்தை சீனாவின் ஒரு பகுதியாக மாற்றுவதில் சீனா வெற்றி பெற்றது. இந்த வளர்ச்சி இந்தியாவை கவலையடையச் செய்தது. 1959 ஆம் ஆண்டில் நேபாளத்தில் நாடாளுமன்ற அமைப்பு நிறுவப்பட்டது இந்தியாவின் முயற்சிகளுக்கு ஒரு நிம்மதியாக இருந்தது. 1955 முதல் 1960 வரை இந்தியாவிற்கும் நேபாளத்திற்கும் இடையிலான உறவு சுமுகமாகவும், நட்பாகவும், ஒத்துழைப்புடனும் இருந்தது. 1960 ஆம் ஆண்டில் மன்னர் மகேந்திரா அமைச்சரவையைக் கலைத்து நேபாள நிர்வாகத்தை தனது கைகளில் எடுத்துக் கொண்டதால் அது நீண்ட காலம் நீடிக்கவில்லை. மக்கள் மற்றும் பிரதிநிதித்துவ அரசாங்கத்தை மன்னர் கலைப்பது இந்தியாவிற்குப் பிடிக்கவில்லை. மன்னர் சீனாவுடன் மிகவும் நெருக்கமாக இருந்தார். 1962 ஆம் ஆண்டு இந்திய சீனப் போரின் போது, நேபாளம் நடுநிலை வகித்தது. 1962 ஆம் ஆண்டில் மன்னர் அரச அதிகாரத்தை மீண்டும் உறுதிப்படுத்தும் ஒரு அரசியலமைப்பை அறிமுகப்படுத்தினார் மற்றும் மன்னரால் நியமிக்கப்பட்ட பிரதமருடன் பஞ்சாயத்து அடிப்படையிலான கட்சி அரசாங்க முறையை வழங்கினார். டாக்டர் துளசி கிரி நேபாளத்தின் பிரதமரானார் (1962 -1965), அவருக்குப் பிறகு சூர்யா பகதூர் தாபா (1965 - 1969). இந்த நேரத்தில் ஸ்வரன் சிங் நேபாளத்திற்கு விஜயம் செய்து நேபாளத்துடன் ஒரு ஒப்பந்தத்தில் கையெழுத்திட்டார். சுனௌலியை ஒஸ்த்வாரா பள்ளத்தாக்குடன் இணைக்கும் நெடுஞ்சாலை கட்டுமானத்தில் உதவுவதாக இந்தியா நேபாளத்திற்கு உறுதியளித்தது . 1969 ஆம்

ஆண்டில், இந்திய பாதுகாப்பு சோதனைச் சாவடிகள் மற்றும் தொடர்புக் குழுவை திரும்பப் பெறுமாறு இந்தியாவிடம் அவர் கேட்டபோது, நேபாளத்துடனான உறவுகள் பதட்டமாகின. இது 1950 ஆம் ஆண்டு அமைதி மற்றும் நட்புறவு ஒப்பந்தத்திற்கு எதிரானது என்று இந்தியா தனது அதிருப்தியை வெளிப்படுத்தியது. ஒப்பந்தம் ரத்து செய்யப்படவில்லை என்றாலும், இந்தியா தனது இராணுவ சோதனைச் சாவடிகள் மற்றும் தொடர்புக் குழுவை திரும்பப் பெற்றது.

1971 முதல் 1980 வரையிலான இந்தியா மற்றும் நேபாள உறவுகள்

1971 ஆம் ஆண்டு சோவியத் யூனியனுடன் இந்தியா அமைதி மற்றும் நட்புறவு ஒப்பந்தத்தை மேற்கொண்டது. 1971 ஆம் ஆண்டு இந்திய-பாகிஸ்தான் போரில் இந்தியா வெற்றி பெற்று, கிழக்கு வங்காள மக்களை பாகிஸ்தானிடமிருந்து விடுவிப்பதற்கும், வங்காளதேசம் பிறப்பதற்கும் உதவியது. பின்னர் இந்தியா நேபாளம் குறித்த தனது கொள்கையை மாற்றியது. சிக்கிம், பொது வாக்கெடுப்பு நடத்திய பிறகு, இந்தியாவுடன் இணைந்தது. நேபாளம் இதை விமர்சித்தது . 1975 ஆம் ஆண்டு, இந்திய இராணுவத்தின் ஓய்வுபெற்ற கோர்கா வீரர்கள் பாகிஸ்தானுக்கு இராணுவ ரகசியங்களை கசியவிட்டதாக பத்திரிகைகளில் வெளியானது. இந்தியா இந்த விஷயத்தை நேபாள அரசாங்கத்திற்கு கொண்டு சென்றது, ஆனால் அந்த தகவல் சுயநலவாதிகளின் கற்பனையின் ஒரு உருவம் என்று கண்டறியப்பட்டது என்று அவர் கூறினார்.

நேபாளத்தை அமைதி மண்டலமாக அறிவிக்கும் திட்டம், 1975 நேபாள மன்னர் பிரேந்திரா 1975 இல் நேபாளத்தை அமைதி மண்டலமாக அறிவிக்கும் திட்டத்தை அறிவித்தார். நேபாளம் இந்தியாவை நேபாளத்தை அமைதி மண்டலமாக அறிவிக்க வலியுறுத்தியது. அமைதி மண்டலத்தின் முக்கிய அம்சங்கள் பின்வருமாறு:

1. நேபாளம் அமைதி, அணிசேராமை மற்றும் அமைதியான சகவாழ்வு கொள்கையைப் பின்பற்ற விரும்புகிறது. உலகின் அனைத்து நாடுகளுடனும், குறிப்பாக அதன் அண்டை நாடுகளுடன், அவர்களின் சமூக மற்றும் அரசியல் அமைப்பைக் கருத்தில் கொள்ளாமல், சமத்துவம் மற்றும் ஒருவருக்கொருவர் சுதந்திரம் மற்றும் இறையாண்மைக்கு மரியாதை ஆகியவற்றின் அடிப்படையில் நட்புறவை வளர்க்க முயற்சிக்கிறது .

2. நேபாளம் மற்ற நாடுகளுடன் இராணுவக் கூட்டணிகளில் ஈடுபடாது அல்லது வெளிநாடுகளை அதன் மண்ணில் இராணுவத் தளங்களை அமைக்க அனுமதிக்காது. இந்த முன்மொழிவை ஆதரிக்கும் நாடுகள் நேபாளத்தின் பாதுகாப்பிற்கு அச்சுறுத்தலாக இருக்கும் இராணுவக் கூட்டணிகளில் ஈடுபடவோ அல்லது தங்கள் மண்ணில் இராணுவத் தளங்களை நிறுவவோ கூடாது.

3. அமைதி மண்டல முன்மொழிவை ஏற்றுக்கொண்ட மாநிலங்களின் பாதுகாப்பிற்கு தீங்கு விளைவிக்கும் நோக்கில்

வெளிநாட்டு சக்திகள் தங்கள் எல்லைக்குள் எந்தவொரு நடவடிக்கையையும் மேற்கொள்ள நேபாளம் அனுமதிக்காது. ஒரு பரஸ்பர நடவடிக்கையாக இந்த மாநிலங்கள் நேபாளத்திற்கு விரோதமான எந்தவொரு நடவடிக்கையையும் அனுமதிக்கக்கூடாது.

4. மற்ற நாடுகளின் அமைதி மற்றும் பாதுகாப்பிற்கு ஆபத்தை விளைவிக்கும் வகையில் பலப்பிரயோகம் செய்வதற்கு நேபாளம் தயாராக இல்லை.

5. நேபாளம் மற்ற நாடுகளின் உள் விவகாரங்களில் தலையிடாது.

6. நேபாளம் தனக்கும் மற்ற மாநிலங்களுக்கும் இடையிலான அனைத்து மோதல்களையும் அமைதியான வழிகளில் தீர்த்துக் கொள்ளும்.

7. நேபாளம் மற்ற மாநிலங்களுடன் செய்து கொண்ட அனைத்து ஒப்பந்தங்களையும் மதிக்கும் . நேபாளத்தை அமைதி மண்டலமாக ஏற்றுக்கொள்ள இந்தியா ஆர்வமாக இல்லை. அதன் பிறகு, இந்திய பிரதேசங்களின் சில குறிப்பிட்ட பகுதிகளில் நேபாள நாட்டினரின் நடமாட்டத்தைத் தடுக்க இந்தியா முடிவு செய்தது. 'நேபாளத்தை நோக்கிய தனது சமாதானக் கொள்கையை இந்தியா கைவிட்டு, அதற்கு பதிலாக பரஸ்பர நலன்கள் மற்றும் தேவைகளின் அடிப்படையில் உறவுகளை வளர்க்க முயற்சித்தது.'

இந்திய பத்திரிகைகளின் எதிர்மறையான கருத்துக்களால் நேபாளம் கவலைப்பட்டது. இந்திய பத்திரிகைகளின் சில பிரிவுகளில் வெளிப்படுத்தப்பட்ட கருத்துக்கள் சுதந்திரமாகவும் ஜனநாயகமாகவும் இருந்தன, அவை அரசாங்கத்தின் கருத்துக்கள் அல்ல என்று அப்போதைய இந்திய வெளியுறவு அமைச்சர் ஏ.பி. வாஜ்பாய் அறிவித்தார். நேபாளத்தின் உள் விவகாரங்களில் இந்தியா எந்த வகையிலும் தலையிட விரும்பவில்லை என்றும், அனைத்து நாடுகளுடனும் நல்ல மற்றும் நட்புறவைப் பேணுவதில் ஆர்வம் காட்டுவதாகவும் வாஜ்பாய் நேபாளத்திற்கு உறுதியளித்தார். ஜூலை 14-16, 1977 அன்று காத்மாண்டுவுக்கு விஜயம் செய்த அவர், இந்திய-நேபாள அமைதி மற்றும் நட்பு ஒப்பந்தத்தில் இந்தியாவின் முழுமையான நம்பிக்கையை மீண்டும் உறுதிப்படுத்தினார். இந்தியப் பிரதமர் மொரார்ஜி தேசாய், 1977 டிசம்பர் 9 அன்று நேபாளத்திற்கு விஜயம் செய்து, பல்வேறு பிரச்சினைகளில் இரு நாடுகளும் ஒருவருக்கொருவர் கருத்துக்களைப் புரிந்துகொள்ள உதவினார். இந்தியாவும் நேபாளமும் வர்த்தகம் தொடர்பான இரண்டு தனித்தனி ஒப்பந்தங்களிலும், மற்றொன்று போக்குவரத்து வசதிகள் தொடர்பான ஒப்பந்தங்களிலும் 1978 மார்ச் 17 அன்று கையெழுத்திட்டன.

தொழில்மயமாக்கலை துரிதப்படுத்தும் . இரு நாடுகளும் ஒருவருக்கொருவர் தேவையான அத்தியாவசிய பொருட்களை வழங்கவும், பரஸ்பர வர்த்தகத்தை மேம்படுத்தவும் உறுதியளித்தன. இந்தியா வழியாக நேபாள பொருட்களை கொண்டு செல்வதற்கு பின்பற்ற வேண்டிய விதிகள் போக்குவரத்து ஒப்பந்தத்தில்

கையாளப்பட்டன. நேபாளம் தங்கள் கடவுள்களை இந்திய சாலைகள் வழியாக பங்களாதேஷுக்கு ஏற்றுமதி செய்ய இந்தியா அனுமதித்தது. அங்கீகரிக்கப்படாத வர்த்தகத்தைத் தடுக்கவும் அவர்கள் ஒப்புக்கொண்டனர். 1978 ஆம் ஆண்டில் நேபாள பிரதமர் கீர்த்தி நிதி பிஸ்தா இந்தியா வந்தார், அவரது வருகை நேபாளத்தில் கூட்டு நிறுவனத்தை அமைப்பதில் இந்திய-நேபாள ஒத்துழைப்புக்கு பலம் அளித்தது. ஜூன் 8, 1978 அன்று நேபாளத்தில் தேவி காட் நீர்மின்சாரத் திட்டத்தை நிர்மாணிப்பதற்காக இந்தியா ரூ.320 மில்லியன் உதவி வழங்க ஒப்புக்கொண்டது. ஜனதா அரசாங்கத்தின் ஆட்சியின் போது, நேபாளத்துடன் ஒரு புதிய புரிதலை ஏற்படுத்துவதில் இந்தியா வெற்றி பெற்றது. இரு நாடுகளுக்கும் இடையே நல்ல ஒத்துழைப்பு இருந்தது, இருப்பினும் அமைதி மண்டலத்திற்கான நேபாளத்தின் முன்மொழிவு மற்றும் பிரச்சினை போன்ற சில தீர்க்கப்படாத பிரச்சினைகள் இருந்தன.

இந்திரா காந்தி ஆட்சிக் காலத்தில், இந்திய வெளியுறவு அமைச்சர் நரசிம்ம ராவ் நேபாளத்திற்கு விஜயம் செய்து நேபாள பிரதமருடன் கலந்துரையாடினார். 1982 ஆம் ஆண்டில், இந்தியா நேபாளத்திற்கு பல வர்த்தக மற்றும் போக்குவரத்து சலுகைகளை வழங்கியது. சலுகைகளில் நேபாளம் பல நன்மைகளைப் பெற்றது. நேபாளக் கட்சிகளிடமிருந்து மூன்று மடங்கு வாடகை வசூலிக்கும் நடைமுறை கைவிடப்பட்டது. ஜூலை 1983 இல் இந்தியா தேவி காட் நீர் மின் திட்டத்தை நிறைவு செய்தது. ராஜீவ் காந்தி இந்தியாவின் பிரதமரானபோது, அண்டை நாடுகளுடன் நட்புறவை

விரிவுபடுத்துவதற்கு அவர் அதிக முக்கியத்துவம் அளித்தார் . சார்ச் அமைப்பின் தோற்றம் தெற்காசிய நாடுகளிடையே பொருளாதார வர்த்தகம் மற்றும் கலாச்சார ஒத்துழைப்பையும் வலுப்படுத்தியது.

இந்தியா மற்றும் பூட்டான்

பூட்டான் இந்தியாவின் அண்டை நாடு. அது ஒரு சுதந்திர நாடு, இந்தியா, நேபாளம் மற்றும் திபெத்துடன் கலாச்சார ரீதியாக நெருங்கிய தொடர்புடையது. பூட்டானுடன் இந்தியா நல்ல உறவைப் பேணி வருகிறது, மேலும் நேபாளம் இந்தியாவை தனது சகோதரனாகக் கருதுகிறது மற்றும் இந்தியாவுடன் நட்புறவைப் பரிமாறிக் கொள்கிறது. மக்களின் பொருளாதார வாழ்க்கையை மேம்படுத்துவதில் பூட்டானை இந்தியா கவனித்துக் கொண்டுள்ளது மற்றும் அனைத்து வழிகளிலும் தனது உதவியை வழங்கி வருகிறது.

புவியியல் நிலை

'பூட்டான் இராச்சியம் கிழக்கு இமயமலையின் தெற்கு சரிவுகளில் அமைந்துள்ளது மற்றும் வடக்கே திபெத் தன்னாட்சிப் பகுதிக்கும் மேற்கிலும் தெற்கிலும் இந்திய மாநிலங்களான சிக்கிம், வங்காளம் மற்றும் அசாம் மற்றும் அருணாச்சலப் பிரதேசத்திற்கும் இடையில் நிலத்தால் சூழப்பட்டுள்ளது. இது அட்சரேகை 26 மற்றும் 29 N மற்றும் தீர்க்கரேகை 88 மற்றும் 93 E க்கு இடையில் அமைந்துள்ளது.

"பூட்டான்" என்பது ஒரு கச்சாரி வார்த்தையாகும், ஏனெனில் ஒரு காலத்தில் பூட்டான் திபெத்தின் பகுதியில் இருந்தது. திபெத்திய மொழியில் "போட் இடம்", டி-போட் என்பது உறைந்த நீர் இடம் என்று பொருள், பின்னர் அது டிபோடோ - திபோடோ - திபெத் ஆனது. அதேபோல், போடோ ஹதன்-பூதான் பூட்டான் என்ற பெயரின் சாத்தியமான தோற்றம்: போட், ஒரு இடத்தின் பெயர் மற்றும் ஹதன் - ஒரு வகையான இடம், இந்த வழியில் போட் ஹதன் - பூதான் - பூட்டான். சமஸ்கிருதமயமாக்கலின் மற்றொரு கோட்பாட்டில் , போமா -அந்தா என்பது "திபெத்தின் முடிவில்" என்று பொருள்படும், ஏனெனில் பூட்டான் திபெத்தின் தெற்கே உடனடியாக உள்ளது.

இந்தோ - பூட்டானின் உறவுகள்

பூட்டானின் ஆரம்பகால வரலாற்றைப் பொறுத்தவரை, 1907 ஆம் ஆண்டு முன்னணி புத்த துறவிகள், அரசாங்க அதிகாரிகள் மற்றும் முக்கிய குடும்பங்களின் தலைவர்கள் அடங்கிய ஒரு கூட்டத்தால் உக்யென்வாங்சக் நாட்டின் பரம்பரை மன்னராக ஒருமனதாகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார். பிரிட்டிஷ் அரசாங்கம் 1910 இல் அவரை அங்கீகரித்தது . இந்தியா சுதந்திரம் அடைந்த பிறகு, 1949 இல் பூட்டான் இந்தியாவுடன் 'நட்பு ஒப்பந்தம்' என்ற ஒப்பந்தத்தில் கையெழுத்திட்டது. இந்த ஒப்பந்தம் பூட்டானின் வெளியுறவு விவகாரங்களை வகுக்க இந்தியாவுக்கு உரிமை வழங்கும் ஒரு வழிகாட்டியாகும். ஆனால் பூட்டானின் உள் விவகாரங்களில் அது தலையிடாது என்றும் அது குறிப்பிட்டது.

இன்றுள்ள இந்த முன்மாதிரியான உறவை தெளிவாக பிரதிபலிக்க விரும்புகிறது; மேலும், பரஸ்பர ஒப்புதலின் மூலம், இந்தியாவிற்கும் பூட்டானுக்கும் இடையிலான நட்பு மற்றும் அண்டை நாடுகளின் உறவுகளை மேம்படுத்துவதற்கும் வளர்ப்பதற்கும் தொடர்புடைய 1949 ஒப்பந்தத்தை புதுப்பிக்க முடிவு செய்த பின்னர் , அவர்கள் பின்வருமாறு ஒப்புக்கொண்டனர்:

பிரிவு 1 இந்தியாவிற்கும் பூட்டானுக்கும் இடையே நிரந்தர அமைதியும் நட்பும் நிலவும்.

பிரிவு 2 பூட்டானுக்கும் இந்தியாவிற்கும் இடையிலான நெருங்கிய நட்பு மற்றும் ஒத்துழைப்பின் நீடித்த உறவுகளுக்கு இணங்க, பூட்டான் இராச்சிய அரசாங்கமும் இந்தியக் குடியரசு அரசாங்கமும் தங்கள் தேசிய நலன்கள் தொடர்பான பிரச்சினைகளில் ஒருவருக்கொருவர் நெருக்கமாக ஒத்துழைக்கும். எந்தவொரு அரசாங்கமும் மற்றவரின் தேசிய பாதுகாப்பு மற்றும் நலனுக்கு தீங்கு விளைவிக்கும் செயல்களுக்கு அதன் பிரதேசத்தைப் பயன்படுத்த அனுமதிக்காது.

பிரிவு 3 பூட்டான் அரசாங்கத்திற்கும் இந்திய அரசாங்கத்திற்கும் இடையில், முன்பு போலவே, சுதந்திர வர்த்தகம் மற்றும் வர்த்தகம் இருக்கும். வர்த்தகம் மற்றும் வர்த்தக விஷயத்தில் இரு அரசாங்கங்களும் ஒருவருக்கொருவர் முழு ஒத்துழைப்பையும் உதவியையும் வழங்கும்.

பிரிவு 4 பூட்டானின் வலிமை மற்றும் நலனுக்காகத் தேவைப்படும் அல்லது விரும்பக்கூடிய ஆயுதங்கள், வெடிமருந்துகள், இயந்திரங்கள், போர்க்குணமிக்க பொருட்கள் அல்லது கிடங்குகளை பூட்டான் அரசாங்கம் இந்தியாவிலிருந்து அல்லது அதன் வழியாக பூட்டானுக்கு இறக்குமதி செய்ய சுதந்திரமாக இருக்கும் என்றும், பூட்டான் அரசாங்கத்தின் நோக்கங்கள் நட்புரீதியானவை என்றும், அத்தகைய இறக்குமதிகளால் இந்தியாவிற்கு எந்த ஆபத்தும் இல்லை என்றும் இந்திய அரசாங்கம் திருப்தி அடையும் வரை இந்த ஏற்பாடு எல்லா காலத்திற்கும் செல்லுபடியாகும் என்றும் இந்திய அரசாங்கம் ஒப்புக்கொள்கிறது. பூட்டான் அரசாங்கத்தாலோ அல்லது தனியார் தனிநபர்களாலோ அத்தகைய ஆயுதங்கள், வெடிமருந்துகள் மற்றும் பொருட்களை பூட்டானுக்கு வெளியே ஏற்றுமதி செய்யக்கூடாது என்று பூட்டான் அரசாங்கம் ஒப்புக்கொள்கிறது.

பொருளாதார நடவடிக்கைகளின் வளர்ச்சி

பூட்டானின் நிதி நிலையை மேம்படுத்த இந்தியா நடவடிக்கை எடுத்தது. இந்த விஷயத்தில் நிதி உதவி வழங்குவதன் மூலம் அவர் உதவி செய்தார். பூட்டானும் தனது ஒத்துழைப்பைக் காட்டியது, இதன் மூலம் பல தொழில்கள் வந்தன. பன்ட்சோலிங்கிலிருந்து திம்பு வரை 200 கி.மீ. சாலைகளை இந்தியா அமைத்தது. நீர் மின்சாரம் மற்றும் பிற திட்டங்கள் ரூ. 83 கோடிக்கு மேற்கொள்ளப்பட்டன. மேலும், பூட்டானின் ஐந்தாண்டுத் திட்டங்களில் இந்தியா உதவியது

- பூட்டானின் முதல் ஐந்தாண்டுத் திட்டத்திற்கு, இந்தியா ரூ.10 கோடியையும், இரண்டாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்திற்கு ரூ.20 கோடியையும் செலவிட்டது. சில அணைகள் கட்டுவதன் மூலம் பூட்டானுக்கும் இந்தியா உதவியது.

இந்தியா மாலத்தீவு உறவுகள், வரலாறு, முக்கியத்துவம், சவால்கள் ...

இந்தியா - மாலத்தீவு உறவுகள் நீண்டகால உறவுகளை அடிப்படையாகக் கொண்டவை, மாலத்தீவின் பாதுகாப்பு மற்றும் வளர்ச்சியில் இந்தியா முக்கிய பங்கு வகிக்கிறது. ஒத்துழைப்பு என்பது பாதுகாப்பு ஆதரவு, நெருக்கடி உதவி, வர்த்தகம், சுற்றுலா மற்றும் காலநிலை நடவடிக்கை ஆகியவற்றை உள்ளடக்கியது. அவசரகாலங்களின் போது இந்தியா ஆதரவை வழங்கியுள்ளது, அதே நேரத்தில் உள்கட்டமைப்பு மற்றும் டிஜிட்டல் கொடுப்பனவுகளில் முதலீடுகள் பொருளாதார இணைப்புகளை வலுப்படுத்தியுள்ளன. இந்தியப் பெருங்கடலில் இந்தியாவின் பாதுகாப்பு மற்றும் வர்த்தக பாதைகளுக்கு இந்தியா மாலத்தீவு உறவுகள் மூலோபாய ரீதியாக முக்கியமானவை. இருப்பினும், சீனாவின் வளர்ந்து வரும் செல்வாக்கு, அரசியல் உறுதியற்ற தன்மை, காலநிலை அபாயங்கள் மற்றும் கடல்சார் அச்சுறுத்தல்கள் போன்ற சவால்களுக்கு நிலையான ஒருங்கிணைப்பு தேவைப்படுகிறது....

இந்தியா மாலத்தீவு உறவுகளின் வரலாறு

இந்தியா மாலத்தீவு உறவுகள் நீண்டகால கலாச்சார, மத மற்றும் வணிக உறவுகளில் வேரூன்றியுள்ளன, அண்டை நாடுகளாகவும் கடல்சார் வணிகர்களாகவும் பல நூற்றாண்டுகளாக தொடர்புகளை பிரதிபலிக்கின்றன. இந்த வரலாற்று இணைப்புகள் நெருக்கமான மற்றும் நட்பு உறவுகளுக்கு அடித்தளம் அமைத்தன, பகிரப்பட்ட மூலோபாய நலன்களால் வழிநடத்தப்பட்டன. முறையான இராஜதந்திர ஈடுபாடு: 1965 இல் மாலத்தீவுகள் சுதந்திரம் பெற்றதைத் தொடர்ந்து, இராஜதந்திர உறவுகளை ஏற்படுத்திய முதல் நாடுகளில் இந்தியாவும் ஒன்றாகும். இந்த ஆரம்பகால அங்கீகாரம் நீடித்த அரசியல் ஒத்துழைப்பு மற்றும் பிராந்திய கூட்டாண்மைக்கு அடித்தளம் அமைத்தது. சர்ச்சைகளுக்கு தீர்வு: 1976 கடல்சார் எல்லை ஒப்பந்தம், மாலத்தீவுகள் இந்தியாவின் சார்பாக உரிமை கோருவதைத் தீர்த்தது , மாலத்தீவுகள் மினிகாயை இந்தியாவின் ஒரு பகுதியாக அங்கீகரித்தன . இந்த ஒப்பந்தம் பிராந்திய ஒருமைப்பாட்டிற்கான பரஸ்பர மரியாதையை வலுப்படுத்தியது மற்றும் அமைதியான இருதரப்பு உறவுகளை வலுப்படுத்தியது. விரிவான வர்த்தக ஒப்பந்தம்: 1981 இல், இந்தியாவும் மாலத்தீவும் விரிவான வர்த்தக ஒப்பந்தத்தில் கையெழுத்திட்டன, இருதரப்பு வர்த்தக உறவுகளை முறைப்படுத்தி , நிலையான பொருளாதார ஒத்துழைப்பை வளர்த்தன.

மௌமூன் அப்துல் கயூமுக்கு எதிரான ஆட்சிக் கவிழ்ப்பு முயற்சியை இந்திய ஆயுதப் படைகள் முறியடித்து ,

ஸ்திரத்தன்மையை மீட்டெடுத்தன, இதன் மூலம் மாலத்தீவுடன் நீண்டகால மற்றும் நட்புரீதியான இருதரப்பு உறவுகள் ஏற்பட்டன.

தற்போதைய உறவு: மாலத்தீவின் சீனாவை நோக்கிய அணுகுமுறை மற்றும் தற்போதைய மாலத்தீவு ஜனாதிபதியின் கீழ் "இந்தியாவை வெளியேற்று" பிரச்சாரம் காரணமாக சமீபத்திய காலங்களில் சில பட்டங்கள் காணப்படுகின்றன. இருப்பினும், 2025 ஆம் ஆண்டில், இரு நாடுகளும் உறவுகளைப் புதுப்பிக்க முயற்சிகளை மேற்கொண்டன மற்றும் உட்கட்டமைப்பு மற்றும் பாதுகாப்பு சம்பந்தப்பட்ட ஒத்துழைப்பு ஒப்பந்தங்களில் கையெழுத்திட்டன

இந்தியா மாலத்தீவு உறவுகள் சமீபத்திய முன்னேற்றங்கள்

2025 ஆம் ஆண்டில், இந்தியப் பிரதமர் மாலத்தீவின் 60வது சுதந்திர தினத்திற்கான சிறப்பு விருந்தினராக மாலைவுக்கு விஜயம் செய்தார், இது இந்தியா-மாலத்தீவு உறவுகளில் குறிப்பிடத்தக்க சமீபத்திய முன்னேற்றங்களைக் குறிக்கிறது. 2023 அரசியல் மாற்றத்திற்குப் பிறகு உறவுகளை மீட்டெடுக்கும் ஒரு வரையறுக்கப்பட்ட விஜயம் என்று மாலத்தீவு ஜனாதிபதி அழைத்தார் மற்றும் ஒத்துழைப்பின் ஒரு புதிய கட்டத்தைத் திறந்தார். மூலோபாய கூட்டாண்மை: இரு நாடுகளும் 2024 பொருளாதார மற்றும் கடல்சார் பாதுகாப்பு கூட்டாண்மையின் முன்னேற்றத்தை மதிப்பாய்வு செய்தன, இது இந்தியாவின் அண்டை நாடுகளுக்கு முன்னுரிமை மற்றும் மஹாசாகர் கொள்கைகளை மீண்டும் உறுதிப்படுத்தியது.

இந்தியப் பெருங்கடல் பாதுகாப்பை மேம்படுத்துவதற்காக கொழும்பு பாதுகாப்பு மாநாடு சாசனம் மற்றும் பிராந்திய மன்றங்களின் கீழ் ஒத்துழைப்பு வலுப்படுத்தப்பட்டது. பொருளாதார ஆதரவு: இந்தியா ₹ 4,850 கோடி கடன் வரியை நீட்டித்தது மற்றும் வருடாந்திர கடன் திருப்பிச் செலுத்துதல்களை 40% குறைத்தது, இது முக்கியமான நிதி ஸ்திரத்தன்மையை வழங்கியது. இது ஒரு சுதந்திர வர்த்தக ஒப்பந்தம் (FTA) மற்றும் இருதரப்பு முதலீட்டு ஒப்பந்தம் (BIT) ஆகியவற்றிற்கான பேச்சுவார்த்தைகளையும் தொடங்கியது. உள்கட்டமைப்பு மற்றும் இணைப்பு: கிரேட்டர் ஆண் இணைப்பு திட்டம் (GMCP), அட்டு நகர சாலை மற்றும் வடிகால் பணிகள், சமூக மேம்பாட்டுத் திட்டங்கள் மற்றும் சுமார் 3,300 சமூக வீட்டு அலகுகள் போன்ற திட்டங்கள் திறக்கப்பட்டன. டிஜிட்டல் ஒருங்கிணைப்பு: ஒருங்கிணைந்த கட்டண இடைமுகம் (UPI), ரூபே அட்டைகள் மற்றும் உள்ளூர் நாணய வர்த்தகம் ஆகியவற்றின் முறையான அறிமுகம் மூலம் டிஜிட்டல் ஒருங்கிணைப்பு முன்னேறியது . சுகாதாரம்: 200 பேர் வரை அவசர மருத்துவ உதவியை வழங்கக்கூடிய இரண்டு ஆரோக்ய மைத்ரி சுகாதார கனசதுரங்களை (BHISHM) இந்தியா நன்கொடையாக வழங்கியது.... \

இந்தியா மாலத்தீவு உறவுகள் ஒத்துழைப்புப் பகுதிகள்

இந்திய மாலத்தீவு உறவுகள், பிராந்திய ஸ்திரத்தன்மை, கடல்சார் பாதுகாப்பு, பொருளாதார மேம்பாடு மற்றும் இருதரப்பு உறவுகளுக்கு முக்கியமான பல முக்கிய துறைகளுடன்

ஒத்துழைப்பைப் பகிர்ந்து கொள்கின்றன. பாதுகாப்பு மற்றும் இராணுவ ஒத்துழைப்பு: இந்தியா ஒரு முக்கிய பாதுகாப்பு பங்காளியாகும், மாலத்தீவுக்கான கடல்சார் பாதுகாப்பு, கடலோர பாதுகாப்பு மற்றும் பேரிடர் மறுமொழி திறன்களை ஆதரிக்கிறது. இரு நாடுகளும் இலங்கையுடன் எகுவெரின் , முத்தரப்பு "தோஸ்தி" பயிற்சி போன்ற கூட்டு இராணுவப் பயிற்சிகளை நடத்துகின்றன. 1988 ஆம் ஆண்டில், "ஆபரேஷன் கேக்டஸ்" என்ற விரைவான இராணுவத் தலையீட்டின் மூலம் இந்தியா மாலத்தீவில் ஒரு ஆட்சிக் கவிழ்ப்பு முயற்சியை முறியடித்தது. பொருளாதார ஒத்துழைப்பு: இந்தியா ஒரு முன்னணி வளர்ச்சி மற்றும் வர்த்தக கூட்டாளியாகும், மானியங்கள், கடன் வரிகள் மற்றும் முதலீடுகள் மூலம் உள்கட்டமைப்பு, சுகாதாரம் மற்றும் கல்வியை ஆதரிக்கிறது. கிரேட்டர் ஆண் இணைப்பு திட்டம், வரி இல்லாத டுனா ஏற்றுமதிகள் மற்றும் விசா வசதி போன்ற முயற்சிகள் இணைப்பை மேம்படுத்துகின்றன மற்றும் பொருளாதார வளர்ச்சியை ஊக்குவிக்கின்றன. அரசியல் ஒத்துழைப்பு: இந்தியாவிற்கும் மாலத்தீவிற்கும் இடையிலான அரசியல் ஒத்துழைப்பில் வழக்கமான இராஜதந்திர ஈடுபாடு, ஜனநாயக நிறுவனங்களுக்கான ஆதரவு மற்றும் இருதரப்பு நம்பிக்கை மற்றும் ஸ்திரத்தன்மையை வலுப்படுத்த பிராந்திய மற்றும் பலதரப்பு மன்றங்களில் ஒத்துழைப்பு ஆகியவை அடங்கும்.

இது இந்தியப் பிரதமரின் 2025 மாலே பயணம், கூட்டு ஆணையக் கூட்டங்கள் மற்றும் வெளியுறவு அமைச்சர்கள் உரையாடல்கள் போன்ற உயர்மட்ட வருகைகளில் பிரதிபலிக்கிறது.

மூலோபாய நிதி மற்றும் டிஜிட்டல் ஒத்துழைப்பு: இந்தியாவும் மாலத்தீவும் பல ஆண்டுகளாக மாலத்தீவின் பொருளாதார வளர்ச்சியை ஆதரிப்பதோடு, நல்ல நிதி உறவுகளைப் பகிர்ந்து கொள்கின்றன. 2025 ஆம் ஆண்டில் ஒருங்கிணைந்த கட்டண இடைமுகம் (UPI) மற்றும் மாலத்தீவில் RuPay ஆகியவற்றை அதிகாரப்பூர்வமாக அறிமுகப்படுத்தியதன் மூலம் டிஜிட்டல் ஒத்துழைப்பு முன்னேறியது . இரு நாடுகளும் தங்கள் உள்ளூர் நாணயங்களில் (INR-MVR) வர்த்தகத்தைத் தீர்த்து வைப்பதற்காக 2024 இல் ஒரு புரிந்துணர்வு ஒப்பந்தத்தில் கையெழுத்திட்டன, இது அமெரிக்க டாலரை நம்பியிருப்பதைக் குறைத்து இருதரப்பு வர்த்தகத்தை எளிதாக்குகிறது. பேரிடர் மேலாண்மை மற்றும் மனிதாபிமான உதவி: இந்தியாவும் மாலத்தீவும் பேரிடர் நிவாரணம், தேடல் மற்றும் மீட்பு மற்றும் மாசு கட்டுப்பாடு ஆகியவற்றில் நெருக்கமாக ஒத்துழைக்கின்றன.

2004 சுனாமி, 2014 மாலே நீர் நெருக்கடி (ஆபரேஷன் நீர்) மற்றும் கோவிட்-19 தொற்றுநோய் ஆகியவற்றின் போது சரியான நேரத்தில் உதவி வழங்குவதன் மூலம் மாலத்தீவின் முதல் பதிலளிப்பாளராக இந்தியா தனது பங்கை வலுப்படுத்தியுள்ளது. வெடிப்பைத் தடுக்க 2020 ஆம் ஆண்டில் இந்தியா 30,000 தட்டம்மை தடுப்பூசி டோஸ்களையும் வழங்கியது. காலநிலை மற்றும் நிலைத்தன்மை: புதுப்பிக்கத்தக்க எரிசக்தி, காலநிலை தழுவல் மற்றும் பேரிடர் தயார்நிலை ஆகியவற்றில் இந்தியாவும் மாலத்தீவும்

ஒத்துழைக்கின்றன, இந்தியா நிலையான திட்டங்களுக்கு நிதி மற்றும் தொழில்நுட்ப ஆதரவை வழங்குகிறது.

திறன் மேம்பாடு: உயர்கல்வி, ஆசிரியர் பரிமாற்றங்கள், உதவித்தொகைகள் மற்றும் பயிற்சித் திட்டங்கள் மூலம் மாலத்தீவின் மனித மற்றும் நிறுவன திறன்களை வலுப்படுத்துவதில் இந்தியா முக்கிய பங்கு வகிக்கிறது .

கூட்டுப் பயிற்சிகள், EEZ ரோந்துகள், போதைப்பொருள் எதிர்ப்பு நடவடிக்கைகள், மருத்துவ வெளியேற்றங்கள் மற்றும் மனிதாபிமான உதவிகளை உள்ளடக்கிய மாலத்தீவு தேசிய பாதுகாப்புப் படையின் பயிற்சியில் சுமார் 70% இந்தியா வழங்குகிறது.

ஆண்களுக்கான அதிக இணைப்புத் திட்டம்

கிரேட்டர் ஆண் இணைப்பு திட்டம் (GMCP) என்பது மாலத்தீவின் மிகப்பெரிய உள்கட்டமைப்பு திட்டங்களில் ஒன்றாகும், மேலும் இந்தியாவின் உதவியுடன் தொடங்கப்பட்ட ஒரு முதன்மை முயற்சியாகும், இது 400 மில்லியன் அமெரிக்க டாலர் கடன் வரி மற்றும் இந்தியாவின் 100 மில்லியன் அமெரிக்க டாலர் மானியம் மூலம் நிதியளிக்கப்படுகிறது. அம்சங்கள்: இந்த திட்டம் மாலே, வில்லிங்கிலி , குல்ஹிபல்ஹு மற்றும் திலாஃபுஷி ஆகியவற்றை இணைக்கும் 6.74 கிமீ பாலம் மற்றும் தரைப்பாலத்தைக் கொண்டுள்ளது , இது நிலையான வளர்ச்சியை ஆதரிக்க

புதுப்பிக்கத்தக்க எரிசக்தி அடிப்படையிலான விளக்குகள் மற்றும் கண்காணிப்பைக் கொண்டுள்ளது.

முக்கியத்துவம்: GMCP பயணத்தை எளிதாக்கும், வர்த்தகம் மற்றும் சுற்றுலாவை அதிகரிக்கும், திட்டமிடப்பட்ட குல்ஹிபல்ஹு துறைமுகம் மற்றும் திலாஃபுஷி தொழில்துறை மண்டலத்தை ஆதரிக்கும், வேலைகளை உருவாக்கும் மற்றும் நீண்டகால பொருளாதார வளர்ச்சியை ஊக்குவிக்கும், இது மாலத்தீவு மக்கள்தொகையில் கிட்டத்தட்ட பாதி பேருக்கு பயனளிக்கும்....

இந்தியா மாலத்தீவு உறவுகளின் முக்கியத்துவம்

இந்தியப் பெருங்கடல் பாதுகாப்பு மற்றும் வர்த்தகத்திற்கு இந்தியா-மாலத்தீவு உறவுகள் மிக முக்கியமானவை, இந்தியாவின் அண்டை நாடுகளுக்கு முன்னுரிமை கொள்கை மற்றும் SAGAR தொலைநோக்குப் பார்வையை ஆதரிக்கின்றன. அதிகரித்து வரும் வர்த்தகம், முதலீடுகள் மற்றும் பாதுகாப்பு ஒத்துழைப்புடன், பொருளாதார வளர்ச்சி மற்றும் கடல்சார் பாதுகாப்பு அதிகரிக்கின்றன, அதே நேரத்தில் சுற்றுலா மக்களுக்கும் மக்களுக்கும் இடையிலான தொடர்புகளை வலுப்படுத்துகிறது. மூலோபாய இருப்பிடம்: மாலத்தீவுகள் இந்தியாவின் மினிகாயிலிருந்து வெறும் 70 கடல் மைல்கள் தொலைவிலும், மேற்கு கடற்கரையிலிருந்து சுமார் 300 கடல் மைல்கள் தொலைவிலும், முக்கியமான இந்தியப் பெருங்கடல் கடல் பாதைகளில் அமைந்துள்ளன. இந்த வழித்தடங்கள்

இந்தியாவின் வெளிப்புற வர்த்தகத்தில் சுமார் 50% மற்றும் அதன் எரிசக்தி இறக்குமதியில் 80% ஆகியவற்றைக் கொண்டுள்ளன, இது இந்தியாவின் வர்த்தகம் மற்றும் எரிசக்தி நலன்களைப் பாதுகாப்பதற்கு மாலத்தீவை முக்கியமாக்குகிறது.

அதன் நிலைப்பாடு இந்தியாவின் அண்டை நாடுகளுக்கு முன்னுரிமை என்ற கொள்கை மற்றும் SAGAR தொலைநோக்குப் பார்வையுடன் ஒத்துப்போகிறது.

அரசியல் ஸ்திரத்தன்மை: இந்தியா மாலத்தீவு உறவுகள் ஜனநாயகம் மற்றும் வலுவான நிறுவனங்களை ஆதரிப்பதன் மூலமும், குறிப்பாக சீனாவிலிருந்து வெளிப்புற செல்வாக்கைக் குறைப்பதன் மூலமும், மூலோபாய, பொருளாதார மற்றும் கடல்சார் ஒத்துழைப்பை வலுப்படுத்துவதன் மூலமும் அரசியல் ஸ்திரத்தன்மையைப் பராமரிக்க உதவுகின்றன.

இந்தியா – மாலத்தீவு உறவுகளில் சவால்கள்

இந்தியா-மாலத்தீவு உறவுகள் பல சவால்களை எதிர்கொள்கின்றன, அவற்றில் மூலோபாய ஒப்பந்தங்கள் மூலம் சீனாவை நோக்கி மாலத்தீவின் சாய்வு அதிகரித்து வருவது, கடன் சார்ந்திருத்தல், சுற்றுலாவை பாதிக்கும் இந்திய எதிர்ப்பு உணர்வு, அரசியல் ஸ்திரமின்மை மற்றும் இந்திய இராணுவ இருப்பு குறித்த கவலைகள் ஆகியவை அடங்கும். புவிசார் அரசியல் போட்டி: சினமலே பாலம் மற்றும் விமான நிலைய விரிவாக்கம் போன்ற

உள்கட்டமைப்பு திட்டங்கள் மூலம் மாலத்தீவில் சீனாவின் வளர்ந்து வரும் இருப்பு, அதன் பொருளாதார தடயத்தை அதிகரித்துள்ளது.

அரசியல் ஸ்திரமின்மை: அரசாங்கத்தில் அடிக்கடி ஏற்படும் மாற்றங்களும் மாறிவரும் வெளியுறவுக் கொள்கையும் உறுதியற்ற தன்மையை உருவாக்குகின்றன. இந்திய சார்பு கொள்கைகள் பெரும்பாலும் உள்நாட்டு எதிர்ப்பை எதிர்கொள்கின்றன, இதனால் நிலையான ஒத்துழைப்பைப் பேணுவது கடினமாகிறது. இந்தியாவுக்கு எதிரான உணர்வுகள்: மாலத்தீவு அரசியல் மற்றும் சமூகத்தின் சில பிரிவுகள் உள்நாட்டு ஆதரவைத் திரட்டவும் , வளர்ச்சி மற்றும் பாதுகாப்பில் இந்தியாவின் பங்கைக் கேள்விக்குள்ளாக்கவும் இந்தியாவுக்கு எதிரான சொல்லாட்சியை அதிகளவில் பயன்படுத்துகின்றன.

இது "இந்தியா வெளியேறு" போன்ற பிரச்சாரங்களுக்கு எரியூட்டி உள்ளது, இது இருதரப்பு ஒத்துழைப்பையும் பொது நல்லெண்ணத்தையும் குறைமதிப்பிற்கு உட்படுத்துகிறது. பொருளாதார பாதிப்புகள்: மாலத்தீவுகள் அதிக நிதிப் பற்றாக்குறைகள் மற்றும் சாத்தியமான கடன், அதிக வெளிப்புறக் கடன் மற்றும் சீனாவுக்கு பெரும்பாலும் கடன்பட்டுள்ள கடன் பொறி இராஜதந்திரம் குறித்த கவலைகள் உள்ளிட்ட பொருளாதார பாதிப்புகளை எதிர்கொள்கிறது. தீவிரமயமாக்கல் : சில மாலத்தீவு மக்கள் உலகளாவிய பயங்கரவாதக் குழுக்களில் சேருவதால் அதிகரித்து வரும் மத தீவிரவாதம், இந்தியாவிற்கு நாடுகடந்த பயங்கரவாதம்

மற்றும் கடலோர பாதுகாப்பு அபாயங்களுக்கு அச்சுறுத்தலாக அமைகிறது. இது பரந்த இந்தியப் பெருங்கடல் பிராந்தியத்திலும் பரவக்கூடிய உள் உறுதியற்ற தன்மையையும் உருவாக்குகிறது.

கடல்சார் பாதுகாப்பு கவலைகள்: இந்தியப் பெருங்கடலில் கடற்கொள்ளை, சட்டவிரோத மீன்பிடித்தல் மற்றும் கடத்தல் ஆகியவை வளர்ந்து வரும் அச்சுறுத்தல்களாகும். பிராந்திய பாதுகாப்பை உறுதி செய்வதற்கு ஒருங்கிணைந்த ரோந்துகள், உளவுத்துறை பகிர்வு மற்றும் கடல்சார் உள்கட்டமைப்பு மேம்பாடு அவசியம்.... சீனாவை எதிர்கொள்வது: இந்தியா மற்றும் மாலத்தீவுகள் ஆரோக்கியமான உறவுகள் இந்தியப் பெருங்கடலில் பிராந்திய ஸ்திரத்தன்மைக்கு பங்களிக்கின்றன. இது வெளிப்புற தாக்கங்களை, குறிப்பாக சீனாவிலிருந்து வரும் தாக்கங்களை எதிர்கொள்ள உதவுகிறது, மேலும் வர்த்தகம் மற்றும் எரிசக்தி விநியோகத்திற்கு முக்கியமான முக்கியமான கடல் பாதைகளைப் பாதுகாக்கிறது.

பொருளாதார முக்கியத்துவம்: இந்தியா மாலத்தீவின் மிகப்பெரிய பொருளாதார கூட்டாளிகளில் ஒன்றாகும், 2021 இல் 300 மில்லியன் அமெரிக்க டாலர்களாக இருந்த வர்த்தகம் 2023 இல் 548 மில்லியன் அமெரிக்க டாலர்களாக வளர்ந்து வருகிறது. உள்கட்டமைப்பு மற்றும் சமூகத் துறைகளில் முதலீடுகள் வெளிப்புற சார்புகளைக் குறைத்து பகிரப்பட்ட வளர்ச்சியை ஊக்குவிக்க உதவுகின்றன.

பாதுகாப்பு ஒத்துழைப்பு: இந்தியப் பெருங்கடல் பகுதியில் கடற்கொள்ளை, கடத்தல் மற்றும் பயங்கரவாதத்தை எதிர்ப்பதில் இந்தியாவின் முன்னணி பங்காளியாக மாலத்தீவு செயல்படுகிறது. ரோந்து மற்றும் உளவுத்துறை பகிர்வு மூலம் பாதுகாப்பு ஒத்துழைப்பு கடல்சார் பாதுகாப்பு மற்றும் பிராந்திய அமைதியை வலுப்படுத்துகிறது.

சுற்றுலா: மாலத்தீவின் பொருளாதாரத்திற்கு சுற்றுலா ஒரு முக்கிய பங்களிப்பாகும், இந்தியா அதன் மிகப்பெரிய மூல சந்தையாகும். 2023 ஆம் ஆண்டில், மாலத்தீவுக்கு வருகை தரும் சுற்றுலாப் பயணிகளில் இந்திய நாட்டினர் கணிசமான பங்களிப்பை வழங்கினர், 200,000 க்கும் மேற்பட்ட இந்திய சுற்றுலாப் பயணிகள் மாலத்தீவுக்கு வருகை தந்தனர்.... இந்தியா மாலத்தீவு உறவுகள் முன்னேறிச் செல்கின்றன

இந்திய மாலத்தீவு உறவுகள் இந்தியப் பெருங்கடலில் பிராந்திய ஸ்திரத்தன்மை, பொருளாதார வளர்ச்சி மற்றும் கடல்சார் பாதுகாப்பிற்கு அவசியமானவை. பாதுகாப்பு, பொருளாதாரம், காலநிலை மற்றும் மக்களிடையேயான உறவுகள் ஆகியவற்றில் ஒத்துழைப்பு ஒரு பரஸ்பர நன்மை பயக்கும் கூட்டாண்மையை உறுதி செய்யும். பொருளாதார ஒத்துழைப்பை ஆழப்படுத்துதல்: இந்தியாவும் மாலத்தீவும் சுதந்திர வர்த்தக ஒப்பந்தத்தை (FTA) விரைவுபடுத்த வேண்டும், இந்திய முதலீடுகளை ஊக்குவிக்க வேண்டும் மற்றும் வணிகத்தை எளிதாக்க உள்ளூர் நாணய வர்த்தகத்தைப் பயன்படுத்த வேண்டும். போக்குவரத்து மற்றும்

டிஜிட்டல் இணைப்பை மேம்படுத்தவும், பிற நாடுகளைச் சார்ந்திருப்பதைக் குறைக்கவும் GMCP மற்றும் கடலுக்கடியில் கேபிள்கள் போன்ற முக்கியமான திட்டங்கள் விரைவாக முடிக்கப்பட வேண்டும். கடல்சார் பாதுகாப்பை மேம்படுத்துதல்: கூட்டு கடற்படை ரோந்துகள், EEZ கண்காணிப்பு, உளவுத்துறையைப் பகிர்தல் மற்றும் ரோந்து கப்பல்கள் மற்றும் ட்ரோன்களை வழங்குவதன் மூலம் கடல்சார் பாதுகாப்பை வலுப்படுத்த வேண்டும். இந்தியப் பெருங்கடலில் பாதுகாப்பை மேம்படுத்த கொழும்பு பாதுகாப்பு மாநாடு போன்ற பிராந்திய தளங்களையும் இந்தியா பயன்படுத்த வேண்டும். இராஜதந்திர மற்றும் அரசியல் ஈடுபாடு: வழக்கமான உயர் மட்ட வருகைகள், கூட்டு கூட்டங்கள் மற்றும் டிராக்-II ராஜதந்திரம் (சிந்தனைக் குழுக்கள் மற்றும் கல்வி பரிமாற்றங்கள் மூலம்) நம்பிக்கையை உருவாக்கும். இந்தியா இறையாண்மை கவலைகளை கவனமாகக் கையாள வேண்டும் மற்றும் நிலையான அரசியல் உறவுகளைப் பராமரிக்க பொது மோதல்களைத் தவிர்க்க வேண்டும்.

மக்களிடையேயான உறவுகளை ஊக்குவிக்கவும்: இந்தியா மாலத்தீவு இளைஞர்களை ஈடுபடுத்த வேண்டும், சுயாதீன ஊடகங்களை ஆதரிக்க வேண்டும், மேலும் நம்பிக்கை மற்றும் நட்பை வலுப்படுத்த திரைப்படங்கள், கல்வி மற்றும் திறன் மேம்பாட்டுத் திட்டங்கள் போன்ற கலாச்சார பரிமாற்றங்களை ஊக்குவிக்க வேண்டும்....

சார்க்: தோற்றம் - தெற்காசியாவில் ஒத்துழைப்பு மற்றும் மேம்பாட்டிற்கான பங்களிப்பு.

பல பிராந்திய அமைப்புகள் உள்ளன. அவற்றில் ஒன்று தெற்காசிய பிராந்திய ஒத்துழைப்பு சங்கம். சார்க் அமைப்பில் இந்தியா, பங்களாதேஷ், பாகிஸ்தான், நேபாளம், பூட்டான், இலங்கை மற்றும் மாலத்தீவுகள் என ஏழு உறுப்பு நாடுகள் உள்ளன. இது 1985 டிசம்பரில் முறையாக தொடங்கப்பட்டது. சில பிரச்சினைகள் தாங்களாகவே தீர்க்கப்பட வேண்டியிருந்தாலும், சார்க் பல துறைகளில் அதன் சிறந்த நோக்கத்தை நிறைவேற்றி வருகிறது.

சார்க்கின் தோற்றம்

பிராந்தியவாதம் என்பது புதியதல்ல. போர்களுக்கு வழிவகுத்த பிராந்திய அமைப்புகள் இருந்தன. வரலாறு அவற்றை சித்தரிக்கிறது. இரண்டாம் உலகப் போருக்குப் பிறகு , அமைதி, நட்பு மற்றும் பொருளாதார ஒத்துழைப்பை மேம்படுத்துவதற்காக நாடுகளிடையே நிறுவப்பட்ட அமைப்புகள் உள்ளன. ஐக்கிய நாடுகள் சபையின் சாசனம் பின்வருமாறு விவரிக்கிறது: "பிராந்திய ஏற்பாடுகள்" என்பது ஒரு குறிப்பிட்ட புவியியல் பகுதியில் குழுவாக இருக்கும் நிரந்தர இயல்புடைய அமைப்புகளாக வரையறுக்கப்படுகிறது , அவற்றின் அருகாமை, பொதுவான நலன்கள் அல்லது கலாச்சார, மொழியியல், வரலாற்று அல்லது ஆன்மீக உறவுகள் காரணமாக, அவற்றுக்கிடையே எழக்கூடிய எந்தவொரு சர்ச்சையையும்

அமைதியான முறையில் தீர்ப்பதற்கும், அவர்களின் பிராந்தியத்தில் அமைதி மற்றும் பாதுகாப்பைப் பேணுவதற்கும், அவர்களின் நலன்களைப் பாதுகாப்பதற்கும், அவர்களின் பொருளாதார மற்றும் கலாச்சார உறவுகளை மேம்படுத்துவதற்கும் கூட்டாகப் பொறுப்பேற்கின்றன. சர்க் என்ற யோசனை 1981 இல் பங்களாதேஷ் ஜனாதிபதி ஜியா-உர் ரஹ்மானால் தொடங்கப்பட்டது. இது 1983 இல் டெல்லியில் கூடியது, மேலும் உறுப்பு நாடுகள் "தெற்காசிய பிராந்திய ஒத்துழைப்பு பிரகடனத்தை" ஏற்றுக்கொண்டன. ஒரு குழந்தை அமைப்பான சர்க், பொருளாதார வளர்ச்சி மற்றும் வளர்ச்சியின் பல்வேறு நிலைகளில் உறுப்பு நாடுகளின் அரசியல் மற்றும் பாதுகாப்பு உணர்வுகள் வடிவில் பல தடைகளை எதிர்கொள்கிறது. நன்மை பயக்கும் முடிவுகளை அடைய உறுப்பு நாடுகளை நெருக்கமாகக் கொண்டுவருவதில் சர்க் முக்கிய பங்கு வகிக்கிறது .

சர்க்கின் நோக்கங்கள்

சர்க் சாசனத்தின் பிரிவு I இன் படி, சங்கத்தின் நோக்கங்கள்:

1. தெற்காசிய மக்களின் நலனை மேம்படுத்துதல் மற்றும் அவர்களின் வாழ்க்கைத் தரத்தை மேம்படுத்துதல்;

அவர்களின் முழு திறன்களையும் உணரவும் வாய்ப்பளித்தல் ;

3. தெற்காசிய நாடுகளிடையே கூட்டுத் தன்னம்பிக்கையை
மேம்படுத்துதல் மற்றும் வலுப்படுத்துதல்;

நம்பிக்கை, புரிதல் மற்றும் ஒருவருக்கொருவர்
பிரச்சினைகளைப் பாராட்டுதல் ஆகியவற்றிற்கு பங்களிக்க ;

5. பொருளாதார, சமூக, கலாச்சார, தொழில்நுட்ப மற்றும்
அறிவியல் துறைகளில் தீவிர ஒத்துழைப்பு மற்றும் பரஸ்பர
உதவியை ஊக்குவித்தல்;

6. பிற வளரும் நாடுகளுடனான ஒத்துழைப்பை
வலுப்படுத்துதல்;

7. பொது நலன் சார்ந்த விஷயங்களில் சர்வதேச மன்றங்களில்
தங்களுக்குள் ஒத்துழைப்பை வலுப்படுத்துதல்; மற்றும் 8. ஒத்த
நோக்கங்கள் மற்றும் நோக்கங்களைக் கொண்ட சர்வதேச மற்றும்
பிராந்திய அமைப்புகளுடன் ஒத்துழைத்தல்.

சாசனத்தின் பிரிவு II பின்வரும் கொள்கைகளை வகுக்கிறது:

1. சங்கத்தின் கட்டமைப்பிற்குள் ஒத்துழைப்பு என்பது
இறையாண்மை சமத்துவம், பிராந்திய ஒருமைப்பாடு, அரசியல்
சுதந்திரம், பிற மாநிலங்களின் உள் விவகாரங்களில் தலையிடுதலை
மற்றும் பரஸ்பர நன்மை ஆகிய கொள்கைகளுக்கு மதிப்பளிப்பதன்
அடிப்படையில் இருக்க வேண்டும்.

2. அத்தகைய ஒத்துழைப்பு இருதரப்பு மற்றும் பலதரப்பு ஒத்துழைப்புக்கு மாற்றாக இருக்காது, ஆனால் அவற்றை பூர்த்தி செய்யும்.

3. அத்தகைய ஒத்துழைப்பு இருதரப்பு மற்றும் பலதரப்பு கடமைகளுக்கு முரணாக இருக்கக்கூடாது.

சார்க் உச்சி மாநாடுகள்

இதுவரை, பன்னிரண்டு உச்சி மாநாடுகள் நடந்துள்ளன - டாக்கா (1985), பெங்களூரு (1986), காத்மாண்டு (1987), இஸ்லாமாபாத் (1988), மாலே (1990), கொழும்பு (1991), டாக்கா (1993), புது தில்லி (1995), மாலே (1997), கொழும்பு (1998), காத்மாண்டு (2002) மற்றும் இஸ்லாமாபாத் (2004). இருப்பினும், கடந்த காலங்களில் பல உச்சி மாநாடுகள் உறுப்பு நாடுகளின் உள்நாட்டு மற்றும் இருதரப்பு பிரச்சினைகள் காரணமாக ஒத்திவைக்கப்பட்டுள்ளன அல்லது நடத்தப்படவில்லை. கூட்டங்கள், கருத்தரங்குகள், ஆய்வுகள் மற்றும் அது நிதியுதவி செய்த அறிக்கைகள் ஆகியவற்றின் மிகவும் ஈர்க்கக்கூடிய பதிவை சார்க் கொண்டுள்ளது. அவ்வப்போது சார்க் செயலகம் வெளியிடும் செயல்பாட்டு நாட்காட்டி, விவசாயம், கால்நடை வளர்ப்பு, தோட்டக்கலை, சுகாதாரம் மற்றும் சுகாதாரம், வனவியல், மக்கள் தொகை போன்ற பல்வேறு வளர்ச்சித் துறைகள் தொடர்பான ஏராளமான செயல்பாடுகளை பட்டியலிடுகிறது.

வானிலை ஆய்வு, அஞ்சல் சேவைகள், போதைப்பொருள் கடத்தல் மற்றும் துஷ்பிரயோகம், ஒருங்கிணைந்த கிராமப்புற மேம்பாடு, தொழில்நுட்ப பரிமாற்றம், விளையாட்டு, போக்குவரத்து, தொலைத்தொடர்பு, பெண்கள் மேம்பாடு, வர்த்தகம் மற்றும் வணிகம் மற்றும் பிற.

சார்க் செயல்பாடுகள் வளர்ச்சிப் பிரச்சினைகளுக்கு மட்டும் மட்டுப்படுத்தப்படவில்லை. பல ஆண்டுகளாக இந்திய-பாகிஸ்தான் உறவுகளில் தீயாகப் பரவி வரும், தீவிர அரசியல் பின்னணியைக் கொண்ட பயங்கரவாதம் போன்ற ஒரு பிரச்சினை கூட முன்பே கவனத்தைப் பெற்றது. இந்த விஷயத்தில் சார்க் நாடுகளிடையே ஆழமான வேரூன்றிய பிளவுகள் இருந்தபோதிலும், அவர்கள் பயங்கரவாதத்திற்கு எதிரான ஒரு மாநாட்டை ஏற்றுக்கொள்ளலாம். அதன் சிறப்பம்சம் என்னவென்றால், 'பயங்கரவாதமாகக் கருதப்படும் மற்றும் நாடுகடத்தப்படுவதற்காக அரசியல் குற்றமாகவோ அல்லது அரசியல் நோக்கங்களால் தூண்டப்பட்ட குற்றமாகவோ கருதப்படக்கூடாது' என்ற குற்றங்களை அடையாளம் காண்பது. இருதரப்பு நாடுகடத்தல் ஒப்பந்தங்களில் கையெழுத்திடுவதன் மூலம் தேவையான பின்தொடர்வை இந்த மாநாடு வழங்குகிறது. பயங்கரவாதிகளுக்கு எதிராக வங்கதேசமும் பாகிஸ்தானும் உள்நாட்டுச் சட்டங்களைச் செயல்படுத்தாததால், இந்த மாநாடு அதை அங்கீகரிக்கவில்லை. இருப்பினும், 2004 ஆம் ஆண்டு இஸ்லாமாபாத் உச்சிமாநாட்டில் இந்த மாநாட்டிற்கு ஒரு புதிய பரிமாணம் வழங்கப்பட்டது.

முதல் சர்க் உச்சி மாநாடு டிசம்பர் 1985 இல் டாக்காவில் நடைபெற்றது. இந்தக் கூட்டத்தில், சர்க் முறையாகத் தொடங்கப்பட்டது. இந்த உச்சிமாநாடு இரண்டு விஷயங்களில் குறிப்பாக முக்கியமானது. முதலாவதாக, 'படையைப் பயன்படுத்தாதது' மற்றும் 'அனைத்து தகராறுகளுக்கும் அமைதியான தீர்வு' (முகவுரை மற்றும் பிரிவு 11) என்ற வெளிப்பாடுகள் பயன்படுத்தப்பட்டன. வங்காளதேசத்தால் தயாரிக்கப்பட்ட அசல் பணி ஆவணத்தில் (1980) இதே போன்ற வெளிப்பாடுகள் பயன்படுத்தப்பட்டன என்பதைக் கவனத்தில் கொள்ளலாம், ஆனால் வெளியுறவுச் செயலாளர்களின் முதல் கூட்டத்தில் (ஏப்ரல் 1981) அவை பாகிஸ்தானின் தயக்கங்கள் காரணமாக கைவிடப்பட்டன. இந்தியாவிற்கான பாகிஸ்தானின் போர்-இல்லை ஒப்பந்தம் செப்டம்பர் 198 இல் பின்னர் வந்தது 1. எனவே, சர்க் ஆவணத்தில் இந்த வெளிப்பாடுகளைப் பயன்படுத்துவது போர்-இல்லை திட்டத்தை கிட்டத்தட்ட தேவையற்றதாக மாற்றியது. இரண்டாவதாக, உச்சிமாநாடு ஒரு அமைச்சர்கள் குழு மற்றும் ஒரு செயலகத்திற்கு ஆதரவாக முடிவு செய்து , அதன் மூலம் சர்க்கிற்கு நிரந்தரத்தை வழங்கியது.

1986 நவம்பரில் பெங்களூரில் நடைபெற்ற இரண்டாவது சர்க் உச்சிமாநாட்டில், தலைவர்கள் பயங்கரவாதத்தை ஒடுக்குவது குறித்த பிராந்திய மாநாட்டை உருவாக்கி, பிராந்திய உணவுப் பாதுகாப்பு இருப்பு ஒன்றை அமைக்க ஒப்புக்கொண்டனர் மற்றும் இயற்கை பேரழிவுகளின் காரணங்கள் மற்றும் விளைவுகள் மற்றும் சுற்றுச்சூழலைப் பாதுகாப்பது குறித்த ஆய்வை மேற்கொள்ள முடிவு

செய்தனர். உறுப்பினர் பதவிக்கான ஆப்கானிஸ்தான் விண்ணப்பத்திற்கு பதிலளிக்கும் விதமாக, உச்சிமாநாடு உறுப்பினர் பதவிக்கான அளவுகோல்களை வகுக்க நிலைக்குழுவை உத்தரவிட்டது. (புதிய உறுப்பினர்களை சேர்ப்பது குறித்து சர்க் சாசனம் அமைதியாக உள்ளது).

மூன்றாவது சர்க் உச்சி மாநாடு நவம்பர் 1987 இல் காத்மாண்டுவில் நடைபெற்றது. இந்த உச்சிமாநாட்டில், பயங்கரவாதத்தை ஒடுக்குவதற்கான சர்க் பிராந்திய மாநாடு கையெழுத்தானது, இது ஆகஸ்ட் 22, 1988 அன்று நடைமுறைக்கு வந்தது. நான்காவது சர்க் உச்சிமாநாடு 1988 இல் இஸ்லாமாபாத்தில் நடைபெற்றது. இந்த உச்சிமாநாட்டில், சர்க் 2000 எனப்படும் ஒருங்கிணைந்த வளர்ச்சித் திட்டம் - ஒரு அடிப்படைத் தேவைகள் முன்னோக்கு வரையப்பட்டது. உணவு, உடை, தங்குமிடம், கல்வி, ஆரம்ப சுகாதாரப் பராமரிப்பு, மக்கள் தொகை திட்டமிடல் மற்றும் சுற்றுச்சூழல் பாதுகாப்பு போன்ற முக்கிய துறைகளில் 2000 ஆம் ஆண்டுக்குள் அடைய வேண்டிய ஒரு குறிப்பிட்ட இலக்குடன் கூடிய பிராந்திய முன்னோக்கு திட்டத்தை இந்தத் திட்டம் திட்டமிட்டது. ஐந்தாவது சர்க் உச்சிமாநாடு 1990 நவம்பரில் மாலேயில் நடைபெற்றது. இந்த உச்சிமாநாட்டில், மாற்றுத்திறனாளிகள் மற்றும் பெண் குழந்தைகளின் நலன், போதைப்பொருள் மற்றும் மனோவியல் பொருட்கள் குறித்த மாநாடு , போதைப்பொருள் துஷ்பிரயோகம் மற்றும் பிராந்தியத்தில் சட்டவிரோத போக்குவரத்தை ஒடுக்குதல் ஆகியவற்றை திறம்பட

கையாள்வது, நாடாளுமன்ற மற்றும் உச்ச நீதிமன்ற நீதிபதிகளின் தற்போதைய பிரிவுகளுக்கு அப்பால் விசா இல்லாத பயண வசதியை விரிவுபடுத்துதல், தேசிய கல்வி நிறுவனங்களின் தலைவர்கள், அவர்களின் வாழ்க்கைத் துணைவர்கள் மற்றும் சார்ந்திருக்கும் குழந்தைகள் ஆகியோரை உள்ளடக்கியதாக, மிக முக்கியமாக, பொருளாதார ஒத்துழைப்பின் முக்கிய பகுதிகளை விரிவுபடுத்துதல் ஆகியவற்றுக்கு தலைவர்கள் அழைப்பு விடுத்தனர். 1991 பிப்ரவரி மாத இறுதிக்குள் வர்த்தகம், உற்பத்தியாளர்கள் மற்றும் சேவைகள் என்ற சர்ச்சைக்குரிய பிரச்சினையைக் கையாளும் பிராந்திய ஆய்வு முடிக்கப்பட வேண்டும் என்று முடிவு செய்யப்பட்டது. சோசலிசப் பொருளாதாரங்களின் சரிவால் உலகப் பொருளாதாரத்திற்கு ஏற்படும் சவால்களைச் சமாளிக்க, புதிய உற்பத்தி, நுகர்வு மற்றும் வர்த்தக முறையை உருவாக்க வேண்டும் என்றும், அது விரைவில் உணரப்பட்டால் தெற்காசியாவிற்கு நல்லது என்றும் அனைவரும் ஒப்புக்கொண்டதால் இது மிகவும் முக்கியமானது. கொழும்பில் ஆறாவது சார்க் உச்சி மாநாடு முதலில் 1991 நவம்பரில் நடத்த திட்டமிடப்பட்டது. ஆனால் பூட்டான் மன்னர் தனது உள்நாட்டுப் பிரச்சினைகள் காரணமாக உச்சிமாநாட்டில் பங்கேற்க வேண்டாம் என்ற கடைசி நேர முடிவைத் தொடர்ந்து, கூட்டம் ஒத்திவைக்கப்பட்டது. பூட்டான் மன்னர் பங்கேற்காததால், தாங்களும் பங்கேற்க மாட்டோம் என்று இந்தியாவும் நேபாளமும் வலியுறுத்தியதால் இது தவிர்க்க முடியாதது. உச்சிமாநாட்டில் எந்த ஒரு உறுப்பினரும் இல்லாத நிலையில், கூட்டம் நடத்தப்பட்டாலும்,

அது சார்க்கின் கூட்டு மனப்பான்மைக்கு எதிரானதாக இருக்கும் என்று அவர்கள் உறுதியாக உணர்ந்தனர். உச்சிமாநாடு பின்னர் 2-1 டிசம்பர் 1999 அன்று நடைபெற்றது. உச்சிமாநாட்டில் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட கொழும்பு பிரகடனத்தில் உள்ள பெரும்பாலான சிக்கல்கள் முந்தைய ஆண்டுகளில் சார்க்கின் தொடர்ச்சியான நிகழ்ச்சி நிரலின் ஒரு பகுதியாகும். பயங்கரவாத நடவடிக்கைகளைத் தடுப்பதற்கான அவசியம், சிறிய நாடுகளின் பாதுகாப்பை வலுப்படுத்துவது குறித்து சர்வதேச ஒருமித்த கருத்தைப் பெறுவதற்கான மாலத்தீவின் முயற்சி, தெற்காசியாவில் பயங்கரவாதத்தை எதிர்த்துப் போராடுவதற்கு பயனுள்ள நடவடிக்கைகளை எடுக்க அழைப்பு, ஒரு கூட்டு முயற்சியை வெளிப்படுத்துவதற்கான வேண்டுகோள்.

உலகளாவிய மற்றும் பிராந்திய சுற்றுச்சூழல் பிரச்சினைகள் குறித்த நிலைப்பாடுகள் இந்த வகைக்குள் அடங்கும். வர்த்தகம், உற்பத்தியாளர்கள் மற்றும் சேவைகள் ஆகிய துறைகளில் பிராந்திய ஒத்துழைப்புக்கான வாய்ப்புகளை ஆய்வு செய்வதற்காக ஏற்கனவே அமைக்கப்பட்ட அரசுகளுக்கிடையேயான குழு, 1997 ஆம் ஆண்டுக்குள் சார்க் முன்னுரிமை வர்த்தக ஏற்பாட்டை (SAPTA) நிறுவுவதற்கான இலங்கையின் முன்மொழிவையும் ஆராய வேண்டும் என்றும் உச்சிமாநாட்டுத் தலைவர்கள் ஒப்புக்கொண்டனர். ஆனால் கொழும்பு உச்சிமாநாட்டில் எடுக்கப்பட்ட அனைத்து முடிவுகளிலும் மிக முக்கியமானது, சார்க் வெளியுறவுச் செயலாளர்களின் சிறப்பு அமர்வு 1992 இல்

கொழும்பில் நடத்தப்பட வேண்டும் என்ற ஒப்பந்தமாகும், இது அமைப்பின் செயல்பாட்டு விதிமுறைகளை நெறிப்படுத்துவதற்கான வழிகள் மற்றும் வழிமுறைகளை ஆய்வு செய்ய வேண்டும். இந்த ஆய்வு சார்க் சாசனத்தில் மாற்றங்களைக் கோருவதற்காக வடிவமைக்கப்பட்டவை உட்பட பரந்த அளவிலான திட்டங்களை உள்ளடக்கும். ஆசியான் மற்றும் ஐரோப்பிய ஒன்றியம் போன்ற பிற பிராந்திய அமைப்புகளுடன் பொருத்தமான வெளிப்புற இணைப்புகளை நிறுவுவது பற்றிய பிரச்சினையையும் கூட பரிசீலிக்கலாம். ஏழாவது சார்க் உச்சி மாநாடு ஏப்ரல் 1993 இல் டாக்காவில் நடைபெற்றது. இந்த உச்சிமாநாட்டில், சார்க் முன்னுரிமை வர்த்தக ஏற்பாடு (SAPTA) கையெழுத்தானது. இந்த ஒப்பந்தம் உறுப்பு நாடுகளுக்கு கட்டணங்கள், பாரா கட்டணங்கள், வரி அல்லாத மற்றும் நேரடி வர்த்தக ஒப்பந்தங்கள் மூலம் படிப்படியாக வர்த்தக தாராளமயமாக்கலுக்கான அடிப்படை சட்ட கட்டமைப்பை வழங்கும் என்று கருதப்பட்டது. 1995 ஆம் ஆண்டு புதுதில்லியில் நடைபெற்ற எட்டாவது சார்க் உச்சிமாநாட்டில், SAPTA முறையாக தொடங்கப்பட்டது. 1997 ஆம் ஆண்டு மாலேயில் நடைபெற்ற ஒன்பதாவது சார்க் உச்சிமாநாட்டில், சார்க் பிரபலங்களின் குழு நிறுவப்பட்டது. சார்க் பொதுவான சந்தையை உருவாக்குவதன் மூலமும், மேக்ரோ-பொருளாதார கொள்கை ஒருங்கிணைப்பை ஏற்படுத்துவதன் மூலமும் சார்க் பொருளாதார பார்வையை உருவாக்குவது குறித்து குழு சிந்தித்தது. பத்தாவது சார்க் உச்சிமாநாட்டில், SAPTA பேச்சுவார்த்தைகளால் ஏற்பட்ட

முன்னேற்றத்தால் ஊக்கப்படுத்தப்பட்ட சார்க் தலைவர்கள், தெற்காசிய சுதந்திர வர்த்தகப் பகுதி (SAFTA) குறித்த ஒப்பந்தத்தை வரைவதற்கு நிபுணர்கள் குழுவை அமைக்க முடிவு செய்தனர். இந்த ஒப்பந்தம் சார்க் நாடுகளுக்கு இடையே வர்த்தகத்தை விடுவிப்பதற்கான சட்டப்பூர்வ அட்டவணைகளை வகுக்கும் என்றும், பிராந்தியத்தில் ஒரு சுதந்திர வர்த்தகப் பகுதியை அடைவதற்கான கணிக்கக்கூடிய மற்றும் வெளிப்படையான காலப் பாதையை வழங்கும் என்றும் எதிர்பார்க்கப்பட்டது. காத்மாண்டுவில் பதினொன்றாவது சார்க் உச்சி மாநாடு முதலில் நவம்பர் 1999 இல் திட்டமிடப்பட்டிருந்தது, ஆனால் அக்டோபர் 12, 1999 அன்று பாகிஸ்தானில் நடந்த இராணுவ ஆட்சிக் கவிழ்ப்பு காரணமாக ஒத்திவைக்கப்பட வேண்டியிருந்தது. இறுதியில், உச்சிமாநாடு ஜனவரி 2002 இல் நடைபெற்றது. உச்சிமாநாட்டின் சிறப்பம்சம், பிராந்தியம் முழுவதும் ஒழுக்கக்கேடான நோக்கங்களுக்காக பெண் குழந்தைகள் மற்றும் பெண்களை சட்டவிரோதமாகக் கடத்துவதைத் தடுப்பதற்கான ஒரு மாநாட்டில் கையெழுத்திட்டது. இருப்பினும், உச்சிமாநாட்டை நடத்துவதில் ஏற்பட்ட தாமதம், சார்க் செயலற்ற நிலையில் இருந்தது என்று அர்த்தமல்ல. தெற்காசிய மேம்பாட்டு நிதியத்தின் (SADF) ஆளும் குழுவின் ஆறாவது கூட்டம் 2000 மே 22-23 தேதிகளில் மாலத்தீவில் நடைபெற்றது, இதில் நிதியின் செயல்பாடுகள் மதிப்பாய்வு செய்யப்பட்டு நிதியை ஒரு தொழில்முறை நிலையில் வைப்பதற்கான திட்டங்கள் விவாதிக்கப்பட்டன. கல்வியின் அனைத்து மட்டங்களிலும் திறந்த

மற்றும் தொலைதூரக் கற்றலை ஊக்குவிப்பதற்காக சார்க் பிராந்தியத்தில் ஒத்துழைப்புக்கான திட்டங்களை சார்க் கூட்டமைப்பு ஆய்வு செய்தது. அனைத்து வகையான மக்களிடையேயான தொடர்பு இந்த ஆண்டில் ஒரு குறிப்பிடத்தக்க வளர்ச்சியாகும். உலகளாவிய, நிதி மற்றும் பொருளாதார பிரச்சினைகள் குறித்த சார்க் ஆராய்ச்சியாளர்களின் வலையமைப்பின் மூன்றாவது கூட்டம் அக்டோபர் 31, 2000 அன்று சார்க் செயலகத்தில் நடைபெற்றது. சார்க் ஆடியோ விஷுவல் எக்ஸ்சேஞ்ச் குழுவின் 19வது கூட்டம் டிசம்பர் 19-20, 2000 வரை டாக்காவில் நடைபெற்றது. நவம்பர் 2000 இல், கொலம்பியாவில் ஒரு சிறப்பு சார்க் மூத்த அதிகாரிகள் கூட்டம் நடைபெற்றது. தொழில்நுட்பக் குழுவின் கூட்டங்கள், தெற்காசிய முன்னுரிமை வர்த்தக ஏற்பாடு (SAPTA) மற்றும் தெற்காசிய சுதந்திர வர்த்தகப் பகுதி (SAFTA) ஆகியவற்றின் நிபுணர் நிலைக் கூட்டங்களை நடத்துவதற்கான காலெண்டரை இந்தக் கூட்டம் இறுதி செய்தது. சார்க் ஒருங்கிணைந்த செயல் திட்டத்தை (SIPA) செயல்படுத்துவதற்கான முதன்மை வழிமுறையாக சார்க் தொழில்நுட்பக் குழுக்கள் உள்ளன. 'தெற்காசியாவில் நிலையான வளர்ச்சி மற்றும் கிராமப்புற வறுமை ஒழிப்புக்கான புதுப்பிக்கத்தக்க எரிசக்திக்கு நிதியளிப்பது குறித்த பிராந்தியக் கூட்டம், உலக எரிசக்தி கவுன்சிலுடன் இணைந்து, 2000 ஜூன் 12-14 வரை கொழும்பில் நடைபெற்றது. கர்நாடக வர்த்தக மற்றும் தொழில்துறை கூட்டமைப்பு, இந்திய வர்த்தக மற்றும் தொழில்துறை கூட்டமைப்பு (FICCI) மற்றும் இந்திய வர்த்தக மற்றும் தொழில்துறை சபை

ஆகியவற்றின் முன்முயற்சியால் ஆகஸ்ட் 2000 இல் பெங்களூரில் தெற்காசிய வணிகத் தலைவர்களின் உச்சி மாநாடு நடைபெற்றது. அங்கீகரிக்கப்பட்ட பிராந்திய உச்ச சார்க் அமைப்பான சார்க் சட்ட மாநாடு, அதன் 8வது ஆண்டு மாநாட்டை செப்டம்பர் 2000 இல் நேபாளத்தில் நடத்தியது. தெற்காசிய பிராந்தியத்தில் சுகாதாரத் துறையை மேம்படுத்துவதற்கான அதன் முயற்சியின் ஒரு பகுதியாக, சார்க் ஆகஸ்ட் 23, 2000 அன்று WHO உடன் ஒரு புரிந்துணர்வு ஒப்பந்தத்தில் கையெழுத்திட்டது. பன்னிரண்டாவது சார்க் உச்சி மாநாடு 2004 ஜனவரி 4-6 வரை இஸ்லாமாபாத்தில் நடைபெற்றது. இந்தியா மற்றும் பாகிஸ்தானின் இரு தலைவர்களும் இருதரப்பு உறவுகளில் முன்னேற்றம் மற்றும் சார்க் செயல்முறையின் வளர்ச்சி ஆகிய இரண்டிற்கும் மிகவும் நல்ல சகுனமாக இருந்ததால் இந்த உச்சிமாநாடு பலரால் பாராட்டப்பட்டது. இந்த உச்சிமாநாடு பிராந்திய ஒத்துழைப்பின் பல துறைகளில் நீண்டகால பரிந்துரைகளை வழங்கியது. முதலாவதாக, வறுமை ஒழிப்பு, மக்கள்தொகை நிலைப்படுத்தல் , பெண்களின் அதிகாரமளித்தல், இளைஞர்களை அணிதிரட்டுதல் , மனிதவள மேம்பாடு, சுகாதாரம் மற்றும் ஊட்டச்சத்து மேம்பாடு போன்ற பிரச்சினைகளை உள்ளடக்கிய சார்க் சமூக சாசனத்தில் அது கையெழுத்திட்டது. இவை அனைத்தும் மில்லியன் கணக்கான தெற்காசியர்களின் வாழ்க்கையில் நீண்டகால தாக்கத்தை ஏற்படுத்தும். இரண்டாவதாக, 1987 இல் கையெழுத்திடப்பட்ட பயங்கரவாதத்தை எதிர்த்துப் போராடுவதற்கான பிராந்திய மாநாட்டிற்கான உறுதிப்பாட்டை மீண்டும் உறுதிப்படுத்தும்

அதே வேளையில், பயங்கரவாதத்திற்கு நிதியளிப்பதை திறம்பட கையாள்வதற்கான கூடுதல் நெறிமுறையில் அவர்கள் கையெழுத்திட்டனர். மூன்றாவதாக, உறுப்பினர்கள் தெற்காசிய சுதந்திர வர்த்தகப் பகுதியின் (SAFTA) கட்டமைப்பு ஒப்பந்தத்தில் கையெழுத்திட்டனர் மற்றும் ஜனவரி 2006 க்குள் அதை செயல்படுத்தினர். இறுதியாக, அமைதி, மேம்பாடு, வறுமை ஒழிப்பு மற்றும் பிராந்திய ஒத்துழைப்பின் பிற துறைகளில் பிராந்தியத்திற்குள் சிறந்து விளங்கும் தனிநபர்கள் மற்றும் அமைப்புகளை கௌரவிப்பதற்கும் ஊக்குவிப்பதற்கும் சார்க் விருது நிறுவப்பட்டது.

சுய மதிப்பீட்டு கேள்விகள்

1. நேபாளம், ஆப்கானிஸ்தான், பூட்டான் மற்றும் மாலத்தீவுகளுடனான இந்தியாவின் உறவுகளை வரலாற்று, கலாச்சார மற்றும் புவியியல் காரணிகள் எவ்வாறு வடிவமைத்துள்ளன?
2. இந்தியா-நேபாள உறவுகளில், குறிப்பாக வர்த்தகம், பாதுகாப்பு மற்றும் எல்லை மேலாண்மையில், ஒத்துழைப்பு மற்றும் மோதல்களின் முக்கிய பகுதிகள் யாவை?
3. ஆப்கானிஸ்தான், பூட்டான் மற்றும் மாலத்தீவுகளின் அரசியல் ஸ்திரத்தன்மை மற்றும் வளர்ச்சிக்கு இந்தியா எவ்வாறு பங்களிக்கிறது?
4. சார்க் உருவாவதற்கு வழிவகுத்த சூழ்நிலைகள் என்ன, அதன் முக்கிய நோக்கங்கள் என்ன?

5. தெற்காசியாவில் பிராந்திய ஒத்துழைப்பு மற்றும் வளர்ச்சிக்கு சார்க் எவ்வாறு பங்களித்துள்ளது, அதன் செயல்திறனை என்ன சவால்கள் கட்டுப்படுத்துகின்றன?

குறிப்புகள்

பி. சகாதேவன், தெற்காசியாவில் மோதல் மற்றும் அமைதி காத்தல், லான்சர் புக்ஸ், புது தில்லி, 2001

டேவிட் எம். மலோன், மற்றும் பலர், பதிப்பு, இந்திய வெளியுறவுக் கொள்கையின் ஆக்ஸ்போர்டு கையேடு, ஆக்ஸ்போர்டு பல்கலைக்கழக அச்சகம், ஆக்ஸ்போர்டு, யு கே, 2015

வெளியுறவு அமைச்சகம், ஆண்டு அறிக்கைகள், வெளியுறவு அமைச்சகம், புது தில்லி

ராஜா சி. மோகன், "இந்தியாவின் அண்டை நாடு கொள்கை: நான்கு பரிமாணங்கள்", இந்திய வெளியுறவு இதழ், தொகுதி 2, எண் 7, 2007

அப்பாதுரை , இந்தியாவின் வெளியுறவுக் கொள்கை மற்றும் உறவுகள் 1947-1972 குறித்த தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட ஆவணங்கள், ஆக்ஸ்போர்டு பல்கலைக்கழக அச்சகம், 1982

சாண்ட்ரா டெஸ்ட்ராடி , தெற்காசியாவில் இந்திய வெளியுறவு மற்றும் பாதுகாப்பு கொள்கை: பிராந்திய அதிகார உத்திகள், ரூட் லெட்ஜ், நியூயார்க், 2012

வலை வளங்கள்

<https://mea.gov.in/>

<http://www.ipcs.org/> முகவரி: <http://www.ipcs.org/>

